

အချစ်ဟာ သလုံ : ချင် : ဝတ္ထု | သစ်

မိုးဆက်လင်းထက်

ဒက်ရာရှင်းတမ်း

မိုးထန်လင်းထန်

ဒဏ်ရာ

ရှင်းတမ်း

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

အမှတ်(၈၈)၊ ဒုတိယ(ယာ)၊ ၃၈-လမ်း၊

ဖုန်း - ၂၄၅၂၈၅၊ ၃၇၉၄၈၇

	- ၅၀၀၇၇၀၇၀၇
	- ၅၀၀၇၇၂၇၀၇
	ဟိန်းမင်းဇော်
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးလှိုင်ဝင်းနိုး (မြ - ၀၃၃၀၀)
	၈၈၊ ဒုတိယ (ယ)၊ ၃၈လမ်း၊ ကျောက်တံတား။
မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပိုဒ်	- ဦးဝင်းကျော်ထွန်း (မှူးဌေးပိုင်ဟိုက်)
	(၈၀-၈) သံလှိုင်လမ်း၊ ဟောင်း။
အတွင်းဆောင်	- ကိုဦးနှင့် ဦးမိုး
စာအုပ်အုပ်	- ဝင်းယ
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ပထမအကြိမ်
	၂၀၀၇ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ။
အုပ်စု	- ၅၀၀
စာနံနံ	- ၁၆၀၀ ကျပ်

BURMESE CLASSIC

ဝေါခန့်

ပြုဆင်းလာသောကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေကို လင်းဘုန်းထွဋ် ဝေးကြည့်နေမိသည်။ ဒီပုံအတိုင်းဆို ကျောင်းလခကို တော်တော်နဲ့ သွင်းလို့ရဦးမှာမဟုတ်ဟု တွေးလိုက်မိ၏။

ဒါတောင် ကျောင်းလခ သွင်းရက်ထက် နှစ်ရက်နောက်ကျ ခံပြီးမှ လာသွင်းခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီလို သုံးရက်မြောက်နေမှာ လာသွင်းတာတောင် ကျောင်းသားရေးရာရှေ့မှာ လူကများနေသေးသည်။

သူ ဝေးကြည့်နေရင်း အနောက်က ကျောက်ကို လှမ်းပုတ်လိုက်သောကြောင့် လှည့်ကြည့်မိရာ ဝေဖြူးဖြစ်နေသည်။ ဒီကောင်လည်း သူလို ကျောင်းလခလာသွင်းတာပဲ ဖြစ်မည်ဟုတွေးလိုက်မိ၏။

ဝေဖြူးက စိတ်ပျက်တဲ့ အမူအရာနဲ့ သူ့ကို ကြည့်ရင်း...
“ဒီလောက်လူများတာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ... သူများတွေလည်း ဒီလိုပဲ လုပ်နေကြတာပဲ”

ဝေဖြူးက သက်ပြင်းချရင်း...
“ငါတော့ နောက်နေမှ သွင်းမလားလို့”

သူ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ရှေ့ကလူအုပ်ကို ပြန်ဝေးနေလိုက်

၈၉၅ - ၈၃

မိုးဆက်လင်းထက်
ဒဏ်ရာ ရှင်းတမ်း၊ မိုးဆက်လင်းထက်။ - ရန်ကုန်။
တော်ဝင်မြို့မစာပေ ၊ ၂၀၀၉ ။
၁၆၄ - စာ ၁၃ စင်တီမီတာ x ၂၀ - ၅ စင်တီမီတာ။
(၁) ဒဏ်ရာရှင်းတမ်း

သည်။ ဝေဖြိုးပြောလည်း ပြောချင်စရာပင်။ လူတွေက ရှုပ်ယှက်ခတ်
အောင် များပြားလှ၏။ ထို့အပြင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြောဆို
နေသံများမှာလည်း ဆူညံကာနေ၏။

ထို့ကြောင့် ဝေဖြိုးဘက်ပြန်လှည့်ကာ . . .

“ဒါဆိုလည်း ကန်တင်းသွားရအောင်ကွာ . . . ငါလည်း
နောက်မှပဲ လာသွင်းတော့မယ်”

သူနဲ့ဝေဖြိုး ကန်တင်းဘက်သို့ထွက်လာခဲ့လိုက်၏။ ကန်တင်း
ရောက်တော့ စားပွဲလွတ်တစ်လုံး ရှာကာ ထိုင်ရင်း . . .

“မင်း ဘာသောက်မှာလဲ”

“ငါ ကျဆီမိတ်ခွက်”

ထို့နောက် ကျဆီမိတ်ခွက်နှင့် သူ့အတွက် နန်းကြီးသုပ်
တစ်ပွဲမှာလိုက်သည်။

“ပြီးရင် မင်းအတန်းတက်မှာလား”

ဝေဖြိုးက ခေါင်းခါပြကာ . . .

“ငါ ယုယုနဲ့ ချိန်းထားတယ်”

သူ ပြုံးလိုက်ရင်း . . .

“ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“အခု သမ္မတမှာ ရှိတင်တဲ့ကား ကြည့်ချင်တယ်ပြောလို့ကွာ
. . . လိုက်ပြလိုက်ဦးမယ်”

လင်းဘုန်းထွင် သက်ပြင်းချရင်း . . .

“မင်းကို ကြည့်ရတာ မလွတ်လပ်လိုက်တာ”

ဝေဖြိုးက သူ့စကားကို ကြားတော့ မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း

“မင်းက ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“ဪ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် နေချင်သလို နေလို့မရဘူးလို့
ပြောတာ”

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

“ဟာ ဟေ့ကောင် . . . အဲဒါ ဒုက္ခမဟုတ်ဘူးကွ သုခ . . .
သုခ . . . အေးလေ မင်းမှ အဲဒီလို သုခမျိုး မခံစားဖူးတာ”

လင်းဘုန်းထွင်က လက်ခါပြရင်း . . .

“ဒါမျိုးတော့ မခံစားချင်ပါဘူးကွာ . . . စာရင်းရှုပ်လို့”

ထိုအချိန်မှာ မှာထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်နှင့် နန်းကြီးသုပ်
ရောက်လာသောကြောင့်စကားပြတ်သွားကြ၏။ ဝေဖြိုးက လက်ဖက်
ရည် တစ်ငုံလောက်သောက်ပြီး လင်းဘုန်းထွင်ကို ကြည့်ကာ . . .

“မင်းက ဘာလို့ မိန်းမတွေကို စိတ်မဝင်စားတာလဲ”

လင်းဘုန်းထွင်က ဝေဖြိုးရဲ့အဖေးကို ရုတ်တရက်မဖြေနိုင်
သေး။ စားလက်စ နန်းကြီးသုပ်ကို အရင်ဆုံးမျိုချကာ ရေခွေးတစ်
ကျိုက်လောက် သောက်ပြီးမှ . . .

“မင်းကို စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ ဘယ်သူပြောလို့လဲ”

“သိဘူးလေ . . . မင်းပုံစံကြီးက အဲလို ပုံကြီးပေါက်နေလို့”

လင်းဘုန်းထွင်က ခေါင်းတစ်ချက် ခါပြကာ . . .

“မင်းမှားနေပြီ . . . ငါက မိန်းမတွေကို စိတ်မဝင်စားတာ

မဟုတ်ဘူးကွ . . . သူတို့နဲ့ ရည်းစားတော်ရမှာကို စိတ်မဝင်စားတာ”

“ဒါဆို မင်းက ရည်းစားမထားတော့ဘူးလား”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူးလေ . . . တံကယ်ချစ်တဲ့လူ
တွေရင်တော့ ထားမှာပေါ့”

“ဒါဆို မင်းမှာ အရင်တုန်းက ရင်ခုန်ခဲ့ဖူးတဲ့သူတွေ ဘာတွေ
တော့ရှိဖူးမှာပေါ့”

လင်းဘုန်းထွင်က ခေါင်းညိတ်ပြရင်း . . .

“ရှိဖူးတယ် . . . အခုတော့ သူလည်း ယောက်ျားယူသွား
ပြီလို့တောင် ကြားတယ်”

“ဟင် မင်းက သူ့ကို ရအောင် မကြိုးစားဘူးလား”

ဦးဆောင်သွားစေဖို့

“ငါက ဘာကို ကြိုးစားရမှာလဲ”

“မင်း သူ့ကို ရင်ခုန်တယ်ဆို”

“အေးလေ . . . အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟာ . . . ရင်ခုန်ရင်အချစ်ပေါ့ကွ . . . မင်းက သူ့ကို ကြိုးစားရမှာပေါ့”

“ဟာ ဒါတော့ မဟုတ်လောက်ဘူးထင်တယ်”

ဝေဖြိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားကာ . . .

“ဘာလို့လဲ”

“ငါ သူ့ကို ရင်ခုန်တယ်ဆိုတာ အဲဒီတုန်းက ကျောင်းဆင်းတော့ သူ ပြေးထွက်လာတာ”

လင်းဘုန်းထွဋ်က စကားကိုခဏရပ်ကာ မီးညှိထားတဲ့ စီးကရက်ကို ဖွာလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဝေဖြိုးဘက်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်၏။ ဝေဖြိုးက သူ့စကားကို စိတ်စင်တစား နားစိုက်ထောင်ရင်း ငေးကြည့်နေမုန်းသိတော့ ကျေနပ်သွားကာ ဆက်ပြော၏။

“အဲဒီတုန်းက သူ ပြေးထွက်လာတာ ကံကောင်းလို့ ကားတိုက်မိတော့မလို့ . . . ငါ အချိန်မီအော်လိုက်လို့ပေါ့ . . . တကယ်ပြောတာ . . . ငါ သူ ကားတိုက်ခံရတော့မှန်းလည်းသိရော ရင်ခုန်လိုက်တာကွာ . . . အဲဒါအချစ်လား”

ဝေဖြိုး ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားပြီးမှ . . .

“ခွီးပဲ . . . ငါက အကောင်းအောက်မေ့လို့ နားထောင်နေတာ . . . မင်းက ငါ့ကိုနောက်နေတာကိုး . . . မင်းစကားနားထောင်နေရတာနဲ့ ရုပ်ရှင်မမိဘဲနေဦးမယ် . . . ငါသွားတော့မယ်”

ဝေဖြိုး လက်မှန်ခွက်ကြည့်ကာ ခေါင်းခါခါ၊ လည်ခါခါနှင့် ထထွက်ကာသွား၏။ လင်းဘုန်းထွဋ် ပြုံးရင်းကျန်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းကိုချသည်။ သူ့ကို ရင်ခုန်အောင်လုပ်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေး မရှိတော့ဘူးလားဟု တွေးလိုက်မိ၍ဖြစ်တော့၏။

ဆိုရင် ဟောဒီတစ်မေဂျာလုံး မသိတဲ့လူ မရှိပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူမက ဒီမေဂျာရဲ့ကွင်း ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ သူမကျောင်းတက်ချိန် ကျောင်းဆင်းချိန်များတွင် သူမအခန်းရှေ့ကော်ရေတာမှာ စောင့်နေသော ငနဲသားများက မနည်းမနောပင်။

ဆေးတက္ကသိုလ်ကပါသည်။ နည်းပညာတက္ကသိုလ်ကပါ၏။ တစ်ခါတံရံ စစ်ဗိုလ်၊ သင်္ဘောသားတွေပါ ဘယ်ကဘယ်လို သတင်းရပြီး ရောက်လာကြမှန်းမသိပေ။

သို့သော် ယနေ့အချိန်အထိ ဂင်္ဂါဖူးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ အချစ်ပန်းကို ဘယ်ပုရိသ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကမှ ခူးဆွတ်မယူနိုင်သေးပေ။

သို့သော် သူမ၏ အလှပဲဂယက်နှင့် အချစ်ပင်လယ်ကို ဖြတ်ကူးရင်း ခြေကုန်လက်ပန်းကျ၍ နှစ်မြှုပ်သွားကြသော ငနဲသားများက တော့ မနည်းတော့ပြီဖြစ်သည်။

အခုလည်း ဆံပင်အနည်းငယ်ရှည်၍ နေကာမျက်မှန်တပ်ကာ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ ပြီးတော့ ဂင်္ဂါဖူး လာမည့်လမ်းကို မျှော်ရင်း သက်ပြင်းတချို့ လုပ်နေ၏။ အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ

စိုးထွန်းလင်းထွန်း

သူမ၊မလာသေးသောကြောင့် တိုင်ကို စတိုင်ကျကျမှီထားရာမှ ခန္ဓာ ကိုယ်ကိုမတ်ကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ဖွာလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာ ကားတစ်စီး လမ်းအတိုင်းဝင်လာသည်။ အ ဆောင်ရှေ့ ကွက်လပ်ရောက်တော့ ကားက ညင်သာစွာရပ်သွား၏။ ထို့နောက် ကားပေါ်မှ ကျောင်းသူတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ ထို့ ကျောင်းသူကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ခုန စီးကရက်ဖွာနေသော ကောင် ခမျာ အထက်အချာရှိကို တွေ့လိုက်သောစစ်သားတစ်ယောက်လို သတိအနေအထား ချက်ချင်းဖြစ်ကာသွား၏။ အဲဒီလောက်ဆို ကား ပေါ်ကဆင်းလာတဲ့ ကောင်မလေးက ဘယ်သူဆိုတာ သဘောပေါက် လောက်ပြီထင်သည်။

ထိုလူက ထိုကောင်မလေးအနားရောက်တာနှင့် လေသံသဲ့သဲ့ နှင့် . . .

“ဂဂီ”

သူမ မျက်စိအကြည့်က ရှေ့တစ်ပေလောက်ကိုမျက်လွှာ လေးချပြီး ကျော်ကြည့်ထားရာမှ ခေါ်သူဘက်ကို အနည်းငယ်လေး စောင်းကြည့်လိုက်သည်။

သူမက အကြည့်ကို ဒီဂရီအနည်းအကျဉ်းလေးသာ စောင်း လိုက်ရသော်လည်း အကြည့်ခံလိုက်ရသော သူ့အဖို့မှာတော့ ကမ္ဘာ တစ်ခြမ်းပျက်သွားရလောက်အောင် ရင်ထဲမှာ ဝုန်းဒိုင်းကြွကာသွား ၏။ သူမက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ကာ . . .

“ရှင် . . . ကျွန်မ နာမည် ခေါ်လိုက်သလားလို့”

ထို ငတိက . . .

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ်”

သူမကလမ်းလျှောက်မပျက် ခပ်အေးအေးပင်ပြန်မေးလိုက် သည်။

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

“ဆိုစမ်းပါဦး ဘာကိစ္စလဲ . . .”

“ဟိုတာ . . . ဟိုလေ . . .”

သူမ နောက်ကိုခပ်ရိုရိုလေးလိုက်လာသော ငတိမှာ ခေါင်း က ဆံပင်ကိုဖွလိုက်၊ နှာခေါင်းကိုပွတ်လိုက်နှင့် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိ ဖြစ်နေသည်။

သူမကတော့ ထိုငတိဘာဆက်ပြောမလဲ နားထောင်ရင်းနှင့် ဆက်လျှောက်လာသည်။ ခဏကြာတော့ သူမရှေ့သို့ စာအိတ်လေး တစ်အိတ်ရောက်ကာလာ၏။

ထိုငတိက ထိုစာအိတ်ကို စင်မြင့်ပေါ်သို့ ဆူယူရန်တက်လာ သော ကျောင်းသားတစ်ယောက်လို ခြေထောက်နှစ်ဖက် စုံရပ်၍ လက်နှစ်ဖက်နှင့် တရိုတသေကိုင်ကာ ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

သူမ ထိုအမှုအရာကို ကြည့်၍ရယ်ချင်သွားကာ အားရပါး ရပြုံးလိုက်မိ၏။ သူမအပြုံးကို ထိုငတိက ဘယ်လို သဘောပေါက် သွားသည်မသိ တော်တော်လေး အားတက်ကာသွား၍ . . .

“ကျွန်တော်ရဲ့ စာလေးကို လက်ခံပေးပါနော်”

သူမက စာအိတ်လေးကို စက္ကန့်ပိုင်း အနည်းငယ်လောက် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး အသာအယာဆွဲယူလိုက်ကာ . . .

“လက်ခံပေးမယ်လေ . . . ဒါပေမဲ့ ဖတ်ဖြစ် မဖတ်ဖြစ်တာ တော့ မသေချာဘူးနော်”

ငတိမျက်နှာချက်ညှိုးသွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းကူနေ၍ ပြန်ဆယ်လိုက်ကာ . . .

“ဂဂီဖူး ဆိုတဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်က သူ့ကိုပေးတဲ့ ရည်းစားစာတစ်စောင်ကို အလွယ်တကူ ဖတ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်မိပါ ဘူး ဒါပေမဲ့ဗျာ . . .”

ကျွန်တော့်အလှည့်ကျမှ ရာဆီဥတုသာယာပြီး စိတ်ကြည်

စိုးခေတ်လင်းခေတ်

လင်လို့ ဒီစာလေးကို ဖောက်ဖတ်လိမ့်မယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့် လောက် တံကောင်းနိုင်သူ ရှိပါ့မလား”

ဒီလိုဖြစ်လာမယ်လို့ ကြိုတင်တွက်ဆထား၍ အိမ်ကထွက် လာတတ်တည်းက ထိုစာသားများကို အလွတ်ကျက်လာပုံရသည်။

ဂင်္ဂါဖူး တစ်ချက်ပြုံးလိုက်၏။

ထို့နောက် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြကာ . . .

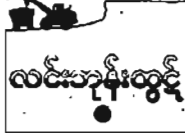
“ရှင်ကံကောင်းပါစေလို့ ကျွန်မဆုတောင်းပါတယ် . . .”

ပြောပြီး ခြေလှမ်းသွက်သွက်နှင့် စာသင်ခန်းထဲဝင်သွား တော့၏။ ငတိကတော့ စာသင်ခန်းအပေါက်ဝတွင် ယောင်လည်လည် လုပ်ရင်း ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။

ဂင်္ဂါဖူး စာသင်ခန်းထဲရောက်တော့ သူမထိုင်နေကျနေရာ မှာ နှင်းဆီမန်းတစ်စည်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ နှင်းဆီပွင့်တွေက

ငှားငှားစွင့်စွင့်လှပပြီး အခုမှ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ခူးလာပုံရသည်။ ထိုနှင်းဆီပွင့်တွေကြားတွင် စာတစ်စောင် ညှပ်ကာထားသည်။ သူမ

နှင်းဆီစည်းကို အသာအယာ မယူရင်း တစ်ချက်ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဒီလို ကဗျာဆန်ဆန် လုပ်ဆောင်ချက်ဆိုလျှင် စိတ်ပညာ အဓိကမှ ကိုကိုတင်ဝင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးလိုက်မိ၍ မြစ်ဝါသည်။

တစ်ယောက် လွယ်အိတ်တစ်လုံး၊ ထီးတစ်ချောင်းနှင့် ထမင်း ချိုင့်တစ်ခုကိုပိုက်ကာ အလုပ်ရှုပ်ကာနေသည်။

လွယ်အိတ်ကို ပခုံးမှလွယ်၍ ထမင်းချိုင့်တစ်ဖက်၊ ထီးတစ် ဖက်ကို ကိုင်လာပြန်တော့လည်း သိပ်အဆင်မပြေလှ။

ထမင်းချိုင့်က လောလောလတ်လတ်ထည့်လာ၍ တော် တော်လေးပူနေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် လမ်းလျှောက်လျှင် သူ့ရဲ့ပေါင် နှင့် ထမင်းချိုင့်က မကြာခဏ လာလာကပ်၍ ဒုက္ခရောက်ရ၏။ တစ် ဖက်က ထီးကျတော့လည်း ခုနဲ မိုးရွာထား၍ ဆောင်းလာသော ကြောင့် စိုရွဲကာနေသည်။ ထို့ကြောင့် လွယ်အိတ်ကိုပါ ထီးနဲ့ထိပြီး စိုမှာစိုး၍ လက်အနည်းငယ်မြှောက်ကာ ကိုင်လာရသည်။

ထို့အတူ တစ်ဖက်ကလည်း ထမင်းချိုင့်ကို ပေါင်နဲ့ထိမှာစိုး၍ လက်မြှောက်ကာ ကိုင်လာသောကြောင့် ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် ချိုင်းမှာကိန္နရာနာပေါက်၍ လမ်းလျှောက်လာသူနှင့် တူနေသည်။

သူပုံစံကို ကြည့်၍ ဝေဖြိုးက . . .

“မင်းပုံစံက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ”

နိုးဆတ်လင်းဆတ်

ဝေဖြိုးက သူ့လက်ထဲမှ ထမင်းချိုင့်ကို ကြည့်ကာ . . .
“ဒီနေ့ကျမှ ထူးထူးဆန်းဆန်း ထမင်းချိုင့်တွေ ဘာတွေ ထည့်
လို့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဒီနေ့ အိမ်မှာ ဖားသားဟင်းချက်တယ်လေ . . . အဲဒါ
ငါ ကြိုက်တတ်မှန်းသိလို့ ဒေါ်လေးက ထည့်ပေးလိုက်တာ”

ဝေဖြိုး မျက်လုံး အရောင်တောက်သွားကာ . . .

“ဟုတ်လား . . . ဖားသားဆို ငါလည်း အရမ်းကြိုက်တာ”

“မင်း စားချင်တယ်ပေါ့”

“ဒါဆို ထမင်းချိုင့်ကိုင်ပြီး လိုက်ခဲ့ . . . ရော”

ဒီလိုနဲ့ သူ့ဘဝက အဆင်ပြေသွားသည်။ ဝေဖြိုးက ထမင်း
ချိုင့်ကိုကိုင်၍ လင်းဘုန်းထွဋ်နောက်လိုက်ကာလာ၏။

အခန်းထဲ ရောက်တော့ လွယ်အိတ်နဲ့ ထမင်းချိုင့်ကိုထားကာ
ကန်တင်းကို ပြန်ထွက်ခဲ့တော့သည်။ ထီးကိုတော့ မိုးရွာလျှင်ဆောင်းဖို့
ပြန်ယူလာခဲ့ပါသည်။

ကျောင်းခန်းအပြင်ရောက်တော့ ဝေဖြိုးက သူ့ပန်းကိုဖက်
ကာ . . .

“လင်းဘုန်းထွဋ် . . . မင်း ကျောင်းပြီးင် ဘာလုပ်မလဲ”

ရုတ်တရက် မေးလာသော အမေးကြောင့် လင်းဘုန်းထွဋ်
တစ်ချက် စဉ်းစားသွားသည်။ ပြီးတော့မှ . . .

“အတည်တကျတော့ ငါ မစဉ်းစားရသေးဘူးကွ . . . အင်း
ဒါပေမယ့် ငါ့မိဘတွေရဲ့ လက်ငုတ်လက်ရင်း ခြံအလုပ်ပဲ ပြန်လုပ်ဖြစ်
မယ်ထင်တယ်”

လင်းဘုန်းထွဋ်ကို မိဘတွေက ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်မှာ လိမ္မော်
ခြံတွေ ပိုင်ဆိုင်ကြသည်။

ဒါကို သူ့က ဆိုလိုခြင်းဖြစ်၏။

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

ပြီးတော့ သူတို့က ဒီမှာ လက်ဖက်ခြောက်ပွဲရုံတစ်ခုလည်း
ဖွင့်ထားကြ၏။

ဝေဖြိုးက သက်ပြင်းချကာ . . .

“ငါကတော့ သင်္ဘောလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“ကောင်းသားပဲ . . . မင်းအဖေကလည်း ကပ္ပတိန်ဆိုတော့
မင်းအတွက် လွယ်တာပေါ့ . . . ဪ ခါနဲ့ ထွန်းကိုဘစ်ယောက်
တောင် သင်္ဘောတက်သွားတာ ဒီတစ်ခေါက်ကြာတယ်နော် . . . ဒီ
ကောင် မင်းဆီကိုရော ဆက်သွယ်သေးလား”

ဝေဖြိုး ခေါင်းခါပြလိုက်ကာ . . .

“မဆက်သွယ်ဘူး . . . မင်းဆီရော”

“ငါ့ဆီလည်း ဖုန်းမဆက်ဘူးကွ . . . ဒီကောင်နေနိုင်လိုက်
တာ”

“အလုပ်ရှုပ်နေလို့ နေမှာပါကွာ . . . ဒီကောင်တွေအလုပ်
ကလည်း သိတဲ့အတိုင်း ကုန်းပေါ်ရောက်မှ ဖုန်းလေးဘာလေးဆက်လို့
အဆင်ပြေတာမလား”

ထို့နောက် သူတို့ကန်တင်းရောက်လာကြသည်။

သူတို့ လက်ဖက်ရည်တစ်ယောက်တစ်ခွက်စီ နှာပြီးနောက်
လင်းဘုန်းထွဋ်က ပေးဖြိုးအား . . .

“မင်းတို့ မနေ့က သွားကြည့်တဲ့ ရုပ်ရှင်ကောင်းလား”

ဝေဖြိုးက ခေါင်းညိတ်ပြကာ . . .

“ရယ်ရတယ်ကွ . . . ယုယုဆို ပါးစပ်တောင် မစေ့ဘူး”

ယုယု နာမည်ကြီးတော့မှ လင်းဘုန်းထွဋ်က တစ်ခု သတိရ
သွားကာ . . .

“မင်းနဲ့ ယုယု အခြေအနေကရော ဘယ်လိုလဲ”

“ဘာကို မေးတာလဲ”

မိုးဆတ်လင်းခေတ်

“ဪ... အရာအားလုံးကိုပေါ့”

ဝေဖြိုးက ခေါင်းကို အသာအယာညိတ်ပြကာ ...

“အဆင်ပြေတယ်လို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့ကွာ ... သူနဲ့ငါနဲ့က တော့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ချစ်ပြီးကြိုက်ပြီး ရည်းစားတွေ ဖြစ်လာကြတော့ ပြဿနာတော့ မရှိဘူးပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ သူ့အိမ်ကတော့ ဒီအရွယ်တွေ နဲ့ ရှေ့ရေကို ရေရာတဲ့ အဖြေတစ်ခု မထွက်ခင် လက်မတွဲသင့်သေး ဘူးလို့တော့ ပြောတယ်”

“ဒါတွေကတော့ မိန်းကလေးရှင်အနေနဲ့ ပြောတာ မဆန်း ပါဘူးကွာ ... အဲ သဘောတူတယ်ဆို ပြီးတာပဲ”

ဝေဖြိုးက ခေါင်းကို အသာအယာညိတ်ပြကာ ...

“ငါ့ကိုတော့ မငြင်းပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ ငါ့အလုပ်က အခု ကျောင်းသားဆိုတဲ့အလုပ်တစ်ခုပဲ ရှိသေးတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ် ယောက် လွန်လွန်ကျူးကျူးတွေ မရှိအောင် တားတာနေမှာပေါ့”

“နောက်ဆို မင်းလည်း သင်္ဘောတက်သွားရင် ဒါတွေက အလိုလိုပြေလည်သွားမှာပါကွာ”

ဝေဖြိုးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်သည်။ ဘာမှတော့ ဆက် မပြောပေ။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာကို အလေးအနက်ထားပြီး တွေးနေ ပုံတော့ရ၏။ သူတို့စကားဝိုင်းလေးက ခေတ္တငြိမ်သက်သွားသည်။ လင်း ဘုန်းထွဋ်လည်း လက်ဖက်ရည်ကိုသောက်ရင်း စဉ်းစားခန်းဝင်နေမိ၏။

သူကတော့ တခြား ထွေထွေထူးထူး မရှိပေ။ ကျောင်းပြီး လျှင် မိဘတွေရဲ့ ခြံလုပ်ငန်းကို ဝင်ရောက်ဦးစီးလိုက်ရုံသာရှိသည်။ သို့သော် လူစိတ်ဆိုတာ လက်တစ်ဖျစ်မှာတင် ကုမ္ပဏီတစ်သန်း လောက် ပြောင်းလဲနိုင်သောကြောင့် သူ့အတွေးများကလည်း ဟိုဒီ လွင့်တာနေ၏။

သို့သော် ဘာမှတော့ ရေရေရာရာ မရှိလှပေ။

ဒီနေ့တော့

ရင်ဖုံးအင်္ကျီလေးနှင့် အောက်က ဒီဇိုင်းစိပ်စိပ် ချိတ်ထဘီ လေး ဝတ်သွားမည်ဟု စဉ်းစားထားသည်။ ခေတ်နဲ့အညီ အပြေးလိုက် ကာ ဝတ်စားဆင်ယင်နေကြသော ဒီခေတ်ကြီးတွင် သူမရဲ့ ရိုးရှင်းလှ သော မြန်မာဆန်ဆန် အဝတ်အစားလေးက ထင်းခနဲ ပေါ်လွင်နေ မှာ သေချာသည်။

နဂိုကတည်းက ထင်ရှားနေသော သူမက အခုလို ဝတ်စား လိုက်တော့ အလှပေါ်အယဉ်ဆင့်ကာ ဂုဏ်တင့်လို့နေပြန်၏။

သူမ စာသင်ဆောင်ရှေ့က ကော်ရေတာပေါ် ခြေချလိုက် သည်နှင့် အားလုံးရဲ့မျက်လုံးတွေက သူမဆီ စုပြုံရောက်လာကြသည်။ သူမက အင်္ကျီ ထဘီကိုသာ မြန်မာမှုပြုလာသည်မဟုတ်။ လွယ်အိတ် ကအစ အင်းလေးဂျပံခတ်လွယ်အိတ်ကို လွယ်လာသည်။

ပြီးတော့ စာအုပ်နှစ်အုပ်လောက်ကို ရင်ဘတ်ရှေ့မှထား၍ ပိုက်ကာ သူမရဲ့ထုံးစံအတိုင်း မျက်လွှာလေးကို လေးဆယ့်ငါး ဒီဂရီ လောက်ချပြီး လျှောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

လေ့ကျင့်ထားပါဘဲနှင့် မွေးရာပါ ပါရမီအရ သူမ လမ်း လျှောက်တာကလည်း ဆင်မယဉ်သာလို အခိုကဲ့ လှပနေပြန်သည်။

မိုးဆက်လင်းထွက်

မိန်းကလေးတချို့က သူမကိုကြည့်၍ . . .

“ဘာထွင်လာပြန်ပြီလဲ မသိဘူး . . . တရားရိပ်သာနဲ့ တက္ကသိုလ်မှားဝင်လာပြီနဲ့တူတယ်”

ဟဲ့ မကြားတကြား ပြောကြ၏။ ဒါကိုတော့ သူမကို မနာလိုလို့ ပြောကြတာဟု မှတ်ယူထားပြီးသား ဖြစ်၍ အထူးတလည် စိတ်ဆိုးမနေတော့ပေ။

သူမ လမ်းလျှောက်လာရင်း စာသင်ခန်းနှစ်ခန်းလောက် အလွန်တွင် တိုင်ကွယ်က မိုက်ကယ်ဆိုသောလူ ထွက်လာသည်။ သူမ ရှေ့ကိုရောက်တော့ တပ်ထားတဲ့နေကာမျက်မှန်ကို ဟန်ပါပါ ကောက်ချွတ်ပစ်လိုက်၏။

ဒါကတော့ . . . ဟောလိဝုဒ်မှ နာမည်ကြီးကားတွေထဲက မင်းသားတွေ စတိုင်လ်ဖမ်းလိုက်ခြင်းပါ။

သို့သော် မိုက်ကယ် ကံဆိုးသွားရှာသည်။ သူက မျက်မှန်ကို ရုတ်တရက် ကောက်ချွတ်လိုက်စဉ် မျက်မှန်ကိုင်တစ်ဖက်က ရုတ်တရက် ပြုတ်ထွက်ကာသွား၏။

မိုက်ကယ် သူ့မျက်မှန်ကို ကြောင်တောင်တောင်ကြီး ကြည့်နေပြီးမှ သူမကို . . .

“ဂင်္ဂါ ပလီ(စ်) (please)”
ဂင်္ဂါက ခြေလှမ်းကို ရုတ်တရက်ရပ်လိုက်ရင်း . . .

“နင် ဘာပြောမလို့လဲ . . . ငါအတန်းဝင်တော့မလို့”
မိုက်ကယ်က သူ့နှုတ်ခန်းတည်းဖြစ်၍ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်

ယောက်သိနေသည်။ သို့သော် သိပ်အခင်မင်ကြီးတော့ မဟုတ်ပေ။ တစ်တန်းတည်းသားချင်းတွေ့ဆိုတော့ မျက်မှန်းတန်းမိနေခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ခါ တစ်ခါ ဒီကောင် ဒီလိုပဲ ကြောင်တောင်တောင်လိုက်လှုပ်တတ်တယ်ဆိုတာ သူမ သိထား၍ အဆန်းမဟုတ်တော့ပေ။

ခက်ရာ ရှင်းတမ်း

ဟိုတစ်ခါကလည်း နွဲ့ယဉ်ဝင်းသီချင်းကို အားက သည်ဆို၍ ပုဆိုးနဲ့ တိုက်ပုံဝတ်ကာ သူမကို စကားလိုက်ပြောဖူးသည်။ အခုလည်း ဘာထပ်လုပ်ဦးမည်မသိ။

“နင်ကလည်းဟာ တစ်တန်းတည်းသားချင်းတွေကို တွေ့လိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ”

“ဟဲ့ နင့်လို ငါက အားနေတာ မဟုတ်ဘူး . . . ငါ အတန်းတက်ဦးမယ်ပြောတာ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူးဟာ . . . ငါက နင်နဲ့စကားပြောနေရရင် လောကကြီးက အရာအားလုံးသာယာသွားလို့ပါ”

“အောင်မာ . . . နင်သာယာအောင်ပဲ ငါက အားအားယားယား စကားပြောပေးရဦးမှာလား”

သူမ ပြောရင်း ရှေ့ဆက်လျှောက်လာလိုက်၏။ မိုက်ကယ်က သူမနောက်ကို အူယားဖားယားလိုက်လာကာ . . .

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ နေပါဦး . . . ငါက အကောင်းပြောမလို့ပါ နင်ကလည်း”

ရှေ့မှ လက်ကိုပိတ်ထား၍ ဟန်တားမှုကြောင့် သူမခြေလှမ်းကို ရုတ်တရက်ရပ်ပစ်လိုက်ကာ . . .

“နင် အဲလိုလုပ်ရင် ငါ ဆရာမနဲ့တိုင်မှာနေ”
မိုက်ကယ်က သူ့စကားကို စပ်ဖြီးဖြီးလုပ်ရင်း စာအိတ်

ခပ်ကြီးကြီးတစ်အိတ်ထုတ်ပေး၏။
“အဲဒါ ဘာလဲ”

“စာ . . .”
“ကျွတ် . . . ခက်တာပဲ . . . မနက်စောစောစီးစီး ဘယ်လို

ကောင်နဲ့ လာတွေ့နေလဲ မသိဘူး”
“ဟဲ့ . . . နင့်ကို ငါက လာလည်းပေးရသေးတယ် . . .

ခိုးဆက်လင်းဆက်

ကျေးဇူးမတင်တဲ့အပြင် ငါ့ကိုတောင်ပြန်ကောနေသေးတယ် ဟုတ်လား”

“အံ့မယ် အံ့မယ် . . . နင်ကများ”

“နေဦး . . . နင် ဆက်မပြောနဲ့ဦး . . . ဒါက ဘာလဲရော သိရဲ့လား”

“ငါ ဘယ်သိမှာလဲ”

“ဒါ နင့်ကို ခင်မေဦးက ပေးခိုင်းလိုက်တာ”

ခင်မေဦးအသံကြား၍ သူမမျက်မှောင်ကြုတ်ကာသွားသည်။

“သူက ဘယ်သွားလို့ ငါ့ကို ပေးခိုင်းလိုက်တာလဲ”

“သူက ဒီနေ့ကျောင်းမလာဘူး . . . အဲဒါ ဒီဖိတ်စာကို နင့် ကိုပေးခိုင်းလိုက်တာ”

“ဘာဖိတ်စာလဲ”

“သိချင် ဖတ်ကြည့်ပေါ့ဟ”

သူမ မိုက်ကယ်လက်ထဲက ဖိတ်စာကို ရုတ်တရက်ဆွဲယူ လိုက်၍ . . .

“အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ဘယ်လိုကောင်မှန်းမသိဘူး”

ဟုပြောကာ အခန်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်တော့၏။ မိုက်ကယ်နဲ့

ဒီမနက်တွေ့လိုက်ရတာ သူမအတွက် တစ်ခုတော့ကောင်းသည်။

ဒီကောင် သူမဘေးနားမှ အူကြောင်ကြောင်လိုက်လုပ်နေ၍ သူမကို ဒီမနက်ချဉ်းကပ်ဖို့ပြင်ဆင်လာသော သင်္ကေတသားတို့လက် လျှော့သွားရတော့၏။

ဇွန်ဘဲကြီးစွာ သူမ အတန်းပြီးအောင်စောင့်နေသော ငတိ တစ်ယောက်နှစ်ယောက်သာ ကော်ရေတာမှာ ရစ်သီရစ်သီလုပ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်မှလွဲ၍ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ပေ။

ကလည်းဟယ် . . . နင့်အစ်မ မင်္ဂလာဆောင် ဖိတ်စာပေး တာပဲ နောက်မှပေးလို့ရဲ့သားနဲ့ . . . ဒီအူကြောင်ကျားကိုမှ ပေးခိုင်း ရလား”

သူမ စကားကြောင့် ခင်မေဦးက ရယ်သည်။ ထို့နောက် ခင်မေဦးရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း လက်ကလေးကို ခါကာ ခါကာနှင့် သူမကို ပြန်ပြော၏။

“ငါလည်း ဒီရက်ပိုင်း အဲဒီမင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စနဲ့ အလုပ်ရှုပ် နေတာနဲ့ပဲ သတိရတုန်းပေးထားတာ . . . မိုက်ကယ်က ခင်ဖို့ ကောင်းပါတယ်ဟာ . . . သူနဲ့ငါနဲ့က အိမ်နီးချင်းဆိုတော့ သူ့ကိုပဲ ပေးခိုင်းရတော့တာပေါ့”

ခင်မေဦး ပြောတာကိုတော့ သူမလက်ခံသည်။ မိုက်ကယ်က အူကြောင်ကြောင်နိုင်သော်လည်း ခင်ဖို့တော့ကောင်းသည်။ သူငယ် ချင်းတွေ အကူအညီလိုလျှင်လည်း မညည်းမညှူလုပ်ပေးတတ်၏။

ခင်မေဦးဆို သူမ ကျောင်းလခကို ကိုယ်တိုင်သွားမသွင်းတာ တောင် ကြာလှပြီ။ မိုက်ကယ်ကို သွင်းခိုင်းနေ၍ ဖြစ်သည်။ မိုက်ကယ် ကလည်း ခင်မေဦးကို သဘောကျနေလား မသိ။ သူမ ခိုင်းတာဆို

ဦးဆော်လင်းဆော်

အကုန်လုပ်ပေးတတ်သည်။ ခင်မေဦးကလည်း သူမတို့အခန်းထဲက နာမည်ကြီး အချောအလှလေးတွေထဲမှာ တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်၍ ယောက်ျားလေး တော်တော်များများက အခိုင်းတော်ခံချင်နေ ကြပါသည်။

“ဒါနဲ့ နင့်ကို အကူအညီတောင်းရဦးမယ်”
ခင်မေဦး အပြောကြောင့် ဂင်္ဂါလှည့်ကြည့်ကာ . . .
“ဘာလဲ”

“နင် ငါ့အစ်မ မင်္ဂလာဆောင်မှာ သတို့သမီးအရံလုပ်ပေး ပါလား”

“ဟာ မလုပ်ချင်ပါဘူး . . . ရှက်စရာကြီး . . . ပြီးတော့ ငါက အဲဒါမျိုးတစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးတာ”
ခင်မေဦးက မြူးစစနှင့် သူမလက်မောင်းလေးကို ညှစ်လိုက် ကာ . . .

“နင်ကလည်းဟယ် . . . ကူညီပါ . . . နင့်လို ချောချော လှလှလေးက သတို့သမီးအရံ လုပ်တော့ ကောင်းတာပေါ့ဟ”

“နင်ကျတော့ မလုပ်ဘူးလား”

“ဟီး ဟီး လုပ်ချင်တာပေါ့ . . . ငါ့အစ်မက ငါ့ကို မလုပ် ခိုင်းလို့”

“ဘာလို့လဲ”

“သိပါဘူးဟယ် . . . သူမင်္ဂလာဆောင်မှာ သူညီမကို သတို့ သမီးအရံ လုပ်ခိုင်းရမှာ ရှက်တယ်တဲ့”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“သိစားလေ”

ဘာမှန်းမသိ သူတို့ရယ်မိကြသည်။ အရယ်ရပ်တော့ ခင်မေ ဦးက စကားကိုဆက်သည်။

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

“အဲဒါ ငါက နင့်ကို အကြံပြုတော့ သူတို့တွေက ချက်ချင်း လက်ခံကြတယ် . . . အဲဒါ နင့်ကို ရအောင်ပြောတဲ့”

ဂင်္ဂါ စိတ်ညစ်စွာ ခေါင်းကုပ်မိသည်။ ခင်မေဦးအစ်မနဲ့လည်း ခင်နေ၍ ဘယ်လိုငြင်းရမှန်းမသိပေ။

“ငါ တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဘယ်ကလာ . . . သတို့သားဘက်က တစ်ယောက်ပါတယ် . . . သူညီမဝမ်းကွဲတဲ့”

“ဒါနဲ့ သတို့သားအရံတွေကရော”

“ငါတို့ဘက်က ငါ့အစ်မကို တစ်ယောက်ရယ် . . . သူတို့ဘက် က တစ်ယောက်ပါတယ်”

ဂင်္ဂါလုပ်သင့် မလုပ်သင့်စဉ်းစားရင်း ဝိုင်နေဖိသည်။ ဂင်္ဂါ ပုံစံကိုကြည့်၍ နည်းနည်းလောက်ထပ်ပြောရင် ရပြီဆိုတာ ခင်မေဦး သဘောပေါက်၏။ ထို့ကြောင့် . . .

“လုပ်ပါဟယ် . . . နင်ကလည်း . . . နင့်အလှည့်ကျရင် ငါ ပြန်လုပ်ပေးမှာပေါ့”

ဂင်္ဂါက ခင်မေဦးကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ကာ . . .

“ရည်းစားဖြင့် မူးလို့တောင်ရှုစရာမရှိတာ . . . ငါက ဘယ်သူ ကို လက်ထပ်ရမှာလဲ”

“အမလေး . . . အမလေး နင်ကများ ပြောရတယ်ရှိသေး တယ် . . . နင်က မရွံ့ချင်လို့ပါ . . . နင်ရွံ့ချင်ရင် အရွံ့ခံချင်တဲ့လူ တွေ အများကြီး”

ခင်မေဦးစကားကြောင့် သူမ ခေါင်းမောကာ အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်သည်။ ပြီးမှ . . .

“အဲဒီလောက်လည်း မြှောက်ပြောမနေပါနဲ့ဟာ . . . ငါ လုပ်ဆို လုပ်ပေးပါ့မယ်”

ဦးဆတ်လင်းဆတ်

ခင်မေဦးမျက်နှာ ချက်ချင်းပြုံးသွား၍ ...

“ဒီလိုမှပေါ့ဟ ... ဒီသတင်းသာ ငါ့အစ်မဆီရင် သိပ်

ဝမ်းသာသွားမှာ သိလား”

ထို့နောက် စာသင်ခန်းထဲ ဆရာမဝင်လာ၍ သူတို့စကား

ရပ်လိုက်ကြတော့သည်။

က လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသောစာအိတ်လေးကို ဖင်ပြန် ခေါင်းပြန်ကြည့်နေမိသည်။

ထိုအချိန်မှာ ဝေဖြိုးက သူ့ဘေးနားရောက်လာ၍ လင်းဘုန်း ထွဋ်ကိုကြည့်တာ ...

“အဲဒီစာက ဘာလဲ”

လင်းဘုန်းထွဋ်က ...

“ငါ့အဒေါ်ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က လူကြိုပေးလိုက်တဲ့ စာပါ ... သူ့သမီးက ရုက္ခဗေဒ ဒုတိယနှစ်တက်နေတယ်တဲ့ ... အဲဒါ ငါ့ကိုသွားပေးဖို့ လူကြိုထပ်ထည့်ပေးလိုက်တာ”

“ဘယ်လို ... ငါ နားမရှင်းဘူး”

“မင်းကလည်း ဝေးလိုက်တာကွာ ... ငါ့ အဒေါ်ရဲ့အသိ က နယ်မှာနေတယ် ... သူ့သမီးက အခု ငါတို့ကျောင်းမှာ ရုက္ခ ဗေဒ ဒုတိယနှစ်တက်နေတယ် ...

အဲဒါ ငါကလည်း ဒီကျောင်းကဆိုတော့ သူ့သမီးဆီကို ဒီစာပို့ပေးဖို့ ငါ့အဒေါ်ဆီ အကူအညီတောင်းရင်း လူကြိုနဲ့ ဒီစာထည့် ပေးလိုက်တာ”

ဦးဆောင်လင်းဆောင်

ဝေဖြိုးက အခုမှ ရေရေရာရာသဘောပေါက်သွားကာ သူ
ဘေးနားဝင်ထိုင်ရင်း . . .

“စာတိုက်က ဘာလို့ မပို့တာလဲ”

“လူကြိုက်လည်း ရှိနေတော့ မြန်မြန်ရောက်အောင်နေမှာ
ပေါ့”

“ထားပါ . . . ဒါနဲ့ အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ဘာ
ထိုင်လုပ်နေတာလဲ”

“ငါလည်း ဘယ်မှ သွားချင်စိတ်မရှိတာနဲ့ ထိုင်နေတာ . . .
ဒါနဲ့ မင်းက ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ”

“ယုယုနဲ့ ကန်တင်းမှာ သွားထိုင်နေတာ”

“မင်းလည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီအလုပ်ပဲ ရှိတယ်နော်”

လင်းဘုန်းထွဋ်ရဲ့ အန္တိစကားကို ဝေဖြိုးက ရယ်လိုက်ကာ
“မနာလိုမဖြစ်နဲ့လေ . . . မင်းတောင် အဲဒီလို အလုပ်မျိုး

လုပ်ချင်လို့ ရှိလို့လား”

“နေပါတာ . . . ဒါမျိုးအလုပ်တော့ ငါသနာမပါပါဘူး”

“နေပါတယ် . . . နေပါတယ် စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့
မင်းလိုကောင်မျိုးတွေပဲ တကယ် တကယ်တမ်းချစ်ပြီဆို အနားက

တောင် ခွာမယ့်ကောင်တွေမဟုတ်ဘူး”

လင်းဘုန်းထွဋ်က စကားဆက်ပြောမနေတော့ဘဲ မတ်တတ်
ထရပ်လိုက်ကာ . . .

“ငါ ရုက္ခဘတ် ဒီစာသွားပေးလိုက်ဦးမယ် . . . မင်းလိုက်
မှာလား”

ဝေဖြိုးက ခေါင်းခါပြုရင်း . . .

“မလိုက်တော့ဘူး . . . ငါ ယုယုနဲ့ချိန်းထားသေးတယ်”

“ဟင် မင်းတို့က အခုလေးတင်တွေ့ပြီ ပြန်လာတာမဟုတ်လား”

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

ဝေဖြိုးက ရယ်ရင်း . . .

“ဟုတ်တယ် . . . သူ အခု အခန်းကို ခဏပြန်သွားတယ် . .
တိစ္စရှိလို့ မြို့ထဲသွားမယ် ပြောတယ် . . . ငါ လိုက်သွားပေးရမှာ”

“ဘယ်တော့လဲ”

“တော်ကြာ သူလာမှာ”

“ဒါဆိုလည်း နေခဲ့တော့ကွာ”

လင်းဘုန်းထွဋ် လက်ခါပြုရင်း တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာ
ခဲ့လိုက်တော့သည်။ သူတို့မေဂျာက အင်္ဂလိပ်စာ(အီးမေဂျာ)ဆောင်
ဖြစ်၍ ရုက္ခမေဂျာအဆောင်နဲ့တော့ နည်းနည်းလှမ်းသည်ဟု ဆိုရ
မည်။ ထို့ကြောင့် လမ်းမလျှောက်ချင်တော့၍ အဆောင်ရှေ့မှာ ရပ်
ထားသော ကားကို ယူ၍ ထွက်လာခဲ့တော့၏။

ရုက္ခဆောင်ရှေ့ရောက်တော့ ကားကို သင့်တော်ရာနေရာ
တစ်ခုမှာထိုးရင်း ဝင်လာခဲ့လိုက်သည်။

အခန်းရှေ့ရောက်တော့ အတန်းထဲမှာ ဆရာမက စာသင်
နေ၍ တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတာ တွေ့ရ၏။ အပြင်
ကော်ရေတာကို ကြည့်လိုက်တော့ ကျောင်းသားနှစ်ယောက် သုံး
ယောက်လောက်ကို တွေ့ရ၍ အနီးဆုံး ကျောင်းသားတစ်ယောက်ထံ
သူ လှမ်းသွားလိုက်ကာ . . .

“သူငယ်ချင်းက ဒီမေဂျာကလား မသိဘူး”

“ဗျာ”

အမေးခံရသော ပုဂ္ဂိုလ်က သူ့စကားကြောင့် ကြောင်တောင်
တောင် ပြန်ကြည့်နေ၍ . . .

“ဟို . . . ဒီရုက္ခမေဂျာကလားလို့ မေးတာပါ”

ထိုကျောင်းသားက ခေါင်းခါပြု၍ . . .

“မဟုတ်ဘူးဗျာ . . . ကျွန်တော်တ ဧည့်သည်ပါ”

“ဪ”

ထိုအချိန်မှာပဲ ထိုကျောင်းသားအမူအရာက ပျာပျာသလဲ နှင့် အသင့်အနေအထားမျိုးဖြစ်သွားကာ ကော်ရေတာထိပ်သို့ လှမ်း ကြည့်လိုက်တာ တွေ့လိုက်ရ၍ သူလည်း ဟောင်ပြီး လိုက်ကြည့်မိ သည်။ ကော်ရေတာထိပ်တွင် မရမ်းဆီရောင် ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ကို ဝတ်ဆင်၍ ကြွကြွရွရွလေး လျှောက်လာသော မိန်းကလေးတစ် ယောက်ကို သူ လှမ်းတွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုမိန်းကလေး၏ အသားအရေနှင့် မရမ်းဆီရောင်အကို လေးမှာ လွန်စွာလိုက်ဖက်လှသည်ဟု သူ ထင်မြင်မိသည်။ ထိုအတူ မိန်းကလေး၏ ရုပ်ရည်ကလည်း ပြောဖွယ်ရမရှိအောင် ပြေပြစ် ချောမောလှ၏။

သို့သော် သူ့ရင်ထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား ရင်ခုန်သွားတာတော့ မရှိပါ။ မိန်းကလေး လှလှပပ မြင်လျှင် အသိအမှတ်ပြု ခံစားတတ် သော ယောက်ျားတို့၏ ပုံမှန်စိတ်သဘောအတိုင်းသာ ခံစားမိခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့အတွက် အခုအချိန်မှာ ခေါင်းထဲရှိနေတာက လူကြံ ပေးလိုက်တဲ့ ဒီစာကို ပိုင်ရှင်ထံ ဘယ်လိုရောက်အောင်ပေးရမလဲ ဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။

သူမ လမ်းလျှောက်လာစဉ် အပြင်မှာရှိနေသည့် ကျောင်း သား သုံးယောက်အနက် ပထမဆုံးနေရာဦးထားသည့် ကျောင်းသား က သူမနားသို့ ချဉ်းကပ်သွားကာ စကားပြောနေသည်။ သူမ ခဏ ရပ်ကာ ထိုလူနှင့် စကားရပ်ပြောနေတာ တွေ့ရ၏။ ထို့နောက် သူမ ဆက်လျှောက်လာစဉ် ထိုကျောင်းသားက ခေါင်းကုတ်ကာ ယောင် ချာချာနှင့် လှည့်ထွက်သွားတာ တွေ့ရသည်။

“ခင်ဗျားလည်း သူ့ကို လာစောင့်တာပဲလား”

“ဗျာ”

ရုတ်တရက် သူ့ရှေ့က ကျောင်းသားက မေးလာသော ကြောင့် သူ့ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်ကာသွား၏။

“ဘာကိုလဲ”

သူ့ပုံစံကို ကြည့်၍ ထိုကျောင်းသားက . . .

“ခင်ဗျား သူ့ကို လာစောင့်တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“သူ . . . သူက ဘယ်သူလဲ”

“သူက ဝင်္ဂါလေ . . . ဒီမေဂျာက”

ရုက္ခဗေဒမေဂျာက ဆို၍ သူ ရုတ်တရက်ပျော်ကာသွား၏။ ဒါဆို ဒီစာကို သူမထံ အကူအညီတောင်းပြီး ပေးလိုက်လို့ရပြီ။ ဒီစာ ပေးရမယ့်သူ နာမည်ကို မေဂျာအချင်းချင်းဖြစ်၍ သူမ သိနိုင်လိမ့် မည်။ ထို့ကြောင့် စာပေးရမည့်ကျောင်းသူနာမည်ကို စိတ်ထဲမှာ ပြန် ရွတ်ကြည့်နေမိသည်။

နာမည်က ဝေဝေဝင်း။ သူ နာမည်ကို ထပ်ခါတလဲလဲရွတ် ရင်း တွေးနေစဉ်မှာပင် သူ့ဘေးက ကျောင်းသားက . . .

“တော်ပါပြီဗျာ . . . ဒီလောက် နာမည်မကြီးဘူး ထင်လို့ လာကြည့်မိတာ . . . အခုတော့ လောင်းထားတာတွေ ရှုံးပြီထင်ပါ တယ်”

သူ့ဘာသာသူ ရေရွတ်သလိုလို သူ့ကိုပဲ ပြောသလိုလိုနှင့် ညည်းရင်း ထိုကျောင်းသားက သူ့ရှေ့တွက်ကာသွားတော့သည်။ သူသာ ထိုကျောင်းသား ဘာကိုပြောသွားမှန်းမသိ၍ စာအိတ်ကလေး ကို ကိုင်ကာ ကြောင်တောင်တောင်နှင့် လိုက်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ တော့၏။

ထိုစဉ် သူ့ရှေ့သို့ ကောင်မလေးရောက်လာပြီး သူ့အား တစ် ချက်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် အဓိပ္ပာယ်ဖော်မရသော အပြုံးတစ်ခုကို သူမတပ်ဆင်၍ ရှေ့က ဖြတ်သွားမလိုလှုပ်စဉ် . . .

နိုးဆက်လင်းခေတ်

“ဒီမှာ ခင်ဗျာ . . .”

ထိုကျောင်းသူက သက်ပြင်းချရင်း သူ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် လက်ထဲက စာကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး အသာလှမ်းယူလိုက်ကာ . . .

“ကျွန်မ အတန်းရှိသေးလို့ အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး . . . နောက်တော့ စကားပြောတာပေါ့ . . . စာကိုတော့ ယူသွားလိုက်မယ်လေ . . . ခြောက် ဖတ်ဖြစ် မဖတ်ဖြစ်တော့ မသေချာဘူးနော်”
“ဟင်”

သူ ကြောင်ပြီး ကြည့်နေစဉ် သူ့လက်ထဲက စာအိတ်လေးက သူ့မ လက်ထဲသို့ ဓွေ့ခနဲပါသွားတော့သည်။ သူ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်ကာသွား၏။ သူ အသိပြန်ဝင်ချိန်မှာ သူ့မက အခန်းထဲရောက်သွားပြီဖြစ်သည်။

“ဟာ မဟုတ်ဘူး . . . ဒီမှာခင်ဗျ . . . ဒီမှာ”

သို့သော် သူ နောက်ကျသွားပြီ။ သူ့မက အခန်းထဲ ရောက်လို့ တောင် သူ့ခုံမှာ ထိုင်မလို့လုပ်နေပြီ။ သူ့အသံနှင့် သူ့အမူအရာကြောင့် အခန်းထဲမှ လူတချို့နှင့် စာသင်နေတဲ့ ဆရာမက လှည့်ကာကြည့်၏။

ရုတ်တရက် ဖြစ်လိုက်တဲ့အခြေအနေအရပ်ရပ်ကြောင့် သူ ဘာမှ နားမလည်တော့ဘဲ အခန်းဝမှ ငေါင်ငေါင်ကြီး ရပ်နေမိ၏။

ထိုအချိန် ဆရာမက သူ့ကို လှမ်းပြီး . . .

“မင်း ဘယ်သူ့တို့ တွေ့ချင်လို့လဲ”

သူ အသိဝင်လာကာ . . .

“ဟို . . . ဟိုဟာ”

“ဒီမှာ စာသင်နေတယ်လေကွယ် . . . မင်းတို့ရဲ့ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာကိုတွေ့ကို အခန်းအပြင်မှာပဲ ဖြေရှင်းရင်ကောင်းမယ် အခုလို့ စာသင်နေတဲ့အချိန်မှာတော့ လေးစားမှုထားသင့်တယ်လို့

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

ဆရာမ ထင်တယ်”

သူတစ်ကိုယ်လုံး ထူပူကာသွား၏။ လောလောဆယ် ဘယ် စကားကို ဘယ်ကစပြီး ပြောရမှန်း သူ မသိတော့ပေ။ သူ့ကို ကြည့်ပြီး ဆရာမ တစ်မျိုးထင်သွားပြီဆိုတာ သူ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ပြဿနာကြီးမလာခင် ဒီနေရာက အမြန်လစ်တာ အကောင်းဆုံးဟု သူ့တွေးလိုက်ကာ . . .

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ . . . ဆောတီးပါ”

ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်လိုက်ပါတော့သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က လမ်းလျှောက်နေသော်လည်း မြေကြီးနဲ့ ထိနေသည်ဟု မထင်ရ။ လူတစ်ကိုယ်လုံး လေပေါ်လွင့်နေသလို မှတ်ထင်နေရသည်။

တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ထူပူပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာတွေဖြစ်လို့ ဖြစ်ခဲ့မှန်းတောင် မသိတော့ပေ။

ဂင်္ဂါစူး

ကံ စာအိတ်လေးကို ကိုင်ကာငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ လက်ညှိုးနဲ့ လက်ခလယ်ကြားတွင် ညှပ်၍ တစ်ပတ်လှည့်ကာ ကြည့်သည်။ ထူးခြားမှု ဘာမှမရှိ။ တစ်ခုပဲ ပြောစရာရှိသည်။

ဒီလူပေးတဲ့ စာအိတ်က တခြားသူတွေလို အမွှေးရနံ့တွေ ဘာတွေပါသည့်အရောင်လှလှလေးတွေ ရှေးခြယ်ထားသော စာအိတ်မဟုတ်။ နိုးနိုးစာအိတ်အဖြူ၊ ပြီးတော့ အမွှေးနံ့သာ ပါဖို့နေနေသာသာ စာအိတ်က ဟောင်းတောင်နေ၍ ခရီးတော်တော်များများကို ဖြတ်သန်းလာရသော လူမမှာရုပ်ပေါက်နေသည်။

သူမ စာအိတ်ကိုကြည့်ရင်း ခေါင်းကို စိတ်ပျက်စွာ ခါလိုက်မိသည်။ သူမဘဝမှာ ရည်းစားစာပေါင်းများစွာနှင့် ချစ်ခွင့်ပန်သော စကားလုံး အနှုအရွ ဖြစ်ပေါင်းများစွာကို ကြုံခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ဒီလိုမျိုးတော့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြုံဖူးသေးပေ။

စာကို ပေးပြီးလို့သွားတော့လည်း နောက်က အတင်းလိုက်ခေါ်သည်။ နောက်ဆုံး သူမ အတန်းရှေ့မှာပါ ရုပ်ပျက်ဆင်းဖျက်ဖြစ်သွားသည်အထိ အခြေအနေဆိုးသွားခဲ့၏။

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

ဒီလူ ဦးနှောက်က ပုံမှန်မှ ဟုတ်ရဲ့လားဟု တွေးလိုက်မိသည်။ ထိုစဉ် ခင်မေဦး သူမဘေးရောက်လာ၍ . . .

“ဟဲ့ ဘာလုပ်နေတာလဲ . . . မုန့်စားဆင်းသွားတာရော သိရဲ့လား”

သူမက ခင်မေဦးစကားကို မကြားသလိုနေကာ စာအိတ်ကိုသာ ကြည့်နေသည်။ ခင်မေဦးလည်း စာအိတ်ကို လိုက်ကြည့်၍ ခုနဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ဖြစ်ရပ်ကို သတိရသွားကာ . . .

“အေး . . . ငါ နင့်ကို မေးမလို့ မေ့နေလိုက်တာ ကြည့်စမ်းဟဲ့ . . . ခုန လူက ဘယ်သူလဲ”

ဂင်္ဂါက ခေါင်းခါပြရင်း . . .

“ငါလည်း မသိဘူး”

“ဟဲ့ မသိဘဲနဲ့ နင့်ကို အတင်းလိုက်ခေါ်ရလား”

“အဲဒါပဲ ငါ စဉ်းစားနေတာပေါ့ဟ”

ခင်မေဦးက စာအိတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း . . .

“ဒါနဲ့ ဒီစာအိတ်က အဲဒီလူပေးသွားတာ မလား”

ဂင်္ဂါ ခေါင်းညိတ်ပြကာ . . .

“ဟုတ်တယ်လေ . . . ငါလည်း အတန်းထဲဆရာမ ဝင်နေတာနဲ့ . . . အေး . . . ပြီးရော ဆိုပြီး ဆွဲယူလာလိုက်တာ”

ခင်မေဦးက မျက်မှောင်ဖြတ်လိုက်ကာ . . .

“ယူလာရင် ပြီးတာပဲ . . . သူက ဘာလို့ နင့်ကို အတင်းလိုက်ခေါ်ရတာလဲ”

“ငါလည်း အဲဒါ စဉ်းစားနေတာဟ . . . သူ ပေးတဲ့ စာငါ ယူပြီးသွားပြီပဲဟာ . . . အေးအေးဆေးဆေးပြန်ပေါ့ . . . အခုတော့ မဟုတ်ဘူး”

“အေးလေ . . . ဆရာမတောင် စိတ်တိုသွားတာကြည့်ပါလား”

နိုးသော်လည်းခေတ္တ

“အဲဒါပြောတာပေါ့... နောက်ဆုံးတော့ ဘာပဲပြောပြော ငါ့ကြောင့် စာသင်ချိန် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတယ်ဆိုတော့ ငါ မတောင်းဖြစ်တာပေါ့”

ခင်မေဦးက စာအိတ်ကို ဆတ်ခဲနဲ့ ဆွဲယူလိုက်ကာ ...

“ငါတို့ ဖွင့်ဖတ်ရအောင်ဟာ”

ပထမတော့ ဂင်္ဂါ တားမလို့လုပ်လိုက်သော်လည်း နောက်တော့ စိတ်ကူးတစ်မျိုးပြောင်းသွားကာ ...

“ဖတ်ရင်လည်း ဖတ်လေ ... ဘာတွေရေးထားလဲ သိရတာပေါ့... အင်း ပြောမယ့်သာပြောရတာပါ ... ရည်းစားစာဆိုမှတော့ စကားလုံးလှလှတွေ လျှောက်စီထားတဲ့ ငါ ဖတ်နေကျဟာမျိုးတွေထဲကပဲ နေမှာယျ”

ခင်မေဦးက စာအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အထဲမှ စာရွက်ခေါက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“ဟဲ့... အထူးကြီးဟဲ့... တော်တော်ရေးထားပုံရတယ်”

သူမလည်း ခင်မေဦးလက်ထဲက စာရွက်ခေါက်ကြီးကို ကြည့်ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ စာရွက်က လျှောက်လွှာစာရွက်လိုဟာမျိုးနဲ့ ရေးထားကာ အနည်းလေး သုံးလေးမျက်နှာလောက်ရှိလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ခင်မေဦးက စာရွက်ခေါက်ကို ဖြန့်လိုက်တော့သည်။

ဆို/

သမီးလေး ... သမီးကျောင်းမှာ အဆင်ပြေရဲ့လား ... အမေကတော့ သမီးကို နေ့ထိုင်းသက်ရပါတယ်သမီးရယ် ... ယိုတစ်နေ့လတောင် ဆရာတော်ကျောင်းကို ဥပုသ်သွားစောင့်ရင်း ဆရာတော်သူဌေးက သမီးလိုတောင် မေးနေသေးတယ် ... အောင်ဘုမည်း အိမ်မှာပဲလေ ... ငြော် ဒါနဲ့သမီးကို ပြောရဦးမယ် .. ရွာမြောက်ဘက်က ကိုကြင်ငွေ သိတယ်လား ... ဆုံးဖြို့။

ခက်ရာ ရှင်းတမ်း

“ဟင်”

ဂင်္ဂါနဲ့ ခင်မေဦး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သူတို့၏ မျက်လုံးထဲတွင် မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩခြင်းတွေ ပါနေ၏။

ပြီးတော့ စာကို ဆက်ဖတ်သည်။

ပိုးထိလို့လေ ... အဲဒီကိစ္စပြီးတော့ ရွာကို ဆေးမှူးလေး အသစ်ပြောင်းလာသေးတယ် ... တော်သေးတာပေါ့ သမီးရယ် အဖို့ ... ဆေးမှူးလေးလည်း ချောက်ထားတဲ့နေ့ပဲ သမီးအသွားဈေးတာပဲလေ ... ကောင်လေးက ဆေးလိုက်တယ် သမီးရဲ့ ... ဆေးလေးတစ်လုံး လာထိုးပေးသွားတာနဲ့ သက်သာသွားတာပဲ ... ငြော် ဒါနဲ့ အမေ လက်ရင်ငွေထပ်ပို့ပေးမယ်နော်... အောင်တုကတော့ သမီးကို မျှော်ရှုပါတယ်လွယ် ... အဖိုးလေး ကြင်စိန်လလည်း အခု နောက်တစ်ဦးလေ ...

ဂင်္ဂါ စာကို ဆွဲယူကာ ဖျန်းခဲနဲ့ခိုက်၍ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်၏။ သူမ မျက်နှာမှာ တင်းမာခက်ထန်မှုတွေ ချက်ချင်းခုန်တက်ကာ လာသည်။

“ဒါ ငါ့ကို သက်သက်ချိုးတာ”

ခင်မေဦးက ဂင်္ဂါကို ကြည့်၍ ...

“စိတ်ထိန်းပါဟာ ... ဒါမျိုးတွေက ဖြစ်တတ်ပါတယ် ... ဒီလို လူရှုပ်လူပွေတွေနဲ့ မပတ်သက်ရင် ပြီးတာပဲ”

ဂင်္ဂါ ခင်မေဦးစကားကို မကြားသည့်အလား အတန်းရှေ့က ကျောက်သင်ပုန်းကြီးကို ငေးစိုက်ကာ ကြည့်နေမိသည်။ သူမမျက်ဝန်းက ကျောက်သင်ပုန်းကို ကြည့်နေသော်လည်း မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးတဲ့ အရပ်ကို မျှော်ကြည့်နေသလိုထင်ရ၏။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်း တစ်ဖက်ကို အနည်းငယ်ရွဲတာ ပြုံးထားသည်။

ထို့နောက် စားပွဲပေါ်မှ စာကို သူ့ခေါက်ရိုးအတိုင်း ပြန်

ဦးလေးတစ်လေးတစ်

ခေါက်တာ စာအိတ်ထဲသို့ကျကျနန ပြန်ထည့်၍ လွယ်အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပါတော့သည်။

ပြီးမှ ခင်မေဦးဘက် အပြုံးတစ်ခုတစ်ဆင်ရင်း လှည့်ကြည့်ကာ . . .

“ဒီလို အလှူတစ်ယောက်ကြောင့် ထွက်သွားတဲ့ ငါဒေါသအတွက် ဆောတီးပါဟာ”

ခင်မေဦးကလည်း သူမကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြုံးပြရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါတော့သည်။

မိန်းမကို ငါ လုံးဝမကျေနပ်ဘူးကွာ . . . တောက်”
ဝေဖြိုးက ငေးကာ ကြည့်နေသည်။ လင်းဘုန်းထွဋ်ပြောပြ၍ အကြောင်းစုံကို သူသိပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အဖြစ်အပျက်ကို သူလည်း အံ့သြနေသည်။ လင်းဘုန်းထွဋ်က ဆက်ပြီး . . .

“နေရင်းထိုင်ရင်း သူများအခန်းရှေ့မှာ ငါ အရှက်ကွဲရတယ် . . . သူနဲ့လည်း ဘာဆိုင်တာ မှတ်လို့ကွာ . . . ငါ့စာကိုများ ဘာမပြောညာမပြော ယူသွားတယ်”

ဝေဖြိုးက တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားဟန်လုပ်ပြီးမှ . . .

“ဒီကိစ္စ တစ်ခုခုတော့ လွဲချော်နေတယ်လို့ ငါထင်တယ်ကွ . . . မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့တော့ ဒီလိုမျက်နှာပြောင်တိုက်ရဲမယ်မထင်ဘူး . . . အင်း ငါ့အထင်တော့ မင်းက သူ့ကို ရည်းစားစာပေးတယ်လို့များ ထင်သွားလားမသိဘူး”

လင်းဘုန်းထွဋ်က ခေါင်းကို ချာခနဲခါပြလိုက်ကာ . . .

“မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ . . . ရည်းစားစာပေးတယ်လို့ ထင်ရအောင် သူနဲ့ငါနဲ့က သိမှမသိတာ . . . ပြီးတော့ ငါ့ပုံစံကလည်း သူ့ကို ရည်းစားစာပေးတဲ့အမူအရာမျိုးမှ မရှိတာ”

မိုးခေတ်လင်းခေတ်

“မိန်းကလေးတွေဆိုတာ တစ်ခါတရံ ယောက်ျားလေးတိုင်း တ သူတို့ကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်လို့ ထင်တတ်ကြတယ်ကွ”

“အဲဒါကြောင့် မိန်းကလေးတွေကို ငါ ကြောက်တာ”

“ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးတိုင်း မဟုတ်ပါဘူးကွ . . . တချို့တလေ ကို ပြောတာပါ”

“ထားပါတော့ . . . မင်းမှာက ယုယုရိုနေတော့ ဒီလိုပဲ တာဘာလုပ်ပြီးပြောမှာပေါ့”

ဝေဖြိုးက ရယ်သည်။ ပြီးတော့ လင်းဘုန်းထွဋ်ရဲ့ ပခုံးကို ပုတ်ကာ . . .

“မင်းက အဲဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုထင်လဲ”

“ငါလည်း မစဉ်းစားတတ်ဘူး . . . ဒါပေမဲ့ အဲဒီစာကိုတော့ ရအောင် ပြန်ယူရမယ် . . . အဲဒီစာကို မရလို့မဖြစ်ဘူးကွ . . . သူပိုင်ရှင်ဆီ မရောက်ရင် ငါ့အဖေက ငါ့ကိုသတ်လိမ့်မယ်”

ဝေဖြိုးက လင်းဘုန်းထွဋ်ရဲ့စကားကို လက်ခံတဲ့အနေနဲ့ ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးတော့ . . .

“အဲဒီတော့ မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲ”

“တော်ကြာ သွားယူမယ်ကွာ . . . မင်းလိုက်ခဲ့”

“ဟမ်”

ဝေဖြိုး တစ်ချက်တော့ တွန့်သွားသည်။ လင်းဘုန်းထွဋ်က ဝေဖြိုးကို ကြည့်ပြီး . . .

“ဘာလဲ . . . မင်းက မလိုက်ချင်ဘူးလား . . . ယုယုနဲ့ ချိန်း ထားပြန်ပြီလား . . . မင်းတို့အခုပဲ မြို့ထဲက ပြန်လာတာဆို . . . အင်းလေ မလိုက်ချင်လည်းနေပါ . . . ငါတစ်ယောက်တည်း သွားမယ်”

လင်းဘုန်းထွဋ် သူ့အပေါ် တင်းသွားပြီဆိုတာ သိလိုက်၍ ဝေဖြိုး မျက်နှာစပ်ဖြူဖြူဖြစ်သွားကာ . . .

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

“လိုက်မှာပေါ့ကွာ . . . ငါက မလိုက်ဘူးပြောလို့လား”

ဝေဖြိုးစကားဆုံးတော့ လင်းဘုန်းထွဋ်က ထိုင်ရာမှ ထရပ် လိုက်ကာ . . .

“ဒါဆို အခုသွားမယ်”

“အခုလား”

“အေး”

ထို့နောက် သူတို့ ရုက္ခဗေဒဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်ပါတော့ သည်။

ခက်ရာ ရှင်းတမ်း

လင်းဘုန်းထွဋ်က ဝေဖြိုးအား ဘုကြည့်တစ်ချက်လှည့်ကြည့်တာ . . .

“သူ့ဘာသာသူ ဘယ်လောက်လှလှ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ . . . ဘာလဲ လှတဲ့လူတိုင်းနဲ့ ပြဿနာဖြစ်လို့ရှိရင် ကိုယ်ကပဲ အနူးပေးရမှာလား”

ဝေဖြိုးက စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းကို ခါလိုက်ပြီး . . .

“မင်းဆိုတဲ့ကောင်က တော်တော်ပုံးဝေးတဲ့ ကောင်ပဲ”

ဟုဆိုသည်။ လင်းဘုန်းထွဋ်ကတော့ ဝေဖြိုးစကားကို မကြားသည့်အလား ကောင်မလေးကိုသာ ဂရုတစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ဂင်္ဂါကတော့ လင်းဘုန်းထွဋ် အခန်းအပြင်ရောက်နေတာကို မသိပေ။ သူမက ဆရာမစကားပြောနေတာကိုသာ ဂရုတစိုက်နားထောင်နေမိ၏။ သို့သော် သူမဘေးတွင် ထိုင်နေသော ခင်မေဦးတော့ လင်းဘုန်းထွဋ်တို့ရောက်ပြီး ခဏအကြာမှာပင် သငါ့ထားမိသွား၏။

ပထမတော့ ဂင်္ဂါကို လာရောက်ကြည့်ရှုသည့်လူတွေထဲကပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးလိုက်မိသော်လည်း လင်းဘုန်းထွဋ်ရဲ့ ရုပ်ကို ဖြင်ဖူးသလိုလိုရှိ၍ စဉ်းစားကြည့်ရင်းမှ သတိရသွားကာ . . .

“ဟဲ့ ဂင်္ဂါ အပြင်မှာ ရောက်နေတဲ့လူက ခုန နင့်ကို ဟိုဟာ ဖြစ်သွားတဲ့ လူမလား”

ဂင်္ဂါ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ခင်မေဦးစကားကို နားမလည်နိုင်ခဲ့ . . .

“ဘာလဲဟ . . . နင်ကလည်း”

ခင်မေဦးက မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲနှင့် အခန်းအပြင်သို့ ထုတ်စပစ်ပြကာ . . .

“ဟိုမှာလေဟယ် . . . အပြင်တို့ကြည့်လိုက်”

ရောက်တော့ စာသင်ချိန်ဖြစ်၍ အတန်းက မဆင်းသေးပေ။ လင်းဘုန်းထွဋ်က အခန်းအပြင်မှနေ၍ အခန်းထဲကို ကြည့်သည်။ သူမ ယခင်ထိုင်နေကျခုံနေရာကို မှန်း၍ ရှာကြည့်၏။ ကောင်မလေး၏ ရုပ်ရည်သွင်ပြင်က တစ်ခါမြင်ဖူးလျှင် ဝုတိယအကြိမ် မမှတ်မိပရာမရှိသော ရုပ်ရည်ဖြစ်သောကြောင့် ဂင်္ဂါကို သူ ရှာတွေ့သွားလေသည်။ ဝေဖြိုးက သူ့လက်ကို ကုပ်ပြီး . . .

“တွေ့လား . . . ဘယ်ကောင်မလေးလဲ”

လင်းဘုန်းထွဋ်က လေသံနှင့် . . .

“အလယ်ရိုး တတိယခုံတန်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ မရမ်းဆီရောင် ဝတ်ထားတဲ့ကောင်မလေး”

ဝေဖြိုးက လင်းဘုန်းထွဋ်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် စက္ကန့်ပိုင်းမျှ မျက်လုံးက အသေကြီးဖြစ်သွားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်လည်း အချိန်အနည်းငယ်အဆက်ပြတ်သွားပုံရ၏။ ပြီးမှ လင်းဘုန်းထွဋ်အား

“ဟ . . . ကောင်မလေးက တော်တော်ခရာတာပဲကွ . . . ဝါနဲ့များ မင်းက စိတ်တိုနေရသေးတယ်”

www.burmeseclassic.com

နိုးဆတ်လင်းဆတ်

ဂင်္ဂါ အပြင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် လင်းဘုန်းထွဋ်က သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေတာနှင့် အကြည့်ချင်း သွားဆုံ၏။

“ဟင်”

ဂင်္ဂါ ရင်ထဲမှာ တစ်ချက်ခုန်ကာသွားသည်။ လင်းဘုန်းထွဋ်ကို သူမချက်ချင်းမှတ်မိလိုက်၍ ဖြစ်သည်။ ဒီလူ ဘာပြန်လာလုပ်တာလဲ။ သူ့ကို ဘာဒုက္ခပေးဦးမလို့လဲဟု တွေးလိုက်မိ၏။ ထို့ကြောင့် မကျေနပ်စိတ်က မျက်ဝန်းပေါ် ရုတ်တရက် ခုန်တက်လာကာ လင်းဘုန်းထွဋ်အား မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုး၍ မျက်နှာလွှဲလိုက်ပါတော့သည်။

လင်းဘုန်းထွဋ် ရုတ်တရက် အံ့ဩသွား၏။ ဒီကောင်မလေး သူ့ကို ဘာကြောင့် မျက်စောင်းထိုးရတာလဲဟု တွေးနေမိသည်။ တကယ်တမ်း အမှားကူးလွန်တာက သူ မဟုတ်၊ သူမသာ ဖြစ်သည်။ မကျေနပ်ခြင်း မကျေနပ်လျှင် သူကသာ မကျေနပ်ဖြစ်ရလိမ့်မည်။

အခုတော့ သူမကစပြီး သူ့ကို မကျေနပ်သလို မျက်စောင်းတောင် ထိုးလိုက်သေး၏။ ရင်ထဲမှာတော့ နည်းနည်းခံပြင်းသွားလေသည်။ ဝေဖြိုးကလည်း ဂင်္ဂါမျက်စောင်းထိုးလိုက်တာကို တွေ့သွား၍

“ဟာ ဟေ့ကောင် . . မင်းကိုမျက်စောင်းတွေ ထိုးနေတယ်”

“တွေ့သားပဲ . . . သူကများ ငါ့ကို”

ဝေဖြိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ တစ်ချက် စဉ်းစားလိုက်ကာ

“မဟုတ်သေးဘူးနော် . . . တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

“ဘာတစ်ခုခုလဲ”

“ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး . . . မင်းတို့ကြားမှာ တစ်ခုခု

တော့ လွဲနေပြီ”

“ဟာ . . . တွေ့ကတည်းက စလွဲနေလို့ ငါ့စာ ပါသွားပဲ

တယ်ဆိုမှ လွဲနေပြီလုပ်နေသေးတယ်”

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

“ငါပြောတာ အဲဒါမဟုတ်ဘူးကွ”

“အဲဒါဆို ဘာလဲ”

“ငါလည်း မသိဘူး”

“မသိရင်လည်း ပြောမနေနဲ့ . . . အရေးကြီးတာ ငါ့စာပြန် ရဖို့ပဲ”

ထိုအချိန်မှာပဲ အတန်းက ပြီးသွားသည်။ ဆရာမ ထွက်သွားပြီးနောက် ကျောင်းသူကျောင်းသား တော်တော်များများ ထွက်လာကြ၏။ လင်းဘုန်းထွဋ်တို့ကတော့ ထိုနေရာမှာတင် မတ်တတ်ရပ်ပြီး အခြေအနေကို ရပ်ကြည့်နေသည်။ ကောင်မလေးတော့ ထုတ်ထားတဲ့ စာအုပ်တွေကို လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်နေတာတွေ့ရသည်။

ပြီးတော့ အပြင်ကို တစ်ချက်လှမ်းအံ့ကဲခတ်သည်။ သူ့ကို တွေ့တော့ မျက်နှာတစ်ချက် တင်းသွားကာ လွယ်အိတ်ကို ခုံကြားမှ ထုတ်၍ စားပွဲပေါ်သို့ ဘုန်းခနဲဆောင်ချတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“အံ့မယ် . . . ဘာတွေများ ဒေါသကြီးနေပါလိမ့်”

လင်းဘုန်းထွဋ် သူ့ဘာသာ ရေရွတ်သလိုလိုနှင့်ပြော၏။ ပြီးတော့ အခြေအနေကို ဆက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ အချိန်နည်းနည်းကြာမှ ကောင်မလေး ထွက်လာလျှင် အခန်းထဲဝင်ပြီး စာကို သွားတောင်းမည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သို့သော် ကောင်မလေးက ခုကအကြာမှာ အတန်းပြင်သို့ ထွက်လာပါတော့သည်။ သူမ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်၊ ဘေးက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါ ပါလေသည်။ လင်းဘုန်းထွဋ် ခန္ဓာကိုယ်ကို အသင့်အနေအထားယူလိုက်တော့၏။

ဝေဖြိုးကတော့ ကောင်မလေးထွက်လာတာ မြင်ကတည်းက နောက်ကိုတစ်ချက်ဆုတ်သွားကာ လင်းဘုန်းထွဋ်ရဲ့ကျောနောက်သို့ မသိမသာလေး ကွယ်၍ ရပ်နေလိုက်ပါတော့သည်။ အဲဒီလောက် အားကိုးရသည်။

တစ်ခုကို ချက်ချင်းရင်ဆိုင်၍ ဖြေရှင်းတတ်သော အကျင့်မှာ သူမရဲ့မွေးရာပါဉာဉ်တစ်ခုဖြစ်သည်။ သူမ ဒီကျောင်းသားကို မြင်ကတည်းက ရင်ထဲမှာ မီးတစ်စလို့ ဒေါသစိတ်တွေ စတင် လောင်ကျွမ်းလာ၏။ အခုလည်း အတန်းပြီးသည်အထိ မပြန်သေးဘဲ အခန်းအပြင်မှာ ပေကပ်ကပ်နှင့် ဆက်ရပ်နေတာတွေ့ရသည်။

ဒါ . . . သက်သက် သူ့ကို စိန်ခေါ်တာ၊ ဒါ . . . သက်သက် သူ့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးတာ။ ပြီးတော့ ရိုက်ချိုးခြင်းခံထားရတဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာကို အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်လို လာကြည့်တာ . . .

ဒါမျိုးတော့ ဘယ်ရလိမ့်မလဲ . . .

ဂင်္ဂါ ရုတ်တရက်ထရပ်ကာ ခင်မေဦးကိုခေါ်ပြီး အခန်းအပြင်သို့ထွက်လာခဲ့လိုက်တော့၏။ အခန်းအပြင်ရောက်တော့ လင်းဘုန်းထွဋ်က သူမအနား ကပ်လာကာ . . .

“ဒီမှာ ခင်ဗျာ . . မနက်က ကျွန်တော့်ဆီက ယူသွားတဲ့

စာလေးပြန်ပေးပါ”

ဂင်္ဂါ တစ်ချက် အံ့ဩကာသွား၏။ အမှန်ဆို သူမဘက်က

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

စပြီး ဒီလူကို ရန်တွေ့ရန်သာရှိသည်။ အခုတော့ သူမက စပြီး ဘာမှ မပြောခင် လင်းဘုန်းထွဋ်က စပြောနေ၍ဖြစ်၏။ ဂင်္ဂါ သူမမျက်နှာကို တင်းနိုင်သမျှ မာအောင်တင်းကာ . .

“အဲဒီကိစ္စပဲ ရှင်ကိုပြောမလို့ . . ရှင် ကျွန်မကို ဘာ သဘောနဲ့ ဒီလိုလုပ်တာလဲ”

သူမအသံက ဒေါသသံပါ၍ မာသည်။ ပြတ်သားသည်။ လင်းဘုန်းထွဋ်က မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြျတ်လိုက်ကာ . . .

“ဘာပြောတယ် . . . ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဘာပြောလိုက်တယ်”

ဂင်္ဂါက သူမ၏ ဆံနွယ်တွေကို တစ်ချက်ခါလိုက်ကာ . . .

“ရှင်ကို ကျွန်မ မြန်မာစကားပြောနေတာ နားမလည်ဘူးလား”

လင်းဘုန်းထွဋ် ရင်ထဲမှာ တင်းခနဲဖြစ်ကာသွား၏။ ကိုယ့်ဘက်က အများမရှိဘဲ အသားလွတ်ကြီး အဟောက်ခံနေရသောကြောင့် တော်တော်စိတ်ဆိုးကာ သွားသည်။ ထို့ကြောင့် . . .

“နားလည်တယ် . . . နားလည်တယ် . . . ဒါပေမဲ့ ငါ နားမလည်တာ မင်းရဲ့လုပ်ရပ်ပဲ . . . နေပါဦး . . . မင်းကို ငါ မေးပါရစေဦး . . . မင်းက ငါ့လက်ထဲက စာကို ဘာလို့မပြောမဆို ယူသွားတာလဲ . . . မင်းကြောင့် ငါ မနက်က ဒီနေရာမှာ အရှက်ကွဲခံရတယ်ဆိုတာတော့ မင်းသိမှာပါ”

ဂင်္ဂါ မျက်လုံး တစ်ချက်ကျယ်ကာသွားပြီး . . .

“ဘယ်လို ဘယ်လို ရှင့်ဆီကစာကိုပဲ ကျွန်မက ယူတယ်ဟုတ်လား”

“ဘယ်တယ်”

“မိုးတွင်းကြီး မိုးခေါင်သွားပါဦးမယ်ရှင် . . . ဂင်္ဂါဆိုတဲ့

မိန်းမတစ်လင်းဆက်

မိန်းမက ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီက စာကိုမှ အတင်းတောင်း မလှဘူး . . . ဘာလဲ ရှင့်ကိုယ်ရှင် မင်းသားများ မှတ်နေလား . . . မှတ်ထား ရှင်က ကမ္ဘာမှာ နာမည်ကြီးမင်းသား ဖြစ်နေဦးတော့ . . . ဂင်္ဂါ ဒါမျိုးတစ်သက်လုံး မလုပ်ဘူး”

ပတ်ဝန်းကျင်မှ ဖြတ်သွားဖြတ်လာများနှင့် အတန်းထဲမှ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများက သူတို့ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ လင်းဘုန်းထွဋ်ဘဝမှာ ဒီလိုမျိုး မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ခွန်း တုံ့ခွန်းပြန် ရန်မဖြစ်ဖူး၍ တော်တော်ရှက်ကာနေသည်။ ထို့အပြင် ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေပါ ဝိုင်းကြည့်နေ၍ ရှက်စိတ်မွန်ထွန်ကာ ဒေါသစိတ်ဘက်သို့ ရုတ်ခြည်းကူးပြောင်းသွားတော့၏။

“မင်း စကားကို ဆင်ခြင်ပြောပါ . . . မနက်က ငါ့လက်ထဲ တစာကို ငါမပေးဘဲ မင်းဘာသာမင်း ဆွဲယူသွားတယ်ဆိုတာ ငါ့ အပြင် မင်း အသိဆုံး . . . နောက်ပြီး အဲဒီစာကလည်း မင်းနဲ့ဘာမှ သက်ဆိုင်တဲ့စာမဟုတ်ဘူး . . . မင်းတို့မေဂျာမှာရှိတဲ့ ငါ့မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ဆီ လာပေးတဲ့စာ . . . အဲဒါကို မင်းက ဘာလို့ယူသွား လဲ . . . ပြော”

လင်းဘုန်းထွဋ် စကားအဆုံးမှာ ဂင်္ဂါတစ်ချက်တော့ တွေဝေ သွားသည်။ အထင်နဲ့အမြင်လွဲမှားသွားသည့် မနက်က လုပ်ရပ်အ တွက်ကြောင့် သူမ အမှားကြီး မှားသွားပြီလား။ ထိုအတွေးနှင့်အတူ ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲဖြစ်ကာသွား၏။ သို့သော် ချက်ချင်း ဣန္ဒြေဆောင် တာ ရယ်မောလိုက်ရင်း . . .

“ဟား ဟား ရယ်ရတယ်နော် . . . ယောက်ျားတွေများ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို အရှက်ခွဲချင်တာနဲ့ စာထဲမှာ ရေးချင် တာရေးပြီး . . . ပေးပြီးတော့မှ အခုလို လာလုပ်ရတယ်လို့ . . . နေပါဦး . . . ရှင်က ဂင်္ဂါဖူးဆိုတဲ့ မိန်းမကို လူလယ်ခေါင်မှာ အရှက်

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

ခွဲပြမယ်ဆိုပြီး ရှင့်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့များ လောင်းထားတာရှိလား” လင်းဘုန်းထွဋ် ဒေါသကြောင့် မျက်စိနှစ်လုံးပြာကာသွား သည်။ ဂင်္ဂါနေရာမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုလျှင် ထိုနေရာတင် အမှုန့်ကြိတ်ပစ်လိုက်ပြီ။ ထို့ကြောင့် တောက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်ကာ မဲပြုံးတစ်ချက်ပြုံးရင်း . . .

“လက်စဆတ်တော့ အဲဒီစာကို ငါက မင်းကို ပေးတယ်လို့ မင်းက ထင်နေတာကိုး . . . ကဲ ဟုတ်ပြီ ဒါဆို မင်းကိုငါ တစ်ခု မေးမယ် . . . မင်းက ယောက်ျားလေးတိုင်း မင်းကို ကြွေးနေတယ်လို့ မင်းထင်နေတာလား”

“ဘာ”
“ငါပြောတာ ရှင်းရှင်းလေးပါ . . . ယောက်ျားတိုင်း မင်းကို ကြွေးနေတယ်လို့ မင်းထင်နေတာလားလို့”

ဂင်္ဂါ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ ရုတ် တရက် ဘာပြန်ပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ် လင်းဘုန်းထွဋ် က ဆက်ပြီး . . .

“မင်း မြဲမြဲမှတ်ထား . . . လောကမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင် ကြီးတဲ့ရောဂါက ဘာဆေးနဲ့မှ ကုလို့မရဘူးဆိုတာပဲ”

စကားကို ခဏရပ်ကာ ဂင်္ဂါဖူး၏ မျက်ဝန်းကို မျက်တောင် မခတ်စိုက်ကြည့်၍ . . .

“ငါ့စာပြန်ပေးပါ . . . အဲဒါ မင်းအတွက် မဟုတ်ဘူး”
ဂင်္ဂါဖူး အရပ်ကြီးတစ်ရပ်လို့ရပ်ရင်း လင်းဘုန်းထွဋ်ကို ကြောင်ကြည့်နေ၏။

“ငါ့စာပြန်ပေးပါ”
လင်းဘုန်းထွဋ် ထပ်ပြောသည်။
သူ့ရင်ထဲမှာလည်း ဘယ်လိုအမျိုးအမည်တပ်ရမန်း မသိ

မိုးခေါတ်ခေါင်းခေါတ်

သော လှိုင်းတံပိုးတို့ ဗလောင်ဆူကာနေ၏။ လူတွေကလည်း ရပ်ကြည့်နေကြသောကြောင့် အလွန်လည်း ရှက်မိသည်။

သို့သော် ရှက်ပြီး လှည့်ထွက်သွားလျှင် ယောက်ျားဆိုသည့် မာနတစ်ခုနှင့် သူ့ရဲ့ သိက္ခာတရားသည် ထိုနေရာမှာတင် အဆုံးစီရင်ပစ်ခဲ့ရလိမ့်မည်။ ဒါကြောင့် အမှန်တရားကိုတော့ လူသေရင် သေပါစေ ဖော်ထုတ်သွားခဲ့ရလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ငြိမ်အောင်ပြန်ထိန်းကာ တတိယအကြိမ် ထပ်ပြောလိုက်၏။

“ငါစာပြန်ပေးပါ”

လင်းဘုန်းထွဋ်စကားကြောင့် ဂင်္ဂါ ခန္ဓာကိုယ်လေး တစ်ချက် တုန်သွားကာ . . .

“ဒီစာကို ရှင်က မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို ပေးဖို့ရှိတယ်ဆို ဟုတ်လား”

သူမရဲ့ အမေးကို လင်းဘုန်းထွဋ်က . . .

“မင်းကို ခင်မိပြောလို့ ဘာအကျိုးထူးမှာလဲ”

သူမ နှုတ်ခမ်းတစ်ဖွဲ့ကို ရွဲကာ ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးတော့

“ဒါဆို အဲဒီမိတ်ဆွေ နာမည်ပြော”

လင်းဘုန်းထွဋ် ‘ဝေဝေဝေ’ ဆိုတဲ့နာမည်ကို ရုတ်တရက် စဉ်းစား၍ မရနိုင်အောင်ဖြစ်သွား၏။ လူက တစ်ကိုယ်လုံး ပူထူနေ၍ ဦးနှောက်ရဲ့ မှတ်ဉာဏ်က ချက်ချင်း ပုံဖော်မပေးနိုင်ခြင်းလည်းဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် ‘ဝ’ သုံးလုံး ပါတာတော့ သိသည်။ လင်းဘုန်းထွဋ် တွေဝေသွားတာကိုကြည့်၍ ဂင်္ဂါဖူးမျက်နှာ ပြုံးယောင်သန်းလာကာ

“ပြောလေ . . . ဟင်း ဟင်း ရှင်မပြောနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား . . . တကယ်လို့ ရှင်မပြောနိုင်ရင် ဒီကိစ္စ ဒီမှာတင် ပြီးမယ်

မထင်နဲ့နော် . . . ကျွန်မရဲ့ သိက္ခာ . . . ကျွန်မရဲ့ အရုတ်ကို ကျွန်မ အခန်းရှေ့မှာ ရှင်လာခွဲတဲ့အတွက် ရှင်ရဲ့ ပေးဆပ်မှုတ သေးလိမ့်

ဒဏ်ရာ ရှင်းတမ်း

မယ်လို့ ရှင်မထင်နဲ့ . . . အခု ဒီမှာ ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့ လူတွေအားလုံး သက်သေရှိတယ် . . . တကယ်လို့ ရှင်မပြောနိုင်ရင် အရင်ဆုံး ကျွန်မ တိုင်မှာက ပါမောက္ခချုပ် . . . ဒုတိယက မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကို လူလယ်ခေါင်မှာ မိကောင်းဖခင် သားသမီးမပီသစွာ အသရေ ဖျက်မှုနဲ့ ဆိုင်ရာကနေတစ်ဆင့် တရားစွဲမယ်”

သူမက စကားကို ခပ်အေးအေးနှင့် တစ်လုံးချင်း တိကျ ပြတ်သားစွာ ပြောချလိုက်တော့သည်။

လင်းဘုန်းထွဋ် ချက်ချင်း ချွေးပျံ့ကာလာ၏။ အရင်ဆုံး စိတ်ကို အအေးဆုံးဖြစ်အောင် ထားလိုက်ရသည်။ ဒီကိစ္စက ပေါ့သေးသေး မဟုတ်တော့မှန်း သူသဘောပေါက်သွားပြီ။ အခန့်မသင့်လျှင် ကျောင်းကအထုတ်ခံရပြီး အချုပ်ပါကျသွားနိုင်သည်။

သူ အသက်ကို မှန်မှန်ရှုကာ ဦးနှောက်ကို ‘ဝ’ သုံးလုံး အတွက် အလုပ်ပေးလိုက်တော့၏။ ဝင်းဝေဝင်း။ ဒါလည်း မဟုတ်သေး။ ဝင်းဝင်းဝေ။ ဒါလည်းမဖြစ်နိုင်။ ဝေဝင်းဝေ ဒီလို နာမည်မျိုး တော့ ဘယ်မိဘမှ မှည့်မှာမဟုတ်ပေ။ နောက်ဆုံးတော့ သူ မှတ်မိ သွားကာ . . .

“ဝေဝေဝင်း . . . ဟုတ်တယ် ဝေဝေဝင်း . . . မင်းတို့ မေဂျာမှာ ဝေဝေဝင်းဆိုတဲ့ ကျောင်းသူရှိတယ် မဟုတ်လား”

သူမ ပြန်မဖြေခင် ဝိုင်းကြည့်နေသူများထဲမှ တစ်ယောက်က “ရှိပါတယ် . . . အဲဒါ ကျွန်မသူငယ်ချင်းပါ”

လင်းဘုန်းထွဋ်က ဝင်ပြောသော ကျောင်းသူတို့ ကြည့်၍ . . . “သူ အခု ဘယ်မှာလဲ”

“စားသောက်ဆိုင် ခဏသွားတယ် . . . ပြန်လာမှာပါ”

လင်းဘုန်းထွဋ်က ဂင်္ဂါဘက်ကို ပြန်လှည့်လိုက်ကာ . . . “ကဲ . . . မင်း လက်ခံပြီဆိုရင် အဲဒီစာဟာ ဘယ်သူ့စာလဲ

မိုးဆတ်လင်းထွန်း

ဆိုတာ သိရော့ပေါ့”

ဂင်္ဂါ မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။ ထို့အပြင် အရှက် တရားက ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့မှာ ပျံ့နှံ့ကာတက်လာ၏။ အခု အားလုံး ရှေ့မှာ သူမဘဝကသွားပြီ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီက စာကို ကိုယ့် ကိုပေးတယ်ထင်ပြီး ယူလာမိသည်ဆိုသော အဖြစ်သည် မိန်းမ တစ် ယောက်အတွက် ပေတစ်သောင်းလောက် နက်သည်ချောက်ထဲပြုတ် ကျတာထက် ဆိုးသည်။

အထူးသဖြင့် သူ့လို မိန်းမအတွက် ပိုဆိုးသည်။ သူမ၏ နာမည်ကျော်ကြားမှုကြောင့် ချစ်ခင်သူရှိသလို၊ မနာလိုသူတွေက လည်း ဒုန့်ဒေး။ အခုလို အခြေအနေမျိုးမှာ တောကြောင်တွေ ဘယ် လောက်များ လက်ခံမောင်းခတ်ကြမလဲ။ နောက်ဆုံးတော့ သူမ လွယ် အိတ်ထဲက စာအိတ်လေးကို ထုတ်ပေးလိုက်ရတော့သည်။

“မင်း ဖောက်ဖတ်ထားတာလား”

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြတော့

“ဒါဆို ဝေဝေဝင်းလျှာရင် ဒီကိစ္စ မင်းရှင်းပြပြီး ဒီစာအိတ် ကို မင်း ဖောက်ဖတ်ထားတယ်ဆိုတာ ရှင်းပြပါ . . . တော်ကြာ ငါက သူများကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို စပ်စုတယ်လို့ ထင်နေဦးမယ်”

“ဒီမှာ ဒီစာအိတ်ကို ကျွန်မက ဖတ်ချင်လို့ ဖတ်တယ်များ ထင်နေလား”

“ဒါဆို ဘာလို့ဖတ်လဲ”

သူမ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ။ သူမ ဆက်ပြောလျှင်လည်း သူမအရှက်ကို သူမဆက်ခွဲသလိုပဲ ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ အခုချိန် သူမ သိတာ တစ်ခုပဲရှိသည်။ ဒီနေရာက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားချင်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူမရှေ့ကလူကို ပါးတွေ၊ နားတွေ ဆွဲရိုက်ကာ တူနဲ့ အကြိမ်တစ်သောင်းလောက် ထုရိုက်ပြီး သူမထွက်သွားချင်၏။

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

“ဒီမှာ ဝေဝေဝင်း လာပြီ”

ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့ လူတွေထဲက အသံတစ်စုထွက်လာ၍ လင်း ဘုန်းထွင် လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် အသားညိုညိုမိန်းကလေး တစ် ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူမကို လင်းဘုန်းထွင်က အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြကာ စာအိတ်ကို ပေးလိုက်သည်။ ဝေဝေဝင်းက စာအိတ်ကိုကြည့်၍ မျက် မှောင်ကြုတ်သွားသောကြောင့် လင်းဘုန်းထွင်က . . .

“ဒီစာအိတ်ပွင့်နေတဲ့အကြောင်းကို သိချင် . . . တော့ မဝေဝေ ဝင်းက ဒီမှာရှိတဲ့သူတွေကိုသာ မေးကြည့်ပါတော့ . . . ကျွန်တော့် လက်ထဲမှာတော့ စာအိတ်က အကောင်းပါ . . . နောက်မှ ပွင့်သွား တာ . . . က ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုဦး”

ဟု ပြောကာ ဘယ်သူမှ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

လင်းဘုန်းထွင် ထွက်သွားပြီးနောက် ဂင်္ဂါမျက်ဝန်းမှာ မျက် ရည်တို့ ဝေ့တက်လာသည်။ ထိုမျက်ရည်တို့ကို ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျ မသွားစေရန် မျက်တောင်နှစ်ဖက်ကို ကျင်လည်စွာခတ်၍ အမြန် ထိန်းလိုက်ရ၏။ ထို့နောက် ချက်ချင်း ဣန္ဒြေဆောင်ကာ ဘာမှမဖြစ် ခဲ့သလို အပြုံးတစ်ချက်ကို နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ တပ်ဆင်ပတ်လိုက်၏။

သို့သော် စိတ်၏ ပြတင်းပေါက်ဖြစ်သော မျက်ဝန်းကိုတော့ သူမ လိမ်လို့မရပေ။ သူမ မျက်ဝန်းသည် သူမ အရှက်၊ သူမ သိက္ခာ နှင့် သူမ၏မာနတို့ကြောင့် အေးစက်တင်းမာကာ နေတော့သည်။

ထွန်းကို

ပြန်ရောက်နေပြီဟု ဝေဖွားက ဖုန်းဆက်ပြော၍ သူ ဝမ်းသာ သွားသည်။ မတွေ့ရတာ ကြာပြီဖြစ်နေသော သူငယ်ချင်း တွေ ပြန်ဆုံ တွေ့ရတော့မည်ဖြစ်၍ ပျော်ကာသွား၏။ ထို့ကြောင့် ညနေပိုင်း ဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာဆုံကြရန် ဝေဖွားမှတစ်ဆင့် သူပြန်ပြောလိုက်တော့၏။

ထို့နောက် ညနေ ကျောင်းဆင်းတာနှင့် အိမ်ပြန်တော့ဘဲ ထွန်းကိုအိမ်သို့ သူတို့ထွက်လာခဲ့လိုက်တော့၏။ ထွန်းကိုအိမ် ရောက် တော့ ကိုယ်တော်ချောက ရေချိုးနေ၍ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်စေခင့်နေရ သေးသည်။ ထွန်းကို အမေက သူတို့ကို ဧည့်ခံရင်း စကားစမြည်ပြော ကာနေ၏။

- “သားတို့လည်း မတွေ့တာကြာပြီနော်”
- “ဟုတ်တယ် အန်တီ . . . ကျောင်းတက်နေရလို့ပါ”
- “အေးကွယ် . . . ကြိုးစားကြ . . . ဒါနဲ့သားတို့ အခု တက် နေတာ နောက်ဆုံးနှစ်နော်”
- “ဟုတ်”
- အန်တီက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း ထွန်းကို အခန်း

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

ဘက်ကို ခေါင်းငဲ့ကြည့်ကာ လှမ်းအော်သည်။

“ကိုကိုရေ မြန်မြန်လုပ်စမ်း . . . ဒီမှာ သူငယ်ချင်းတွေ စောင့်နေတာ ကြာလှပြီ”

အခန်းထဲမှ ‘ပြီးပါပြီ . . . ခဏ’ ဆိုသည့် ပြန်အော်သံကို ကြားရ၏။ အန်တီက သူတို့ဘက်လှည့်ကာ ကြည့်ပြီး . . .

“သားတို့ သူငယ်ချင်းလည်း ပြန်ရောက်ရောက်ခင်း သားတို့ ကိုမေးနေတာ . . . သူ့မှာလည်း ရောက်ကတည်းက မသားရပါဘူး ကွယ် . . . သင်္ဘောသားရုံးသွားလိုက် ဘာလိုက်နဲ့ . . . နောက်ပြီး သူ့အစ်ကို မင်္ဂလာဆောင်ရှိနေတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့”

“ဗျာ . . . ကိုကြီး မင်္ဂလာဆောင်ပြီလား”

အေးကွဲ့ . . . သူတို့အလုပ်ထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက် နဲ့ပါ . . . သားတို့က အိမ်မလာတာကြာလို့ မသိတာနေမှာ . . . ဖိတ်စာကိုတော့ ကိုကိုပဲ သားတို့ကို ပေးလိမ့်မယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်ပြုံးရင်း . . .

“ကောင်းတာပေါ့ အန်တီ . . . ဒါနဲ့ ထွန်းကိုကရော . . .”

သူတို့စကားဆုံးတော့ အန်တီက ပြုံးရင်း . . .

“ဒါတော့ မင်းတို့သူငယ်ချင်းကို မင်းတို့ပဲ မေးကြည့်ပါတော့ ကွယ် . . . အန်တီမေးလည်း ထုံးစံအတိုင်း မရှိဘူးပဲ ပြောနေတာပဲ” ထိုအချိန် အခန်းထဲမှ ထွန်းကို ထွက်လာကာ . . .

“ဒီလောက် ရေထဲမှာပဲ အချိန်ကုန်နေတာ ဘယ်မိန်းကလေး တ သားကို လာကြိုက်မှာလဲ အမေရာ”

ဟု ရယ်ရင်း ပြော၏။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့် တာ . . .

“ကဲ ဟေ့ကောင်တွေ သူ့များကျပြောပြီး မင်းတို့ကရော” လင်းဘုန်းထွဋ်က ခေါင်းခါပြု၍ . . .

နွဲ့ဆတ်လင်းဆတ်

“ငါကတော့ အခုထိ ထုံးစံအတိုင်းပဲ . . . ဒီကောင်ကတော့ ယုယုနုကြိုက်သွားပြီ”

ထွန်းကိုက ဝေဖြိုးကို လှည့်ကြည့်ရင်း . . .

“ဟ . . . ဒါဆို ဒီနေ့မင်းကျွေးရမှာပေါ့ကွ”

ဝေဖြိုးက

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့ . . . ငါတို့က ဘယ်သူမှ မခွဲသေးဘူး . . .

မင်းက စွဲသွားပြီလေ . . . အဲဒါကြောင့် မင်းကျွေး”

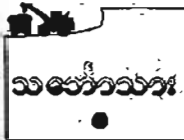
ဝေဖြိုးက ရယ်ဖြူဖြူနှင့် ဘာမှတော့ ဆက်မပြောတော့ပေ။

လင်းဘုန်းထွဋ်က ဝင်၍ . . .

“ကဲ . . . ကဲ သွားရအောင် . . . ဝိုက်ဆာပြီကွ”

ဟု ထရပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အန်တိုကို နှုတ်ဆက်၍ ထွန်းကို အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့လိုက်တော့၏။ ဆိုင်ကို အေးအေးဆေးဆေးနှင့် စကားပြောလို့ရမည့် ဆိုင်တစ်ခုကို ရွေးချယ်လိုက်ပါတော့သည်။

တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း အပြန်ခရီးကို ဘာမှမပါလာရင်သာနေမယ်။ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေအတွက် အရက်ပုလင်းတော့ ပါလာတတ်ကြသည်။

ထွန်းကိုက ကျော်နီဝါကား ဘလက်လေဘယ်အကြီးတစ်လုံး ပါလာသည်။ ထို့ကြောင့် ဒီညအတွက် ကျန်တဲ့အမြည်းကိစ္စကို ဝေဖြိုးက တာဝန်ယူလိုက်၍ ကိစ္စက ပြတ်သွား၏။

လင်းဘုန်းထွဋ်ကိုတော့ နောက်နေ့တစ်ပိုင်း ပြန်ကျွေးရမည် ဟု ဆိုသည်။ ထိုအဆိုကို လင်းဘုန်းထွဋ်က ကန့်ကွက်သည့်သဘောနှင့် . . .

“ဘာဆိုလို့လဲ . . . ငါ့အလှည့်ကျတော့ . . . အရက်ရော အမြည်းရော တာဝန်ယူရမှာလား”

ထွန်းကိုက ဝင်၍ . . .

“ယူရမှာပေါ့ကွ . . . နောက်တစ်ရက် မင်းအလှည့်”

ဝေဖြိုးကလည်း ခွင်ဝင်တုန်းလေး ဝင်၍ . . .

“ဒါ တရားမျှတတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ”

ဟု ထောက်ခံကာပေး၏။

ဒိုးဆတ်လင်းဆတ်

နှစ်ယောက်တစ်ယောက်ဆိုတော့ သူကပင် အရှုံးပေးကာ
“ကံပါကွာ . . . ထားပါတော့ သူတောင်းစားတောင် လှူရ
သေးတာပဲ”

ဟု ပြန်ပက်လိုက်တော့သည်။
သူ့စကားကြောင့် ဟိုနှစ်ကောင် ရယ်ကျဲကျဲနှင့် အရက်
ဝုလင်းကို မ၍ ခွက်ထဲသို့ကွဲကာ ရေခဲကို အနေတော်လောက် ထည့်
လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရေကို ပုံမှန်ရော၍ သူ့ဆီတစ်ခွက် လှမ်းပေး
၏။

“ကဲ . . . ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခြင်း အထိမ်းအမှတ်ကွာ . . .
(ခိုးယာခံ) OK”

ထွန်းကိုက စ၍ ချီးယားခံလုပ်သည်။ သူတို့ခွက်တိုက်လိုက်
ကြပြီးနောက် တစ်ဝိုက်လိုက်ကာ အမြည်းတစ်ဖက်စီ စားလိုက်ကြပြီး
နောက် ထွန်းကိုက . . .

“ငါ့အစ်ကို မင်္ဂလာဆောင်လည်း လာဖြစ်အောင် လာဦး
နော်”

“လာမှာပေါ့ကွာ . . . လူတော့သေချာတယ် . . . လက်ဖွဲ့
တော့ မရေရာဘူး”

ဝေဖြိုးက ပြုံးစိစိနှင့်ပြော၍ ထွန်းကိုက . . .

“အဓိက အရေးကြီးတာမှ မင်းတို့က မရေရာဘူး ဆိုတော့”

“လူလက်ဖွဲ့လို့ မရဘူးလား”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ငါ့အစ်ကိုက ဘာလုပ်ရမှာလဲ . . .

သူ့အိမ်မှာ မာလီတို့၊ ခြံစောင့်တို့မှ မလိုတာ”

အားလုံး ရယ်ဖြစ်ကြ၏။

ထို့နောက် သူတို့ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြောဖြစ်
ကြသည်။ ထွန်းကိုက သူ ဒီမှာမရှိတဲ့အချိန် ဘာတွေထူးခြားသွား

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

သလဲဟု မေး၏။ ဘာမှ တွေ့ထွေးထူးထူးတော့ မရှိပေ။ ဝေဖြိုး တစ်
ယောက်သာ လှူယူနဲ့အဆင်ပြေသွားတာပဲ ရှိသည်။

ဒါကို သိ၍ ထွန်းကိုက လင်းဘုန်းထွဋ်ဘက်လှည့်ကာ . . .

“လင်းဘုန်း မင်းက ဘာလို့ ရည်းစားမထားသေးတာလဲ”

လင်းဘုန်းထွဋ်က ခွက်ထဲက လက်ကျန်ကိုတစ်ချက်ရှင်း

လိုက်ကာ . . .

“ဘာလို့မရသေးတာလဲဆိုတော့ ငါလည်း ဘယ်ပြောတတ်
မလဲကွာ . . . မတွေ့သေးလို့ပေါ့”

“ဒီတစ်သက် တွေ့ရောတွေ့ဦးမှာလား”

လင်းဘုန်းထွဋ်က ပခုံးတွန့်ပြကာ . . .

“အဲဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး”

လင်းဘုန်းထွဋ်စကားဆုံးတော့ ဝေဖြိုးက ဝင်၍ . . .

“ဒီကောင့်တော့ သွားမေးမနေပါနဲ့ကွာ . . . လေကုန်တယ်”

ထွန်းကိုက ပြုံးသည်။ ထွန်းကို ပြုံးနေတာကို လင်းဘုန်းထွဋ်

က ကြည့်၍ . . .

“မင်းက ဘာပြုံးတာလဲ . . . ငါ့ကျတော့ မေးပြီး မင်းကရော”

ထွန်းကိုက ပြုံးရင်းက ခေါင်းခါကာ . . .

“ငါက ကုန်းပေါ်ရှိတဲ့ အချိန်ရော ရှိလို့လား . . . ရေပေါ်မှာ

ပဲ အမြဲနေရတဲ့ဟာကို”

“မင်းမေးလိုက်ရင် ဒါပဲ”

“ဟ . . . ဒါပဲမပြောလို့ ငါက ဘယ်လိုမြောရမလဲ . . . မင်း

တို့လိုသာ ကုန်းပေါ်မှာအမြဲရှိနေကြည့်ပါလား . . . ဟင်း ဟင်း အခု

လောက်ဆို ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက်”

“ဘာလဲ မင်းကို ပါးရိုက်သွားမယ့်လူတွေကို ပြောတာလား”

ထွန်းကို မျက်နှာမဲ့ကာသွား၏။ ပြီးမှ . . .

မိုးသစ်လင်းထက်

“အေးပါ . . . မုတ်ထား . . . အခု ငါ ကုန်းပေါ်ရောက်နေပြီ . . . မင်းတို့ သတိထားတော့”

“ဟာဟ . . . ကြည့်ရချည်သေးရဲ့”
ထို့နောက် ထွေရာလေးပါးပြောရင်း သူတို့ဆက်သောက်ကြသည်။ ညသည် တဖြည်းဖြည်း အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ သူတို့လည်း ရေချိန်ကိုက်လာကြ၏။

တော်တော်လေး ကြာတော့ ပုလင်းလည်း တက်တက်ပြောင်လေပြီ။ လူတွေလည်း တော်တော်လေး မူးနေကြ၍ ဝေဖြိုးက ချပြီး “ပြန်ရအောင်ကွာ”

ဟု စကားစသည်။
ဝေဖြိုး အကြံပြုချက်ကို ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်က လက်ခံကာ သူတို့ဆိုင်မှ ထလိုက်ကြတော့သည်။

ပြန်ခါနီးတော့ လင်းဘုန်းထွဋ်က ထွန်းကိုအား . . .
“ဒီတစ်ခေါက် မင်း ဒီမှာ ကြာဦးမှာလား”
ထွန်းကိုက ခေါင်းညိတ်ပြကာ . . .
“ခြောက်လလောက်ကြာမယ်ထင်တယ်”

က လူတော်တော်များ၏။ နှစ်ဖက်မိဘ အသိုင်းအဝိုင်း အပြင် လူငယ်အသိုင်းအဝိုင်းကလည်း ဝင်ဆန့်၍ ဧည့်ပရိသတ်က များပြားလှသည်။ ထွန်းကိုရဲ့အစ်ကို ကိုထွန်းချိုကလည်း သင်္ဘောအရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် မိတ်ဆွေလည်း ပေါသည်။ အများအားဖြင့် သင်္ဘောနဲ့ပတ်သက်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေပိုများ၏။

လင်းဘုန်းထွဋ်နဲ့ ဝေဖြိုးက ထွန်းကို နေရာချပေးတဲ့ စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ . . .

“လူတော်တော်များနေတာပဲကွနော်”
ထွန်းကိုက . . .

“အေးကွာ . . . ငါလည်း တော်တော်ချွေးပျံနေပြီ”
“မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ မင်းက ချွေးပျံနေတာလဲ”

“ငါက ဧည့်ကြိုလုပ်နေရတယ်လေကွာ . . . ဟိုလူ နေရာချပေးရ . . . ဒီလူနေရာချပေးရနဲ့”

“ဟုတ်လို့လားကွာ . . . မင်းမျက်နှာကြည့်ရတာ သတိသမီးအရဲလေးတွေနားပဲ ကပ်နေမယ့်ရုပ်ပါ”

နိုးဆတ်လင်းဆတ်

လင်းဘုန်းထွဋ်စကားကြောင့် ထွန်းကိုက ရယ်သည်။

“ကပ်ချိန်တောင် ခရပါဘူးကွာ . . . ဧည့်ကြိုမှာက ငါမရှိရင် မဖြစ်ဘူးကွ . . . ငါ့ဘက်က လာတဲ့ဧည့်သည်တွေကျတော့ ငါက ပဲ သိတာလေ . . . သူတို့ဘက်က လာတဲ့ဧည့်သည်တွေအတွက် သူတို့ဘက်က တစ်ယောက်ထားတယ်”

ထွန်းကိုပြောတာ မှန်သည်။ မင်္ဂလာဆောင်လျှင် နှစ်ဖက်အသိုင်းအဝိုင်းဖိတ်ထားတဲ့ လူများလျှင် ထိုကဲ့သို့ပင် အလုပ်ရှုပ်ရတတ်၏။ ဝေဖြိုးက ထွန်းကိုအား . . .

“မင်းကို သတို့သားအရံ မလုပ်ခိုင်းဘူးလား”

ထွန်းကိုက ခေါင်းတစ်ချက်ကုပ်လိုက်ကာ . . .

“ကိုယ့်အစ်ကို မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဝင်မလုပ်ချင်ပါဘူးကွာ”

“ဒါနဲ့ သတို့သမီးအရံလေးတွေက ဘယ်လိုလဲ”

ထွန်းကိုက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် . . .

“သတို့သမီးအရံ လုပ်ခိုင်းမှတော့ ချောလို့ပေါ့ကွာ . . . အဲ . . . ဒါပေမယ့် တော်တော်လေးတော့ချောကြတယ်ကွ”

ထို့နောက် ကိစ္စရှိ၍ လူတစ်ယောက်က လာခေါ်သောကြောင့် ထွန်းကို သူတို့ဝိုင်းက ထသွားသည်။

ခဏကြာတော့ မင်္ဂလာအချိန်အခါ စတင်ပြီဖြစ်ကြောင်း စင်မြင့်ထက်က ဖြောကြားသံကြားရပြီးနောက် မင်္ဂလာအခါတော်ဖေးနှင့်အတူ သတို့သား၊ သတို့သမီးတို့ မင်္ဂလာစင်မြင့်ထက်သို့ လျှောက်လမ်းအတိုင်း ဖြည်းဖြည်းချင်းတက်လာတော့သည်။

အရင်ဆုံး သတို့သမီးကို လေ့လာမိသည်။ အသားဖြူဖြူနှင့် ရှမ်းတိုင်းရင်းသားစပ်သော ရုပ်ရည်မျိုး ဖြစ်၍ ကျတ်သရေရှိကြောင်း ရင်ထဲမှာ မှတ်ချက်ချမိ၏။ ထို့နောက် သတို့သားအရံတွေကို ကြည့်တယ်ဆိုရုံလောက်သာကြည့်၍ သတို့သမီးအရံတွေကို အကဲဖြတ်မိ

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

မျက်လုံးအရောက်တွင် . . .

“ဟင်”

လင်းဘုန်းထွဋ် ရင်ထဲမှာ အံ့ဩကာသွား၏။ ထို့ကြောင့် ဝေဖြိုးကို လက်ကုပ်ကာ . . .

“ဟေ့ကောင် . . . ဟို ညာဘက်က သတို့သမီးအရံကို ကြည့်စမ်း . . . ငါနဲ့ စာကိစ္စ ပြဿနာတက်တဲ့တစ်ယောက် မဟုတ်လား”

ဝေဖြိုးက တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၍ . . .

“ဟုတ်မယ်ထင်တယ်ကွ”

“ဟုတ်မယ် မလုပ်နဲ့ ဟုတ်ကို ဟုတ်တယ်ကွ”

“မင်းကတော့ လက်တွေ့ ပြဿနာတက်ခဲ့တဲ့သူဆိုတော့ သိမှာပေါ့”

လင်းဘုန်းထွဋ်က မျက်နှာကို တစ်ချက်ပွတ်လိုက်ကာ . . .

“ပြဿနာပါပဲကွာ . . . ထွန်းကိုတို့အသိတွေများ ဖြစ်နေ

မလားမသိဘူး . . . အဲဒါဆိုရင်တော့ အားနာစရာကြီး”

ဝေဖြိုးက စဉ်းစားသလိုလုပ်ပြီး . . .

“ဖြစ်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ် . . . မဖြစ်လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး

ဖြစ်ပြီးသွားပြီပဲကွာ . . . စိတ်ထဲမထားပါနဲ့ . . . ဟုတ်တယ်ဆိုလည်း

တောင်းပန်လိုက်ပေါ့ . . . ပြီးတော့ အဲဒီနေ့ကလည်း မင်းမှားတာမှ မဟုတ်တာ”

လင်းဘုန်းထွဋ်က ခေါင်းညိတ်ရင်း ဂင်္ဂါကို သေချာကြည့်မိသည်။ အချောအလှလေးတစ်ယောက်ဆိုတာကိုတော့ စတွေ့တဲ့နေ့ကတည်းက သတိထားမိ၍ ထိုကိစ္စကိုတော့ တွေးနေဖို့ မလိုတော့ပေ။ သို့သော် အခုလို သေသေချာချာကြည့်မိတော့ အချောအလှဆိုတာထက် အလှပေါ် အယဉ်ဆင့်ကာ မဟာဆီမဟာသွေးတက်ပြီး လူတကာငေးရလောက်အောင် လှပသူလေးဟု မှတ်ချက်ချမိ၏။

စိုးလင်းလင်းလင်း

လင်းဘုန်းထွဋ် ကိုယ်တိုင်ပင် သူ့မျက်လုံးက ဂရီဆီမှ ဖယ်
ခွာမရအောင် ကပ်ပါသွားခဲ့သည်ဆိုတာကိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ဝထမဦးဆုံး ဝန်ခံမိ၏။ ရေဖြူးက သူ့ကို တံတောင်နဲ့တွတ်ကာ . . .

“မင်းမျက်လုံးက ခေါ်တော့အုပ်ထဲ နတ်သမီးပြုတ်တုတ်
ထက်ဆိုးနေပြီ . . . ထိန်းဦး”

ဟု ပြောတော့မှ ချက်ချင်းရှက်သွားကာ . . .

“ဟုတ်ပါဘူးကွာ . . . ငါက ဟိုဟာပါ”

ဟု မရေမရာ ပြော၍ ရှေ့က ကိတ်မုန့်ကို လှမ်းနှိုက်လိုက်
စဉ် . . .

“တော့ကောင် . . . ဟိုမှာ အခါတော်ပေးတောင် မပြီးသေး
ဘူး”

ဆိုမှ လက်ပြန်ရုပ်ရင်း . . .

“ဟီး ဟီး”

နွားပြာအောက်သွားမရှိသလိုသာ ရယ်ပြလိုက်ရတော့သည်။
ရင်ထဲမှာလည်း ပူရှိန်းရှိန်းနှင့် ဘယ်လိုကြီးမှန်း မသိပေ။ ဝေဖြူးက
လေသံနှင့် . . .

“မင်းတော့ သိဝိမင်း ဆင်ဝေါ်က ကျတာထက်ဆိုးပြီ”

လင်းဘုန်းထွဋ် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကိုသာ ဘာမှန်းမသိ ပွတ်
နေမိပါတော့သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ဒီမင်္ဂလာဆောင် မြန်မြန်ပြီးပါ
စေဟုသာ ဆုတောင်းနေမိတော့၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ
ဒီနေရာမှာ ဆက်မနေချင်တော့ဘဲ အိမ်ကိုသာ အမြန်ဆုံး သုတ်ခြေ
တင်ချင်နေပြီ။

ဒီမှာရှိနေရင် သူ့မကိုသာ ငေးနေမိမှာမို့၍ ဖြစ်၏။

ဘာတဲ့ . . . ဟိုကောင်ပြောသလို . . . ခေါ်တော့ . . .

လင်းဘုန်းထွဋ်

အခန်းထဲသို့ ယခုအချိန် စုံထောက်တစ်ယောက်ရောက်
လာလျှင် တော်တော်ခေါင်းစားသွားနိုင်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆို
သော် လူတစ်ယောက်ကပဲ သူ့အခန်းထဲသို့ တိတ်တဆိတ် ဖောက်
ထွင်းဝင်ရောက်လာ၍ သူ့ဗီရိအား မွေနှောက်ရှာယူသွားသည်ဟု ထင်
စရာရှိသည်။

ဒါမှမဟုတ် သူ့ထဲမှာရှိသော အရေးကြီးပစ္စည်းတစ်ခုခုကို
လိုချင်သော လူဆိုးဂိုဏ်းအဖွဲ့တစ်ခုခုကပဲ လာရောက်ရှာဖွေသွားဟန်
ရှိ၏။ အမှန်တော့ တစ်ခုမှ မဟုတ်ပါ။ မင်္ဂလာဆောင် ဒင်နာသွားရန်
အတွက် သူ့ကိုယ်တိုင် ဝီရိဖြင့်၍ အဝတ်ရွှေးနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

အပြာနုရောင် ရုပ်အင်္ကျီလတ်ရှည်လေးနှင့် အနက်ရောင်
ဒေါက်ပျောက်စတိုင်ပင်လေးကို တွဲစပ်ကြည့်တော့ မဆိုးဘူးဟု စိတ်
ထဲမှာ ထင်မိသည်။

သို့သော် အပြာနှင့်အနက်ဆိုတော့ တချို့ အိမ်ရာစခန်း
တွေက လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းဝတ်စုံလိုလိုဖြစ်နေ၍ ခုတင်ပေါ်သို့ ပစ်
တင်လိုက်၏။ ထို့နောက် နောက်တစ်စုံဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ဦးဆော်လင်းဆော်

စပို့ရှပ်အဖြူတစ်ထည်နှင့် ဘောင်းဘီအဖြူတစ်ထည်ပါကာ လာသည်။ ဖိုးသူတော် ဆွမ်းလာခံတယ်ဟု ထင်မြင်စရာရှိ၍ လှမ်း မကြည့်တော့ဘဲ ဝဲပစ်လိုက်သည်။ နောက်တစ်စုံ . . .

ဟိုနေ့ကမှ MK ဖက်ရှင်ရွှေက ဝယ်လာသည့် BSC အမျိုး အစားအောက်က အနက်ခဲမှာ အဖြူစင်းလေးတွေပါသော ရှပ်အင်္ကျီ တစ်ထည်။ ဒါတော့ မဆိုး။ အသစ်လည်းဖြစ်နေ၍ တစ်ခါမှ ပွဲမတိုး ရသေးသောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ကြိုက်၍ ဝယ်လာ သောကြောင့်တစ်ကြောင်း ထိုအင်္ကျီကို ယာယီရွေးထားလိုက်၏။

ထို့နောက် အောက်က ဝတ်ရမည့်ဘောင်းဘီအနေအထား ကိုဆတ်ပြီး စဉ်းစားသည်။ ဒီလိုရှပ်အင်္ကျီဆိုတော့ ဂျင်းဘောင်းဘီ ထက် စတိုင်ပင်နဲ့က ပိုမိုလိုက်ဖက်သည်ဟု ထင်မိသည်။ ပြီးလျှင် အောက်ဖိနပ်ကို ဟတ်ရှူးအနက်လေး စီးလိုက်ရင် သားနားသွားပြီ။

ဘောင်းဘီကို အဖြူ၊ မီးခိုးရောင်၊ အနက် စသည်ဖြင့် လျှောက်စဉ်းစားကြည့်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ ပထမခုတင်ပေါ် ပစ် တင်လိုက်သည့် ဘောင်းဘီအနက်ကိုပဲ ပြန်လည်ရွေးချယ်ကာ ရေခဲချိန်း ရန် ရေခဲချိန်းခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လိုက်ပါတော့သည်။

ရေခဲချိန်းပြီးသွားတော့ ရွေးထားတဲ့အင်္ကျီနဲ့ ဘောင်းဘီကို အတိ အကျဝတ်ပြီး ကားသော့ယူကာ ထွက်လာခဲ့လိုက်ပါတော့သည်။

ဒင်နာလုပ်မည့် ဟိုတယ်သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက် ကိုယ့် ရင်ခုန်သံကို ကိုယ်ပြန်ကြားနေရ၏။ ဘာကြောင့်လဲ . . .

အခုချိန် မပြောတတ်သေးတာထက် ပြောရန်စောနေသေး သည်ဆိုလျှင် ပို၍ မှန်ကန်ပေလိမ့်မည်။

ဟိုတယ်ကြီး

မြက်ခင်းပြင်တွင် စားပွဲခုံတွေကို အစီအစဉ်တကျ ခင်းကျင်း ထားသည်။ သူ့ရောက်သွားတော့ ဝေဖြိုးက ကြိုရောက်နှင့်နေ၍ စားပွဲ ဝိုင်းတစ်ခုမှ လက်လှမ်းကာပြ၏။

လင်းဘုန်းထွဋ်လျှောက်သွားလိုက်ကာ ဝေဖြိုးဘေးမှာ ဝင် ထိုင်လိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ ထွန်းကိုရောက်လာ၍ . . .

“မင်းက ဘာလို့နောက်ကျနေတာလဲ”

“အရမ်း နောက်မကျပါဘူးကွ”

“သိပါဘူးကွာ . . . မိတ်ကပ်လိမ်းနေတာလားလို့”

သူတို့ရယ်နေစဉ် ထွန်းကို အစ်ကိုနှင့် သတို့သမီးက အနား ရောက်လာတော့ ထနှုတ်ဆက်စဉ် ကိုထွန်းချိုက . . .

“နွေလယ်က ဘာလို့ အစောကြီး ပြန်သွားတာလဲ”

ဟု မေး၍ . . .

“မစောပါဘူး . . . အစ်ကို ပွဲပြီးမှ ပြန်သွားတာပါ”

“အေးလေ . . . ပြီးပြီးချင်း ပြန်သွားလို့ . . . ငါတို့က ဓာတ်ပုံ ခွိတ်မလိုလိုက်ရှာတော့ မရှိတော့ဘူး”

သူ ရယ်ပဲနေလိုက်သည်။ ကိုထွန်းချိုက သူ့ဖုန်းနှင့် မိတ်ဆက် ပေး၏။

ဒိုးဆတ်လင်းဆတ်

“ဒါ ခင်မေစိုးတဲ့ . . . ခင် ဒါ မောင့်ညီရဲ့ သူငယ်ချင်းလေ
လင်းဘုန်းထွင်တဲ့ . . . ဟိုဘက်က ဝေဖြိုး”

မခင်မေစိုးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပြုံးပြနုတ်ဆက်ပြီး . . .

“လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြနော် . . မောင်လေးတို့ အား
မနာနဲ့”

“ခင်ရယ် အဲဒါတော့ ပြောစရာမလိုဘူး . . . ဒီကောင်တွေ
က အားနာမယ့်ကောင်တွေ မဟုတ်လူး . . . ကဲ လင်းဘုန်းတို့ ဝေဖြိုး
တို့ သုံးတတ်ရင် ဟိုဘက်မှာ ဘားဖွင့်ပေးထားတယ် . . . ကြိုက်သ
လောက်သာ သုံးတော့”

ဟုပြောပြီး တခြားဝိုင်းသို့ နှုတ်ဆက်ရန်ထွက်သွားတော့
သည်။

ခဏကြာတော့ ဝေဖြိုးက ဝိုင်းက ထမလို့လုပ်ပြီး . . .

“မင်း သောက်မယ်ဆို လိုက်ခဲ့လေ . . . ငါ သွားယူမလို့”

“မသောက်သေးဘူးကွာ . . . ငါ နည်းနည်းစားလိုက်ဦးမယ်”

အမှန်တကယ်လည်း ဆာနေပြီ။ အိမ်မှာရှိတုန်းက စိတ်က
လောနေ၍ ဆာလို့ဆာမှန်းမသိ၍ စားမလာရ။ အခုမှ ဆာလာမှန်း
သိသည်။ ထို့ကြောင့် နီးစပ်ရာ စားသောက်ပွဲထဲက အနည်းငယ်
ယူ၍ တစ်လုပ်နှစ်လုပ်စားပြီး သူမကို ရှာမိ၏။

ဒီညလာတဲ့ မရီသတ်က လူကြီးနည်း၍ လူငယ်အသိုင်း
အဝိုင်းများကြောင်း တွေ့ရသည်။ လှပသော ရောင်စုံမီးလေးများ
ထွန်းထားသော မြက်ခင်းပြင်ကြီးပေါ်တွင် အဝတ်အစားရောင်စုံများ
နှင့် တောက်ပနေသော လူများက လှုပ်ရှားသွားလာနေကြ၏။ တချို့
လည်း ကိုယ့်အဖွဲ့နဲ့ကိုယ် ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောနေကြသည်။ တချို့လည်း
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နောက်ကာပြောင်ကာနှင့် ဟိုတစ်
ဒီတစ်စုရပ်ကာ စကားပြောနေကြသည်။

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

ထိုရောင်စုံလှုပ်ရှားနေသော လူတွေထဲတွင် သူမကို မျက်စိ
တောင်းမှောက်ကြည့်ကာ ရှာနေမိ၏။

“လင်းဘုန်း . . . မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ် . . . ဒါ ဂင်္ဂါဖူး
တဲ့”

ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသော ထွန်းကိုအသံကြောင့် ကြက်
သီးတွေ ဖျန်းခနဲထကာ လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် ဂါဝန်ရှည်အဖြူ ဝမ်း
ဆက်လေးနှင့် သူမကို အလင်္ကာတွေ ယိမ်းစွာလှပနေတာ တွေ့လိုက်
ရတော့သည်။

ချက်ချင်းကြီး တွေ့လိုက်ရတော့ သူ့ မျက်လုံးက ကြောင်
တောင်တောင်ကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်နေစဉ် . . .

“ဟေ့ကောင် . . . ဒါ ဂင်္ဂါဖူးတဲ့ . . . သတို့သမီးအရံထဲက
တစ်ယောက်လေ”

သူမကလည်း သူ့ကို တွေ့သွား၍ ရုတ်တရက် အံ့ဩသွား
သောအမူအရာ ချက်ချင်းပေါ်ကာလာသည်။ သို့သော် သိုအဖြစ်
အပျက်လေးသည် စက္ကန့်ပိုင်းလေးပဲ သူမ မျက်နှာပေါ်မှာ နေရာယူ
နိုင်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် သူမက နှစ်လိုဖွယ်ရာ အပြုံးတစ်ခုကို
တစ်ဆင်ကာ . . .

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကို”

သူမ စကား ခေတ္တဆိုင်းသွားစဉ် သူ့ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်
တာ . . .

“လင်းဘုန်းထွင်ပါ . . . ကျွန်တော်လည်း တွေ့ရတာ ဝမ်းသာ
ပါတယ်”

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး ထွန်းကိုအက်လှည့်ကာ . . .

“ကိုထွန်းကို ကျွန်မ ခင်မေဦးတို့ဆီသွားလိုက်ဦးမယ် . . .
နင်းပြုပါဦး”

www.burmeseclassic.com

မိုးဆတ်လင်းဆတ်

တုံ ဆို၍ ထွက်သွားတော့သည်။ သူမ ထွက်သွားတော့ ထွန်းကိုယ် သူပဲခုံးကို ဖက်လိုက်တာ . . .

“ဝေဖြူပြောလို့ ငါအကုန်သိပြီးပြီ . . . အခုလည်း ဝေဖြူက ခင်း မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဂင်္ဂါကို ခေါ်တော့လိုကြည့်နေတဲ့ အကြောင်းပြောလို့ ငါ မိတ်ဆက်ပေးတာ”

ဝေဖြူဆိုတဲ့ကောင်ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြီဟု တွေးလိုက်တာ . . .

“ဒီကောင် လိုတာထက်ပိုပြောတတ်တာ မင်းလည်းသိသားပဲ” ထွန်းကိုယ် ပြုံး၍ . . .

“ထားပါတော့ . . . ဟိုက မင်းကို မဆုံးဖူးသလို လုပ်သွားတယ်နော်”

“မင်း သူ့ကို ဘာသွားပြောထားသေးလဲ”

“ငါက ဘာပြောရမှာလဲ . . . သူနဲ့က ငါ့အစ်ကို မိန်းမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အခုမှ သိတာ . . . ဘာလို့ငါက မင်းတို့တိစ္ဆ ပြောရမှာလဲ . . . အဲဒီလောက်တော့ ငါလည်း လည်ပါတယ်ကွာ”

သူ သတ်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ရင်း . . .

“တော်သေးတာပေါ့ . . . အင်း . . . သူ အခုလို မသိချင်ယောင်ဆောင်သွားတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရမှာ . . . နောက်မို့ဆို ငါ အနေကျပ်နေဦးမယ်”

ထွန်းကိုယ် သူပဲခုံးကို တစ်ချက်ဖျစ်လိုက်ရင်း . . .

“မင်းဘက်က ဘယ်လိုလဲ”

“ဘာကိုမေးတာလဲ”

“ဂင်္ဂါကိုလေ”

“ဟာ . . . ဆုံတာမှ နှစ်ခါသုံးခါပဲရှိသေးတာ . . . ငါ့ အကြောင်း မင်းလည်းသိတာပဲ”

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

“အေး . . . သိလို့ ပြောတာပေါ့ . . . မင်းတို့လိုကောင်မျိုး တွေ ပိုကြောက်ရတယ်”

သူ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေမိသည်။ ခဏကြာတော့ ထွန်းကို ထွက်ကာသွား၏။

သူသာ ငူငိုငိုငင်ကြီး ကျန်ခဲ့မိလေသည်။ တစ်ခုခုတစ်ခုခု တော့ ဂင်္ဂါတို့ဝိုင်းဘက် ခိုးခိုးကြည့်မိ၏။ သူ အကြိမ်ဖန်များစွာ ခိုးကြည့်နေမိသော်လည်း တစ်ကြိမ်သာ ဂင်္ဂါ သူတို့ဝိုင်းဘက် လှည့် အကြည့်နှင့် တိုက်ဆိုင်၍ မျက်ဝန်းချင်းဆုံမိသည်။

သူ့ရင်ဘတ်ကို တုန်တင်ကားတစ်စီး ရုတ်တရက် ဝင်ဆောင်သလို ခံစားလိုက်ရ၍ ချက်ချင်းအကြည့်ကို လွှဲဖယ်လိုက်မိတော့သည်။ နောက်ထပ်ကြည့်ဖို့ မကြိုးစားရဲတော့ပေ။ ဒီကောင်မလေးနဲ့ တော့ ခက်နေလေပြီ။

တတယ်တော့

ကန္တာကြီးက ကျဉ်းကျဉ်းလေးဟာ
 ဂင်္ဂါဖူးက ပြောတော့ ခင်မေဦးက ...
 “ကျယ်ပါတယ်ဟာ . . . နင်ကလည်း တိုက်ကြီး ခုနစ်တိုက်
 တောင် ရှိတာ”
 ဂင်္ဂါက ပြုံးသည်။ ပြီးမှ . . .
 “လင်းဘုန်းထွင်ဆိုတဲ့လူနဲ့ ဒီလို ပြန်ဆုံရမယ်လို့ ငါမထင်မိ
 ဘူး”
 “ပြန်ဆုံတော့ ရင်ခုန်တယ်ပေါ့”
 ဂင်္ဂါက ခင်မေဦးကို တစ်ချက်လှည့်ကာ ကြည့်သည်။ ပြီး
 တော့ . . .
 “အံ့ဩသွားတာတော့ အမှန် . . . ပြီးတော့ ငါ ဘာဖြစ်လဲ
 သိလား”
 ခင်မေဦးက . . .
 “သိဘူးလေ”
 “ဒေါသတွေ အလိပ်လိုက်တက်လာတာဟာ . . . ဟင်း ဟင်း

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

ဒါပေမဲ့ . . . ငါ အဲဒီဒေါသကို ချက်ချင်းထိန်းလိုက်နိုင်ပါတယ် . . .
 အေးဆေးပဲ . . . သူ့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်လေ”
 ခင်မေဦးက သက်ပြင်းချသည်။
 “အေးလေ . . . နင့်ဘက်က ဒေါသဖြစ်လည်း ဖြစ်ချင်
 စရာပါ . . . အဲဒီနေ့က ဖြစ်ပျက်သွားတဲ့ကိစ္စက တော်တော်ဆိုးတယ်”
 “ဆိုးတာထက် ငါ့အရှက်ကို သက်သက်လာခဲ့တဲ့ ပုံစံဖြစ်
 နေတယ်”
 “အဲဒီလိုတော့ ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူးဟယ် . . . တိုက်ဆိုင်စေ”
 ဂင်္ဂါက မဲ့ပြုံးတစ်ချက်ပြုံးလိုက်ကာ . . .
 “တိုက်ဆိုင်မှုဆိုလည်း ဒီကောင် ငါ့ကို အဲဒီလို မလုပ်သင့်
 ဘူး”
 “ဪ . . . နင်က သူ့ကို သွားစွပ်စွဲတော့ သူလည်း ချွတ်
 ရှက်နဲ့ အလွတ်ရုန်းထွက်တာ နေမှာပါ”
 ဂင်္ဂါက ခင်မေဦး စကားဆုံးတော့ မကျေမနပ်နဲ့ တစ်ချက်
 လှည့်ကြည့်သည်။
 “နင်က ငါ့ဘက်ကလား . . . သူ့ဘက်ကလား . . . ဘာလဲ
 နင့်အစ်မနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့သူငယ်ချင်းထွန်းကိုနဲ့ အမျိုးတော်သွား
 ပြီဆိုတာနဲ့ သူ့ဘက်ပါသွားပြီပေါ့ ဟုတ်လား”
 “ဟယ် မဟုတ်ရပါဘူးဟယ် . . . ငါက နင်ဘို့ပြဿနာ
 ထပ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ဖြေလည်ရာ ပြေလည်ကြောင်းပြောပြတာပါ”
 “မပြောနဲ့ မကြားချင်ဘူး . . . ပြဿနာမဖြစ်မှလည်း
 မပူနဲ့ ဖြစ်ကိုဖြစ်ဦးမှာ စိတ်ချ”
 “နင် . . . နင် ဘာသွားလုပ်လို့လဲဟင်”
 ဂင်္ဂါက ခေါင်းကို မော့ကာ တစ်ချက်ရယ်လိုက်၏။
 “သိပ်ကြောက်မသွားပါနဲ့ . . . ငါက သူ့ကို ပါးသွားရိုက်

ဦးဆောင်လင်းဆတ်

မှာလည်း မဟုတ်ဘူး... ချောင်းပြီး တုတ်နဲ့ ခိုက်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို”

“အနားညှိဆုံးနည်းလေးပါဟာ... ဒါပေမဲ့ ခံရတဲ့လူအတွက် တော့ လူးလိမ့်နေစေရမယ် ဆိုလား”

ခင်မေဦး တစ်စုံတစ်ခုကို သဘောပေါက်သွားဟန်နှင့်...

“နင်... နင် သူ့ကို မိန်းမမာယာနဲ့ ဖြားယောင်းပြီး အရှက် ခွဲမလို့လား”

ဂင်္ဂါ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အဝေးကို ငေးကြည့်နေသည်။

ခင်မေဦးထံမှ သက်ပြင်းချဆံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရ၏။ ခဏ

ကြာတော့ ဂင်္ဂါက...

“ဒီကိစ္စ နင် ပါးစပ်လုံပါစေ”

ခင်မေဦး ဘာမှ ပြန်မပြော။ ဂင်္ဂါကသာ ဆက်ပြီး...

“နင်ဟာ ငါ့ရဲ့ အချစ်ဆုံးပါ... နင်သစ္စာဖောက်မယ် ဆိုရင် ငါ့ကို အရင်ဆုံး သေခန်းဖြတ်သွား”

ဂင်္ဂါ မျက်နှာက တင်းမာခက်ထန်ကာနေသည်။

ခင်မေဦး အဝေးတစ်နေရာကို ငေးကြည့်နေသည်။ အချိန်

တော်တော်ကြာ ငေးကြည့်နေပြီးမှ...

“စိတ်ချပါဟာ”

ဟဲ့ တိုးဖွဖွပြောလိုက်ပါတော့သည်။

အချစ်သည်
တစ်ခါတရံ၌ ပျော်ရွှင်စရာ

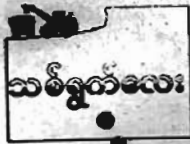
အချစ်သည်
တစ်ခါတရံ၌ ကြည့်ရှုစရာ

အချစ်သည်
တစ်ခါတရံ၌ ကြောက်ဖွယ်ဆွတ်စရာ

အချစ်သည်
တစ်ခါတရံ၌ ဂုဏ်ခြင်း

အချစ်သည်
တစ်ခါတရံ၌ ပေးဆပ်ခြင်း

အချစ်သည်
တစ်ခါတရံ၌ ထောင်ချောက်

တွေ တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေကျနေသည်။ လေပြည်ညင်းက တိုက်ခတ်တိုးဝှေ့ ကျီစယ်သွားသောကြောင့် ဖြစ်၏။ လင်းဘုန်းထွဋ်က ထိုသစ်ရွက်ကြွေတွေကို ငေးကာကြည့်နေသည်။

ပြီးတော့ လွယ်အိတ်ထဲက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ကာ ဖွာလိုက်၏။ မှုတ်ထုတ်လိုက်သော အုဋေတို့နှင့် သစ်ရွက်ကြွေ မြင်ကွင်းတို့ ဝေဝါးကာသွားလေသည်။

“ရှာလိုက်ရတာ လင်းဘုန်းရာ . . . ခြေကို တိုနေတာပဲ” အသံနှင့်အတူ ထွန်းကို ရောက်လာသည်။ သူထိုင်နေတဲ့ ဘေးမှာ ခုံတစ်လုံးဆွဲကာ ဝင်ဆိုင်၍ . . .

“မင်းတို့အခန်းရောက်သေးတယ် . . . မင်းအတန်းထဲက လူတွေက ကန်တင်းထွက်သွားတယ်ပြောလို့ . . . ဒါနဲ့ ဝေဖြိုးရော” လင်းဘုန်းထွဋ်က ကုန်နေတဲ့ လက်ဖက်ရည်ခွက်ထဲကို ရေနွေးထည့်၍ ကျင်းလိုက်ပြီး . . .

“ထုံးစံအတိုင်း ယုယုဆီ သွားလေရဲ့”
“ဒါဆို မင်းတစ်ယောက်တည်းပေါ့”
လင်းဘုန်းထွဋ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

ပြီးတော့ . . .

“မင်းက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကျောင်းရောက်လာတာလဲ”
ထွန်းကိုက ခေါင်းကိုကုတ်ကာ . . .

“ငါလည်း အိမ်မှာနေရတာ ပျင်းတာနဲ့ မင်းတို့ဆီ ထွက်လာတာကွ”

“ဪ . . . တစ်မျိုးပါလား . . . ပျင်းရင် တခြားနေရာ မသွားဘဲ တက္ကသိုလ်ကို လာလည်ရတယ်လို့”

“ဟာ တခြားနေရာသွားရအောင် ငါ့မှာ အဖော်မှမရှိတာ . . . အဲဒီတော့ မင်းတို့ရှိတဲ့ဆီပဲ လာလည်ရတာပေါ့”

လင်းဘုန်းထွဋ်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီမှာတော့ သွားစရာ လာစရာတော့ ထွေထွေထူးထူး မရှိဘူးကွ . . . ဘွဲ့နှင်းသဘင်ရယ် . . . ကန်တင်းတွေရယ် . . . ဒါတွေပဲ ရှိတာ”

“ဘာဖြစ်လဲကွာ . . . အခုလို မင်းတို့နဲ့ ကန်တင်းထိုင်လို့ လည်း ရတာပဲ . . . ငါက တစ်ခါတရံမှလာတော့ တက္ကသိုလ်လည်း ငါ့အတွက် နယ်မြေသစ်ပဲလေ”

ထွန်းကို ပြောတာလည်း ဟုတ်သလို ရှိ၏။ ဒီကောင်က ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကတည်းက အဘော်လိုက်သွားသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တက္ကသိုလ်နယ်မြေသည် သူ့အတွက်တော့ အသစ်အဆန်း။

“ဒါနဲ့ ခင်မေဦးတို့အဆောင်က ဘယ်ဟာလဲ”

လင်းဘုန်းထွဋ်က ထွန်းကိုကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။ ပြီးတော့ . . .

“မင်းက ငါ့ဆီ လာလည်တာလား . . . ခင်မေဦးဆီ လာတာလား”

ထွန်းကိုက လက်ကာပြကာ . . .

www.burmeseclassic.com

စိုးဆွတ်လင်းဆွတ်

“အဲဒီလို မထင်ပါနဲ့ကွာ . . . ငါတို့က ဆွေမျိုးတွေဆိုတော့ မေးကြည့်တာပါ။”

“သွားစမ်းပါကွာ . . . မင်းတို့က ဘင်္ဂလားအမျိုးတွေပါ။ လင်းဘုန်းထွဋ်စကားကြောင့် ထွန်းကိုက ရယ်လိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာ ဝေဖြိုးတစ်ယောက် ကန်တင်းသို့ အူယားဖားယား ရောက်လာတော့သည်။

“ထွန်းကို ရောက်နေတယ်ဆိုလို့ အမြန်ပြေးလာတာကွ . . . ဟူး . . . မောလိုက်တာ”

လင်းဘုန်းထွဋ်က ဝေဖြိုးကို ကြည့်ပြီး . . .

“မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“အတန်းထဲကကောင်တွေပြောတာ . . . မင်းတို့သူငယ် ချင်းတစ်ယောက် လာရှာတယ်တဲ့ . . . မင်းကိုလည်း မေးတယ် . . . လင်းဘုန်းထွဋ်ကိုလည်း မေးတယ်ဆိုတော့ သေချာတယ် ဒီကောင်ပဲ ဆိုပြီး ထွက်လာတာ”

ထွန်းကိုက ဝေဖြိုးကို လှမ်းထိုးလိုက်ကာ . . .

“သွားပါ . . . အခုမှ . . . မင်း ယုယုနားပဲ ကပ်နေတယ်ဆို”

ဝေဖြိုးက စပ်ဖြဲဖြဲလုပ်ကာ . . .

“အခု ကပ်လို့မရတော့လို့ ပြေးလာတာကွ”

“ဘာလို့လဲ”

“ငါ့ကို စိတ်ကောက်သွားလို့”

“မင်းက ဘာသွားလုပ်မှန်းမှ မသိတာ”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူးကွာ . . . သူက ဒီလိုပဲ တစ်နေ့တစ်ခေါက် လောက်မှ မကောက်ရရင် စားဝင်အိပ်ဖျော်တာ မဟုတ်ဘူး . . . အခုလည်းကြည့် ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေးနဲ့ စိတ်ထကောက်တာ”

လင်းဘုန်းထွဋ်က ဝင်၍ . . .

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ငါ မနေ့က Paper II အချိန်မတက်ဖြစ်လို့ အေးအေးအောင်ဆီကစာအုပ်ငှားလာတာ သူတွေ့သွားလို့ အဲဒီစာအုပ်က ဘယ်ကောင်မလေးဟာလဲတွေ ဘာတွေပြောရင်း စိတ်ထကောက်တာ”

“အာ . . . ဒါလေးများကွာ”

“အေးလေ . . . ငါတို့ဆိုတာလည်း ကျောင်းတက်ချိန်က သိပ်မမှန်တော့ ဒီလိုပဲ စာတွေပြန်ကူးနေရတယ်ဆိုတာ သူလည်းအသိ . . . တစ်ခါတလေ သူတောင်ကူပြီး ကူးပေးရသေးတယ် . . . အခုမှ ဒါကို ရေးကြီးခွင့်ကျယ်လုပ်ပြီး ပြဿနာထရှာတာကွ”

“အဲဒီတော့ မင်းက ဘာပြောလိုက်လဲ”

“ရှင်းပြတာပေါ့ကွာ . . . ရှင်းပြလည်း မရပါဘူး . . . ကောက်သွားပြီ”

ထွန်းကိုနဲ့ လင်းဘုန်းထွဋ်က ရယ်လိုက်ကြသည်။ ဝေဖြိုးက မျက်နှာမအိမိသာနှင့် သူခေါင်းက ဆံပင်ကို ဖြုန်း၏။ ပြီးတော့ . . .

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး . . . ငါ့မှာ ဒီနေ့အပြစ်ရှာစရာမရှိလို့ မရှိရှိတာ ရှာပြီးကောက်သွားတာ”

ထွန်းကိုက ရိုးရိုးရယ်နေရာမှ အားရပါးရထင်ရယ်သည်။ ပြီးတော့ ရယ်နေရင်း ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ကာ . . .

“ခင်မေဦးလို့ အခန်းဘက်သွားရအောင်ကွာ”

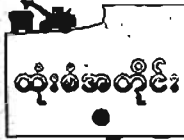
“ဟင် . . . ဘာမှလည်း မဆိုင်ဘူး”

“သိဘူးလေ . . . ငါလည်း စကားအဆက်အစပ်ရှာမရတာ နဲ့ပေါ်တင်ကြီးပဲ ပြောလိုက်ရတာ”

“သေနာ . . . အဲဒါကြောင့် ငါတို့ထင်သားပဲ . . . မင်းလို ကောင်က ငါတို့ဆီတော့ တကူးတက လာမလည်ပါဘူးလို့ ထွန်းကိုက ရယ်ဖြဲဖြဲနှင့် . . .

နို့ထောက်လင်းခေတ်

“မင်းတို့ကလဲကွာ”
ဆိုပြီး လက်ဖက်ရည်ဖိုး ပိုက်ဆံရှင်းရန် စားပွဲထိုးလေးအား
လှမ်းခေါ်လိုက်ပါတော့သည်။
ဝေဖြိုးက . . .
“အဲဒီလောက်တော့ မရဘူးနော်”
ထွန်းကိုက ခေါင်းညိတ်၍ . . .
“ညနေတစ်ပိုင်း”
နှစ်ယောက်စလုံး၏မျက်နှာမှာ ခွေးငတ်ထမင်းအိုးတွေ သလို
ဖြိုးသွားကြတော့၏။

သူတို့က စာသင်ခိုက်ကိုဖျက်၍ ထွန်းကိုကိစ္စ ထွက်လာ
သောကြောင့် ခင်မေဦးတို့အခန်းက စာသင်လျက်ပင် ရှိသေးသည်။
ထွန်းကိုက ခင်မေဦးတို့ အတန်းရှေ့ရောက်တော့ တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်
ဖြစ်သွားပြီး တိုင်အကွယ်မှာ သွားရပ်နေသည်။

လင်းဘုန်းထွဋ်နဲ့ ဝေဖြိုးက အခန်းရှေ့ရောက်လို့ နောက်
လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ထွန်းကို မရှိတော့ပေ။ အမှန်တော့ ထွန်းကို
က တိုင်တစ်ခုအကွယ်မှာ သွားပုန်းနေ၍ ဖြစ်သည်။

လင်းဘုန်းထွဋ်နဲ့ ဝေဖြိုးတစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
ဩည့်ပြီး . . .

“ဟို . . . ဟိုကောင် ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

လင်းဘုန်းထွဋ်အမေးကို ဝေဖြိုးက ခေါင်းခါပြကာ . . .

“သိဘူးလေ . . . မင်းနဲ့ငါ ဒီကောင်နဲ့ အတူတူလာတာပဲ”

ထို့နောက် အခန်းရှေ့မှာ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်ပြီး ရှာကြည့်
ရာ တိုင်အကွယ်တစ်ခုမှာ ဖားပျံတစ်ကောင်လို ပြားနေအောင် ကပ်
နေသည့်ထွန်းကိုကို သွားတွေ့လေသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ဘာလုပ်နေတာလဲ”

နိုးသော်လည်းခေတ်

“ဟို . . . ဟို ဘာမှမလုပ်ပါဘူးကွာ . . . ဒီမှာ နေရိပ်လို့ပါ”
“ဟာ . . . ဒီလောက် မိုးအုံ့နေတာ ဘယ်နေရာနေနေ နေရိပ်
တယ်”

ထွန်းကို မသက်မသာထွက်လာပြီး . . .
“ငါ . . . ငါ လက်ဖျားခြေဖျားတွေ အေးနေတယ်ကွ”
“နေမကောင်းလို့လား”
“အဲလိုလည်း မဟုတ်ဘူး . . . ဘာကိုကြောက်မှန်းမသိဘူး
ကြောက်နေလို့”

လင်းဘုန်းထွဋ်နဲ့ ဝေဖြိုး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
ကြည့်ပြီး သဘောပေါက်စွာ ပြုံးလိုက်ကြရင်း . . .

“ဒီလောက် သတ္တိကြောင်မနေပါနဲ့ကွာ . . . မင်းပဲ ဒီကို
လာအိုင်တယ်ဆို”

“အေး . . . လာချင်တာတော့ အမှန်ပဲ . . . ဒါ . . . ဒါပေ
မယ့် ကောင်းပါ့မလား . . . ငါတို့က ခင်တာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဟေ့ကောင် . . . ဘယ်သူမှ မွေးကတည်းက ခင်မလာ
ဘူး . . . ဒီလိုပဲ နောက်တော့ ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

ထွန်းကိုက မျက်နှာပယ်လေးနှင့် ပြန်ကြည့်ကာ . . .
“ပေါ်တင်ကြီးများ ဖြစ်နေမလား”

“ကျွတ် . . . ဒီကောင်နဲ့တော့ ခက်နေပြီ”
နှစ်ယောက်စလုံး ထွန်းကိုကို ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချကြ

သည်။ ကိုယ့်လူက စစ်မရောက်ခင် မြားကုန်နေပြီ။ လင်းဘုန်းထွဋ်က
ထွန်းကိုပဲခုံးကိုတစ်ချက်ပုတ်ကာ . . .

“ဒီမှာ ထွန်းကို”
“ဟင်”

“မင်း သူ့ကို ကြိုက်နေတာလား”

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

ထွန်းကို မျက်နှာ ချက်ချင်းငုံ့သွား၍ . . .
“ဟာ . . . အရေးထဲ ရှက်ပြနေသေးတယ် . . . ငါ မေးတာ
ဖြေစမ်းပါ”

ထွန်းကိုက . . .
“အဲ . . . အဲလိုကြီးတော့ မပြောတတ်ဘူးကွ . . . ဒါပေမဲ့

ငါသူ့ကို မင်္ဂလာဆောင်မှာ စတွေ့ကတည်းက ရင်ခုန်တာ အမှန်ပဲ
. . . ပြီးတော့ သူ့နဲ့ငါနဲ့က ဧည့်ခံကြိုဆိုရေးမှာ တာဝန်အတူတူ ယူ

ရတော့ . . . ငါ ငါ ရင်တွေ အရမ်းခုန်မိတယ်ကွာ . . . အင်း . . .
မင်္ဂလာပွဲပြီးသွားတော့လည်း သူ့ကိုပဲ တွေ့ချင်နေမိတယ် . . . ငါ့မှာ

တစ်နေ့တစ်နေ့ မင်္ဂလာဆောင် အခွေလေးဖွင့်ပြီး သူပုံရိပ်လေးကို”
“ဟိုးထား ဆရာ ဒီလောက်ဆို ရပြီ . . . ဒီမှာ နလပိန်းတုံး

တစ်ယောက်မှ မပါဘူး . . . ဒါဆို မင်း သူ့ကို ကြိုက်နေပြီ”
“အေး”

“ဟင် . . . မင်း ခုနပြောတော့ မကြိုက်ဘူးဆို”
“ဟီး ဟီး”

ထွန်းကို ရယ်လို့အဆုံးမှာ ဝေဖြိုးက ထွန်းကို ပုခုံးကို ဖက်
လိုက်ကာ . . .

“ဘာမှ မကြောက်နဲ့ . . . သူ ထွက်လာရင် ခပ်တည်တည်
သာနေ . . . မင်းက ငါတို့ဆီ လာလည်ရင် သတိရလို့ ဝင်လည်တဲ့

ပုံစံမျိုးပေါ့ကွာ ဟုတ်လား”
ထွန်းကို ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းသာညှိတ်ပြသည်။ ထိုအချိန်

မှာပင် စာသင်ချိန်ပြီးသွားပြီး လူတွေ တဖွဲဖွဲထွက်လာပါတော့သည်။
ထွန်းကိုက လူအုပ်ကြီးကို ကြည့်၍ ကြောက်သွားကာ . . .

“ငါ . . . ငါ သွားတော့မယ်”
ဆိုပြီး လှည့်ပြေးမလို့ လှစ်၏။

နိုးဆင်လင်းဆင်

လင်းဘုန်းထွဋ်က ထွန်းတို့ တုပ်ကိုလှမ်းဆွဲ၍ . . .
“မင်း အဲဒီလို လုပ်ရင် ပိုရပ်ပျက်မှာပေါ့ . . . သူတို့က
ငါတို့အခန်းရှေ့ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သိပြီးသားကွ . . . မင်း အဲဒီ
လို လှည့်ပြန်သွားရင် တယ်လိုထင်မလဲ”

ထွန်းကို မျက်နှာငယ်လေးနှင့် . . .
“ငါ . . . ငါ့မှာ ဒါမျိုး အတွေ့အကြုံမရှိဘူးကွ . . . ငါ့ဘဝ
က သင်္ဘောသားဆိုတော့ ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲမှာပဲ”

“တိထ်စမ်း . . . ဟိုမှာ လာနေပြီ . . . ကျွန်တို့မပျက်နေ”
ထွန်းကိုလည်း လင်းဘုန်းထွဋ် ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။ ဂင်္ဂါနှင့် ခင်မေဦးတို့ အတန်းထဲမှ ထွက်လာတာကို တွေ့
လိုက်ရတော့သည်။

“ကိုထွန်းကို ရောက်နေတာကို ကျွန်မလှမ်းတွေ့တယ် . . .
စာသင်ချိန်ဖြစ်နေလို့ လှမ်းမနှုတ်ဆက်ဖြစ်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

“ဒါနဲ့ ကိုထွန်းကို အယ်ကိုလာရင်း လှည့်လာတာလဲ”

“အဲ . . . ဟို ဒီကောင်တွေဆီ လာ . . . လာလည်တာပါ”

ခင်မေဦးက လင်းဘုန်းထွဋ်တို့ဘက် လက်ညှိုးထိုးပြရင်း . . .

“ကြော် . . . သူတို့ဆီ လာလည်ရင်း လှည့်လာတာပေါ့”

ကောင်မလေးဘက်က ရိုးသား၍ ခပ်အေးအေးပင် မေးခွန်း
ထုတ်နေသော်လည်း ထွန်းကိုဘက်ကတော့ ခပ်ကြောင်ကြောင်ပြောင်ပြောင်
နေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ခင်မေဦးအမေးကို ယောင်တောင်တောင်
နှင့် . . .

“ထို . . . ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ဒီတို သူတို့ခေါ်လာတာ”

“ဟင်”

လင်းဘုန်းထွဋ်နဲ့ ဝေဖြိုး အာမေဒိုတ်သံထွက်သွားသည်

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

သူတို့နှစ်ယောက်ကပဲ ဒီကောင်ပုဆိုး အတင်းအဓမ္မရိုက်ပုတ်ခေါ်လာ
သလို အမူအရာနဲ့ ပြောနေ၍ ထွန်းကိုဘက်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်ကြ
သည်။ အဲဒီတော့မှ ထွန်းကိုက သူ့စကားမှားသွားမှန်းသိသွားကာ . . .

“ဟိုဟာပါ . . . ဒီကောင်နှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်က ခေါ်
လာတာပါ . . . ဒီကိုရောက်တုန်း မခင်မေဦးဆီ ဝင်လည်ချင်တာနဲ့
သူတို့နှစ်ယောက်ကို လိုက်ပို့ခိုင်းရတာ”

ခင်မေဦးကတော့ ထွန်းကို စကားမှားသွားတာကို အရေး
စိုက်မိပုံတောင် မရပါ။ အသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက် ကျောင်းကို လာ
လည်တာလောက်ပဲ ခံစားထားသည်။ ထို့ကြောင့် . . .

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် . . . ကျွန်မဆီ လာလည်တယ်ဆိုတော့ ကျွန်မ
ဧည့်သည်ပဲပေါ့ . . . ဧည့်သည်ဆိုတော့ အိမ်ရှင်က ဧည့်ခံရမှာပေါ့
. . . အင်း . . . အခုချိန် ကျွန်မတို့အားတယ် . . . ကိုထွန်းကိုတို့ကို
ကဲန်တင်းမှာ တစ်ခုခုလိုက်ကျွေးပါရစေ”

ထွန်းကိုက ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်သွားသော်လည်း ရုတ်တရက်
ဆိုတော့ အားနာပြီး ငြင်းဖိုကြီးစားသေးသည်။ ဝေဖြိုးက လက်တို့
လိုက်၍ . . .

“ဟုတ် . . . ဟုတ် ရပါတယ် . . . အဟီး . . . အားနာစရာ”

“ဘာ အားနာစရာရှိလဲ . . . လာပါ”

ဆိုပြီး ခင်မေဦးက ဂင်္ဂါလက်ကို ဆွဲကာ ရှေ့က ဦးဆောင်
ဖွတ်သွားသည်။ သူတို့သုံးယောက်က ခပ်လှမ်းလှမ်းကလိုက်လာခဲ့၏။

သူတို့ရှေ့က အဖြတ်မှာ ဂင်္ဂါဖူးက လင်းဘုန်းထွဋ်ကို ဘစ်
ခုတ် လှမ်းကာကြည့်သည်။ လင်းဘုန်းထွဋ်ကလည်း ဂင်္ဂါဖူးကို ကြည့်
နေ၍ သူတို့နှစ်ယောက် အကြည့်ချင်းဆုံဖြစ်ကြသည်။ ဂင်္ဂါက ပြုံး
စာပြသည်။ လင်းဘုန်းထွဋ်ကလည်း ပြန်ပြုံးပြန်၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်
၏။

ဓာတ်ကယ်တမ်း

စကားဝိုင်းမှာ ဦးဆောင်ပြောနေသူက ခင်မေဦးနဲ့ ထွန်းကို သာဖြစ်၏။ ပထမတော့ ထွန်းကိုက ခင်မေဦး ပြောသမျှကိုသာ နားထောင်ရင်း ထောက်ခံသည့်သဘော စကားထောက်ပေးတာလောက်သာရှိသော်လည်း နောက်တော့ နှစ်ယောက်သား အတိုင်အဖောက်ညီလာ၍ အပြန်အလှန်ဖြစ်လာတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်က စကားပြောဖို့ အခွင့်အရေးလည်း ရှိသည်။ အကြောင်းအရာတွေကလည်း များ၏။ အစ်ကိုတွေ အစ်မတွေနှင့် ပတ်သက်၍ ဟိုဘက်ဒီဘက်ဆွေမျိုးတွေ တော်စပ်နေသောကြောင့် ကိုယ့်အမျိုးအကြောင်း၊ သူ့အမျိုးအကြောင်း ပြောလို့မကုန်နိုင်။

လင်းဘုန်းထွင်ကတော့ စကားဝိုင်းကို အာရုံစိုက်သလိုလိုနှင့် ဂင်္ဂါဖူးကို ခိုးခိုးကြည့်နေသည်။ ဂင်္ဂါကတော့ ခင်မေဦးတို့စကားပြောတာကို နားထောင်ရင်း ရယ်လိုက်၊ ပြုံးလိုက်၊ တစ်ချက် တစ်ချက် ခင်မေဦးကို အကွက်ဝင်ရင် ဝင်စလိုက်နှင့် လုပ်ကာနေ၏။

ဝေဖြိုးကတော့ ထိုဝိုင်းနှင့် သူက ဘာမှ သိပ်မသက်ဆိုင်သလို ငေါင်ငေါင်ကြီး ထိုင်နေလေသည်။ အမှန်တော့ လင်းဘုန်းထွင်

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

လည်း ငေါင်စင်းစင်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက ဂင်္ဂါဖူးကို ခိုးကြည့်နေရသည့် အလုပ်တစ်ခု ရှိနေသေး၍ ဝေဖြိုးထက်စာရင် တော်သေးသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ခဏကြာတော့ စကားစ ခဏပြတ်သွားစဉ် ခင်မေဦးက လင်းဘုန်းထွင်နှင့် ဝေဖြိုးတို့ဘက်လှည့်၍ . . .

“ကျွန်မတို့ပဲ စကားကောင်းနေတာနဲ့ ကိုလင်းဘုန်းထွင်တို့ ပျင်းနေပြီလား မသိဘူး”

“ဟာ . . . ရပါတယ် . . . မပျင်းပါဘူး ကျွန်တော်တို့က မခင်မေဦးတို့ပြောတာ နားထောင်နေတာပါ”

“ဒါနဲ့ ကိုလင်းဘုန်းထွင်တို့က အင်္ဂလိပ်စာကနေ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . နောက်ဆုံးနှစ်ကပါ”

“အင်း . . . မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက ကိုထွန်းကဲကတော့ ကိုလင်းဘုန်းထွင်တို့အကြောင်း ပြောပြပါတယ် . . . ငယ်ငယ်ကတည်းက ပေါင်းလာတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေတဲ့”

ထိုအချိန်ကျမှ ဝေဖြိုးက စကားဝိုင်းထဲဝင်၍ . . .

“ကျွန်တော်တို့ မကောင်းကြောင်းတော့ များမှာပေါ့”

ခင်မေဦးက ရယ်လိုက်ကာ . . .

“မကောင်းကြောင်းတော့ မပါပါဘူး . . . ကိုထွန်းကိုက သူ့သူငယ်ချင်းတွေအကြောင်း ကောင်းကြောင်းတွေပဲ ရွေးပြောသွားတာပါ”

“ဟဲ့ ဟဲ့ . . . ဒါတော့ အခုမှ စသိလို့ နေမှာပါ . . . နောက်ဆို မကောင်းကြောင်းတွေပဲ ရွေးပြောတော့မှာ”

လင်းဘုန်းထွင်၏ စကားကြောင့် သူတို့ရယ်ပြစ်ကြသည်။ စကားဝိုင်းလေးက အရယ်အမောလေးတွေနှင့် စလာ၍ နည်းနည်းပေါ့ပါးလွတ်လပ်လာသည်။ ခင်မေဦးက ဂင်္ဂါဘက်လှည့်ကြည့်၍ . . .

ဦးတော်လင်းတော်

“ဂင်္ဂါနဲ့ ကျွန်မလည်း ကိုလင်းဘုန်းထွဋ်တို့ ကိုဝေဖြိုးတို့လို ငယ်ငယ်ကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေလေ”

ဟုဆိုကာ စကားဝိုင်းထဲ ဂင်္ဂါကို ဆွဲသွင်း၏။ ဂင်္ဂါက ပြုံးလိုက်ကာ . . .

“ဟုတ်တယ် . . . သူငယ်တန်းကတည်းက အခုချိန်ထိ မခွဲဖူးသေးဘူး”

“ဒါဆို ညီအစ်မတွေလို ချစ်ကြတာပေါ့”

“အင်းပေါ့ . . . ညီအစ်မတွေထက်တောင် ချစ်သေးတယ်”

ထို့နောက် စကားအစရသွား၍ စတားဝိုင်းလေးက တွေရာလေးပါး ဆက်ပြောရင်း စည်ကားလာသည်။ သူတို့စကားကောင်းနေစဉ် တော်တော်လေးကြာတော့ ခင်မေဦးက နာနီတစ်ချက်ကြည့်တာ . . .

“ကျွန်မတို့လည်း စကားကောင်းနေလိုက်တာ အတန်းချိန်တောင် နီးနေပြီ”

ထွန်းကိုက ဝင်၍ . . .

“ဟုတ်ပါရဲ့ . . . ကျွန်တော်လည်း သတိမထားမိဘူး ဖြစ်သွားတယ် . . . ဒီကောင်တွေလည်း အတန်းရှိသေးစာပဲ”

ဆိုပြီး ဝိုင်းကို ဖြတ်ဖို့လုပ်ကြသည်။ ခင်မေဦးက ဝိုက်ဆံရှင်းပြီး ကန်တင်းက အတွက်မှာ . . .

“ကိုထွန်းကို . . . အားရင် လာလည်ဦးလေ”

ဟု မှာသည်။ ထွန်းကိုဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း အစကတော့ ကြောက်သလိုလို၊ ရွံ့သလိုလိုနှင့် အခုတော့ ရဲရဲတင်းတင်းဖြစ်သွား၍ ထင်သည်။

“စိတ်ချ . . . ကျွန်တော်က အိမ်မှာ ဘာအလုပ်မှ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး . . . ခဏ ခဏ လာလည်မှာ”

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

“မင်းအလုပ်မရှိတာတော့ ကြားနေစရာမလိုပါဘူးကွာ . . . သူတို့က ခန့်မှန်းပြီးသားပါ”

လင်းဘုန်းထွဋ်က ဝင်နောက်၍ သူတို့အပြန်လမ်းလေးသည် ရယ်သံတွေနှင့် ဖူးလွမ်းသွားပါတော့သည်။

လင်းဘုန်းထွဋ်တစ်ယောက်တည်းဖြစ်၍ ထမင်းစားနားချိန်တွင် တောင်ကြည့်လိုက် မြောက်ကြည့်လိုက်နှင့် ငူငူငိုင်ငိုင်ကြီးဖြစ်နေသည်။ ဝေဖြိုးက အိမ်ကိစ္စတစ်ခုရှိ၍ ကျောင်းမလာဖြစ်။ ထွန်းကိုကတော့ သူတစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေရင် ကျောင်းမှာ အဖော်လာလုပ်ပေးမည်ဟု ဆိုသည်။

-သို့သော် ဒီကောင်က သိတဲ့အတိုင်း သူ့ကို အဖော်လာလုပ်ပေးတာထက် ခင်မေဦးဆီ လာချင်တာကများသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်လည်း အခုထိ ရောက်မလာသေး။ ဟန်းဖုန်းကို ဆက်ကြည့်တော့ 'ဆက်သွယ်မှု ဧရိယာပြင်ပ'။

လင်းဘုန်းထွဋ် အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေရတာ ပျင်းလာသည်။ ဗိုက်ကလည်း မနာသေး၍ ကန်တင်းမှာ တစ်ယောက်တည်း သွားမထိုင်ချင်။ ပြီးတော့ အခန်းထဲမှာလည်း ဆက်မနေချင်ပေ။ ထိုအချိန်မှာ ခေါင်းထဲသို့ အကြံတစ်ခု ရောက်လာ၏။

ဂင်္ဂါဖူးဆီ သွားလည်ဖို့ အစီအစဉ်ဖြစ်လေသည်။ လင်းဘုန်းထွဋ် စားပွဲပေါ်ချထားသည့်စာအုပ်နဲ့ဘောပင်ကို လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်၍ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ဂင်္ဂါဖူးတို့အဆောင်ဘက်ကိုတော့

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

ကားမယူချင်တော့၍ လမ်းလျှောက်၍သာ ထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။ ရာသီဥတုကလည်း မိုးလေးအံ့ပျပျဖြစ်နေ၍ သွားလို့လာလို့ အဆင်ပြေလှ၏။

လမ်းလျှောက်နေရင်းနှင့် လင်းဘုန်းထွဋ် တစ်ခုသွားပြီး စဉ်းစားမိ၏။ ဟိုရောက်လို့ ဂင်္ဂါဖူးနဲ့တွေ့ရင် သူ့ဘက်က ဘာပြောမလဲ ဆိုသည့်စကားပင်ဖြစ်သည်။ ဂင်္ဂါဖူးက သူ့ကိုတွေ့လို့ ဘာကိစ္စနဲ့လာတာလဲဆိုရင် သူ ဘာပြန်ဖြေမလဲ။

“ဒီလိုပါပဲ . . . ဖျင်းလို့လာလည်တာပါ”

ဆိုပြီး အကြောင်းပြလိုတော့ မသင့်တော်။

တက္ကသိုလ်လို့ နေရာမျိုးမှာ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ပျင်းလျှင် လျှောက်လုပ်စရာတွေ အများကြီး။ ပြီးတော့ အတန်းထဲမှာ သူငယ်ချင်းဆိုလို့ ဝေဖြိုးတစ်ယောက်တည်း ရှိတာမဟုတ်။ တခြားသူငယ်ချင်းတွေလည်း ရှိသေးသည်။ သို့သော် အရင်းနှီးဆုံး ပေါင်းတာကတော့ ဒီကောင်တစ်ယောက်တည်းသာ။ ကျန်တဲ့သူတွေကတော့ အတန်းဖော်များသာဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ အခုလို အချိန်မျိုးမှာ အခြားအတန်းဖော်တွေနှင့် သူ လျှောက်သွားနေလို့ရသည်။ ကန်တင်းသွားထိုင်နေလို့ရသည်။ နောက်ဆုံး ဝါသနာပါရင်တောင် ခပ်နောက်နောက်ကောင်တွေနှင့် လိုက်သွားပြီး ဘွဲ့နှင့်သဘင်နေ့ကံမှာ အတွဲသွားချောင်းနေလို့ရသေးသည်။

ထို့ကြောင့် ဂင်္ဂါဖူးနဲ့ တွေ့ရင် ဘယ်လိုအကြောင်းပြမလဲ ဆိုတာ အကျပ်ရိုက်နေမိသည်။ ထိုသို့ တွေးမိရင်း လင်းဘုန်းထွဋ် ခြေလှမ်းတွေ နည်းနည်းနှေးနှေးသွား၏။ စိတ်အားလည်း နည်းနည်းလျှော့ချင်သလိုဖြစ်လာ၏။ လင်းဘုန်းထွဋ် သက်ပြင်းကိုချရင်း စိတ်ကို တင်းကာ ဆက်လျှောက်လာသည်။ အကြောင်းပြချက် ခက်ခဲ

နိုးဆက်လင်းခေတ်

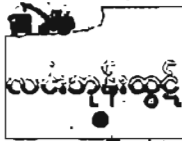
နေပါသည်ဆိုမှ ဂင်္ဂါကို ပို၍ တွေ့ချင်လာသည်။

ထိုအချိန်မှာ ဂင်္ဂါဖူးနှင့် ပထမဆုံး ဆုံတွေ့ခဲ့သည့် နေ့ရက်ကို ခေါင်းထဲမှာ ဖျတ်ခနဲပေါ်ကာလာ၏။ ထို့နောက် အကြံတစ်ချက် ရသွားကာ ဝမ်းသာသွား၏။ ဂင်္ဂါနဲ့ တွေ့ရင် သူမဆီလာရတဲ့ကိစ္စကို အကြောင်းပြချက် ရသွားပြီ။

“တောင်းပန်ဖို့”

ဟုတ်သည်။

ဂင်္ဂါနဲ့ ပထမဆုံးနေ့က စာပေးသည့်ကိစ္စနဲ့ ပြဿနာတွေ တက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုကိစ္စကို သူ့ဘက်က မှန်သည်ဖြစ်စေ၊ မှားသည် ဖြစ်စေ အထင်းတောင်းပန်ပစ်မည်ဟု မှတ်ထားလိုက်တော့၏။

ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမလားမသိပေ။ ရုက္ခန်းဆောင်ရှေ့ကော်ရစ်တာသို့ဝင်ဝင်ချင်းမှာပင် ဂင်္ဂါဖူးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမက အခုမှ အခန်းထဲမှ ထွက်လာဟန်ရှိသည်။ ကော်ရစ်တာအတိုင်း ခပ်မှန်မှန်လျှောက်လာ၏။

သို့သော် သူမ တစ်ယောက်တည်းတော့မဟုတ် သူမဘေးမှာ လူတစ်ယောက်ပါလာသည်။ ခင်မေဦးမဟုတ်ပေ . . .။

သူစိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ယောက်။

ဒါကတော့ လင်းဘုန်းထွဋ်အတွက် သိပ်ကံမကောင်းလှပေ။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့မသိ။ ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရတော့ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားသည်။ တစ်ခုခုကို လွမ်းသွားသလိုလို၊ ငြီးတော့ တစ်စုံတစ်ခုကို အလိမကျတော့သလိုလို . . .

ဂင်္ဂါဖူးနှင့်ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ပုံမှန်အတိုင်း စကားပြောလာခြင်းသာဖြစ်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ပြောသည့်စကားကို ဂင်္ဂါဖူးက ပုံမှန်အတိုင်း နားထောင်လာသည်။

ပြီးတော့ တစ်ချက်တစ်ချက် သူမက ပြန်ပြောတာတွေ ရသည်။ သာမန်အားဖြင့် ပုံမှန်အခြေအနေဖြစ်သောကြောင့် စိတ်

မိုးသတိလင်းခေတ်

အေးသွားရသေးသည်။ အမှန်တော့ ဂင်္ဂါဖူးနှင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဘယ်
လိပ် သက်ဆိုင်နေနေ သူနှင့်ဆိုင်လှသည်တော့ မဟုတ်။ ပြီးတော့
ဂင်္ဂါဖူးနှင့်သူကလည်း ဘာမှမဟုတ်ပေ။ တွေ့ဖူးတာမှ သုံးလေးကြိမ်
သာရှိသေးသည်။ ဘာကြောင့်သူက စိတ်ပူနေရသနည်း။ အဖြေက
ရှင်းပါသည်။ ဂင်္ဂါဖူးကို သူစိတ်ဝင်စားနေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ
သည်။

ထိုအချိန်မှာ ဂင်္ဂါဖူးက ကော်ရစ်တာအဝင်ဝတွင် ငေါင်
ငေါင်ကြီးရပ်ကာ ကြည့်နေသော လင်းဘုန်းထွဋ်ကို တွေ့သွားသည်။
ရုတ်တရက်ဆိုတော့ အံ့ဩကာသွားသည်။ နောက်တော့ ဖြတ်သွား
ဖြတ်လာဝင်လာရင်း ဆုံခိတော့ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုတွေးလိုက်ရင်း နှုတ်
ဆက်သည့်သဘော ပြုံးကာပြလိုက်လေသည်။

လင်းဘုန်းထွဋ်က ဂင်္ဂါဖူး ပြုံးပြတာမြင်မှ အသိဝင်လာကာ
ချက်ချင်းပြန်ပြုံးပြလိုက်ရင်း ဆက်လျှောက်လာလိုက်သည်။ ဂင်္ဂါဖူးနဲ့
မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံတော့ သူမကပင် . . .

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ကိုလင်းဘုန်းထွဋ်”

လင်းဘုန်းထွဋ်က သူမဘေးမှာ ဧည့်သည်လည်းပါလာ၍
ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားကာ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် . . .

“အဲ . . . ဟို . . . ဟိုဟာ ဖိုင်နယ်တ အသိတစ်ယောက်
ဆီ ကိုစွန့်လို”

“ဪ အတန်းတွေတောင်ဆင်းသွားတာ နည်းနည်းကြာ
သွားပြီ . . . ဖိုင်နယ်က အပေါ်ထပ်မှာလေ လူတွေတော့ရှိဦးမယ်
ထင်တယ်”

“ရပါတယ် အရေးတကြီးကိစ္စတော့မရှိပါဘူး . . ကျွန်တော်
လည်းတစ်ယောက်တည်းပျင်းနေတာနဲ့ ထွက်လာတာ”

“ဟယ် ဟိုတစ်ယောက်ကော”

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

ဝေဖြိုးကိုရည်ရွယ်၍ ပြောမှန်း သဘောပေါက်၍ . . .
“ဒီနေ့ကိစ္စရှိလို့ ကျောင်းမတက်ဘူး”

“ဪ”

သူမ မှတ်ချက်ချသံအဆုံးမှ ဘေးကပါလာသည့် ပုဂ္ဂိုလ်
က . . .

“ဂင်္ဂါ ကိုယ်သွားလိုက်ဦးမယ် . . . နောက်လောလည်ပါ
ဦးမယ်”

ဂင်္ဂါကို အပြုံးလေးနှင့်လှည့်၍ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း . . .

“ကောင်းပါပြီ ကိုမြတ်ကျော်ဦး နောက်လည်း အားရင် လာ
လည်ပါ”

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း လှည့်ကာထွက်သွား
သည်။ ထို့နောက် ဂင်္ဂါဖူးက သူ့ဘတ်ပြန်လှည့်တာ . . .

“ဒီနေ့လည်း ခင်မေဦးက နေမကောင်းလို့ ကျောင်းမလာ
ဘူးလေ . . . အဲဒါနဲ့ ကဲနံတင်းသွားမလို့ ထွက်လာတာ”

ဒါဆို သူမတစ်ယောက်တည်း ထွက်လာတာဆိုတော့ ခုန
ပုဂ္ဂိုလ်က သူမနဲ့အတူတူလာတာမဟုတ်နိုင်ပေ။ ‘နောက်လည်း လာ
လည်ပါဦး’ ဟု ဆိုခဲ့၍ ဒီကျောင်းကလည်း မဖြစ်နိုင်။ ဒါမှမဟုတ်
တခြားမေဂျာတစ်ခုခုက ဖြစ်နိုင်၏။ ပြောပုံဆိုပုံအရ သူမနဲ့ ရင်းနှီး
မှုသိပ်ရှိသေးပုံမရပေ။

လင်းဘုန်းထွဋ်အခုမှ သက်ပြင်းကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်
ချလိုက်မိသည်။ လင်းဘုန်းထွဋ် ရုတ်တရက်ငိုငိုသွားတာကိုကြည့်၍
ဂင်္ဂါဖူးက . . .

“ကိုလင်းဘုန်းထွဋ် ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင်”

“ဗျာ . . . ဘာ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဟို ရုတ်တရက်ကြီး ငြိမ်ကျသွားလို့”

www.burmeseclassic.com

ဦးဆတ်လင်းခေတ်

“ဪ... ဟို... မဟုတ်ပါဘူး... တွေးနေမိလို့ပါ”

“ဘာကိုလဲဟင်”

“ဪ ဒီလိုပါ ဂင်္ဂါဖူး ကန်တင်းသွားရင် ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့ ပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းကြည့်ရင်ကောင်းမလားလို့”

ဂင်္ဂါဖူးက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ကာ ...

“ကိုလင်းဘုန်းထွဋ်က ဒဿနိကဗေဒဖြစ်ဖြစ်၊ ဖလော်ဖြစ် ဖြစ်ယူရမှာ”

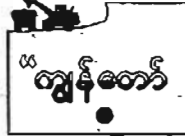
“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“စကားပြောတတ်လို့ပါ”

လင်းဘုန်းထွဋ်ရယ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အရဲစွန့်၍ ...

“အစကတည်းက ကျွန်တော်ဒီကိုလာတာ ဂင်္ဂါဖူးနဲ့တွေ့ဖို့ သတ်သက်ပါဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ပါတော့သည်။

“ကျွန်တော်”

တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

“ရှင်”

ရုတ်တရက်ပြောချလိုက်သော လင်းဘုန်းထွဋ်ရဲ့ စကား ကြောင့် ဂင်္ဂါဖူး ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားသည်။ လင်းဘုန်းထွဋ် ကလည်း သူ့စိတ်ကူးနဲ့သူ့စတွေးပြီး လိုရင်းကို အလောတကြီး ပြောမိ လိုက်ခြင်းပါ။ နောက်မှ သူ့စကားသူ့ အဆက်အစပ်မရှိမှန်း သဘော ပေါက်သွား၍ ...

“ဪ ဒီလိုပါ ... ဟိုဟာလေ ... စတွေ့တဲ့နေ့က စာအိတ်ကိစ္စလေးကိုပြောတာပါ ... အဲဒါ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လုံးမမှားဘူးဆိုပေမယ့် ကံကြမ္မာက တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဖြစ်သွားရ တာပါ ... အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဂင်္ဂါ စိတ်ဆိုးသွားရင် တောင်းပန်ချင်လို့ပါ”

ဂင်္ဂါ၊ လင်းဘုန်းထွဋ်စကားကို မကြားသည့်အလား ဟိုးအ ဝေးကို ငေးနေသည်။ သူတို့ထိုင်နေတာ ကန်တင်းမှာဖြစ်သောကြောင့် စားသောက်သူတို့ အသံတွေနှင့် ဆူညံကာနေ၏။ ထို့ကြောင့် သူပြော လိုက်တဲ့စကားကို ဂင်္ဂါဖူးက ရုတ်တရက်မကြားလိုက်ဘူးထင်၍ လင်း

နိုးဆက်လင်ထက်

ဘုန်းထွင်က နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ပြောသည်။

အမှန်တော့ ဂင်္ဂါဖူးက ဝထမအကြိမ်ကတည်းက လင်းဘုန်း ထွင်ပြောတာကို ကြားသည်။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်၍ သူမရင်ထဲမှာ တစ်သက်မမေ့ပါ။ သူမတစ်သက်မှာ ဒီတစ်ခါပဲ လူလယ်ခေါင်မှာ အရွက်ကွဲခဲ့ရသည်ကိစ္စပဲ။ ဂင်္ဂါဖူး ရုတ်တရက် ခုန်တက်လာသော ဒေါသကို စားပွဲထိုးလေး လာချပေးသည့် အအေးနဲ့အတူ မျိုချလိုက် ရင်း . . .

“ရပါတယ် . . . ကိစ္စမရှိပါဘူး . . . ဒါနဲ့ ကိုလင်းဘုန်းထွင် ကျွန်မဆီလာတယ်ပြောတာ ဒီကိစ္စတောင်းပန်ဖို့လား။”

လင်းဘုန်းက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာညိတ်ပြရင်း . . .

“အခုလို နှစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးတောင်းပန် ချင်လို့ လာခဲ့တာလည်းပါပါတယ် . . . အရင်နေ့တွေက တခြားလူတွေ ရှိနေလို့ တခြားကိစ္စတွေ ပြောနေတာနဲ့ ဒီကိစ္စကို မပြောလိုက်ရဘူး . . . အမှန်ဆို ကျွန်တော် ဒီထက်မက တောင်းပန်စကား ပြောသင့် ပါတယ် . . . ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မပြောတတ်လို့”

ဂင်္ဂါဖူးက ပြုံးလိုက်သည်။ သူမအပြုံးက နှစ်လိုဖွယ်ရာရှိ သော်လည်း ထိုအပြုံး၏ နောက်ကွယ်တွင် ဘာတွေရှိနေမလဲဆိုတာ ကတော့ သူမကလွဲ၍ ဘယ်သူမှမသိနိုင်ပေ။ သူမက . . .

“ရပါတယ် . . . ဖြစ်ပြီးသွားပြီပဲ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ”

လင်းဘုန်းထွင်ပြုံးသွားသည်။

“တော်သေးတာပေါ့ဗျာ”

“ဘာကိုလဲ”

“ဪ ဂင်္ဂါဆီက ဒီလိုစကားမျိုး ကြားရလို့ပါ”

ဂင်္ဂါက ခေါင်းညိတ်ပြ၍ . . .

“ရပါတယ်”

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

ဟုသာ ပြန်ပြောသည်။ ထို့နောက် သူတို့တခြားကိစ္စတွေ ဆက်ပြောကြ၏။ လင်းဘုန်းထွင်က ဂင်္ဂါကိုကြည့်၍ . . .

“ဂင်္ဂါ”

“ရှင်”

“ဂင်္ဂါက လူချစ်လူခင် တော်တော်များတယ်နော်”

ဂင်္ဂါက ပြုံးကာ . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ ဂင်္ဂါတို့မေ့ရာမှာ ဂင်္ဂါကိုမသိတဲ့လူ မရှိသလောက်ပဲ”

“ကိုလင်းဘုန်းထွင်က မြောက်ပြောနေပြန်ပြီ . . . ဘာစားမ လဲ ထပ်မှာလေ”

“ဟား . . . ဟား . . . ကျွန်တော်က အတည်ပြောတာပါ အဲဒီနေ့ကဆို ဂင်္ဂါကိုလာကြည့်နေတဲ့လူတွေ သုံးလေးယောက် ကျွန် တော်တွေ့ခဲ့တယ်”

ဂင်္ဂါက ပြုံးရုံသာပြုံးသည်။ ဘာမှတော့ ပြန်မပြောပေ။ လင်းဘုန်းထွင်ကလည်း ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘဲ ချထားတဲ့ ကော်ဖီ ကို တစ်ငုံသောက်လိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ ဂင်္ဂါက လက်ကနာရီကို ကြည့်၍ . . .

“အတန်းတောင်စတော့မယ် . . . ကျွန်မတို့သွားရအောင်”

ဟုဆိုကာထရပ်၍ ပိုက်ဆံရှင်းဖို့လုပ်၏။ လင်းဘုန်းထွင်က . . .

“ကျွန်တော်ရှင်းပါရစေ”

ဆိုပြီး ထောင်တန်တစ်ရွက်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ဂင်္ဂါဘာမှမပြောဘဲ ကန်တင်းမှထွက်ခဲ့လိုက်၏။ လင်းဘုန်း ထွင်က ပြန်အမ်းငွေကိုစောင့်နေ၍ နည်းနည်းနောက်ကျပြီးမှ ထွက် လာနိုင်သည်။ ထို့နောက် သူ့ရှေ့မှ ကြိုရောက်နေသော ဂင်္ဂါနောက် ပြေးလိုက်သွားကာ . . .

ဒိုးခေတ်လင်းခေတ်

“ဂဂါ”

ဂဂါလှည့်ကြည့်သည်။ သူတို့က အကြည့်ချင်း ခေတ္တဆုံကြသည်။ ထို့နောက် လင်းဘုန်းထွဋ်က . . .

“ကျွန်တော်နောက်ရက်တွေလည်း လာလို့ရမလားဟင်”

ဂဂါခေါင်းငုံ့သွားကာ . . .

“ကိုလင်းဘုန်းထွဋ် အားရင်တော့ လာခဲ့ပေါ့”

ဟု တိုးဖွဖွပြောလိုက်ပါတော့သည်။

ထွန်းကိုကျောင်းကို ရောက်လာသည့်အတွက် လင်းဘုန်းထွဋ်ပျော်သွားသည်။ သူက ဂဂါဆီကို သွားချင်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အမှန်ဆို ထွန်းကိုရောက်မလာလည်း သူ့ဘာသာသူသွားလို့ရသည့်ကိစ္စ။

သို့သော် စိတ်ထဲမှာ မရိုးသားသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ပေါ်တင်ကြီးမသွားရဲဘဲဖြစ်နေသည်။ ဝေဖြိုးကိုလည်း ဟိုနေ့က ဂဂါဆီသူသွားခဲ့သည့်ကိစ္စကို မပြောဖြစ်သေးဘဲ ဖုံးထားခဲ့၏။

ဒါကတော့ မပြောပြချင်၍မဟုတ်။ ရုတ်တရက်ပြောလိုက်ရင် အလှောင်ခံရမှာစိုး၍ဖြစ်သည်။

သူ့ဆို ဒီကောင်တွေက မိန်းကလေးကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ရင် အစကတည်းက ပြောချင်နေကြတာ။ အခုလို အခြေအနေမှာ သွားပြောရင် . . .

‘ရသေ့ကြီးတော့ ဈာန်လျှောပြီ’ ဆိုတာမျိုး။

“မင်းအခုတော့ ဘာတတ်နိုင်ပေးလဲ”

ဆိုသည့် အကြည့်မျိုးတွေနှင့် ဝိုင်းကြည့်ကြမှာ ကျိန်းသေသည်။

စိုးခေတ်လင်းခေတ်

အခုတော့ ထွန်းကိုရောက်လာတာနှင့် အတော်ဖြစ်သွားပြီ။ ဒီကောင်ကို ခင်မေဦးဆီသွားဖို့ စကားလမ်းကြောင်းပေးလိုက်ရင် ရပြီ။ ဒီကောင်သွားရင် သူတို့ကို အဖော်ခေါ်မှာ ကျိန်းသေသည်။ ဝေဖြိုးကတော့ တစ်ယုတည်း ယုနေ၍ လိုက်ချင်မှလိုက်မည်။ သူက တော့ . . . ထွန်းကိုရောက်လာတာနှင့် သူတို့ ကန်တင်းသို့ ထွက်လာ ခဲ့လိုက်၏။ ကန်တင်းရောက်တော့ ထွန်းကိုက စ၍ . . .

“မင်းက ဘာလုပ်ပေးနေရလို့လဲ”

“ဒီလိုပေါ့ကွာ . . . ငါ့အစ်ကိုက အိမ်ခွဲနေတော့ အိမ်မှာ ခိုင်းစရာမရှိ ငါ့မိခိုင်းနေတာ”

“မင်းက အားနေတာကိုး . . . မင်း မခိုင်းလို့ ဘယ်သူတို့ ခိုင်းမလဲ”

ထွန်းကိုကရယ်သည်။ ပြီးတော့ တခြားကိစ္စတွေ လျှောက် ပြောနေသည်။ သူသင်္ဘောပေါ်တွင် တွေ့ကြုံလာရတာတွေ၊ ဘရာဇီး တ မိန်းကလေးတွေ ဘယ်လောက်လှတဲ့ကိစ္စ၊ အမေရိကားမှာ ဘယ် နေရာတွေက လုံခြုံမှုမရှိဘူးဆိုသည့်အကြောင်း အာပေါင်အာရင်း သန်သန်နှင့် ပြောကာနေ၏။

ဝေဖြိုးက ထွန်းကို စကားတွေကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် စိတ်စင်တစားနားထောင်နေသော်လည်း လင်းဘုန်းထွဋ်ကတော့ ဂင်္ဂါ ဆီစိတ်ရောက်နေ၍ ထွန်းကို စကားတွေကို ကြားတစ်ချက်မကြား တစ်ချက်။ နောက်ပြီး ဒီကောင်ကို ခင်မေဦးဆီသွားဖို့ ဘယ်လိုစကား လမ်းကြောင်းပြောင်းရမလဲ စဉ်းစားရင်း ထွန်းကို စကားစပြတ်သွား တဲ့ အချိန်ကို စောင့်နေမိသည်။

ဒီနေ့ကျမှ ထွန်းကိုကလည်း သူ့ရဲ့နိုင်ငံတကာ အတွေ့အကြုံ တွေကို ပြောနေလိုက်တာ ခင်မေဦးကိစ္စ စကားတောင်မစ၊ လင်းဘုန်း ထွဋ် ဘာလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားနေစဉ် ထွန်းကို စကားစခဏ ပြတ်ကာ

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

သွားသည်။ ထိုအချိန်ကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ လင်းဘုန်းထွဋ်က . .

“ထွန်းကို”

“ဘာလဲ”

“မင်းငါတို့ဆီလာတာ ဒီအကြောင်းတွေပြောဖို့တော့ မဟုတ် ပါဘူးနော်”

ထွန်းကိုက ခပ်တည်တည်နှင့် . . .

“ဟ ဒီအကြောင်းတွေ မပြောလို့ငါက ဘယ်အကြောင်းတွေ ပြောရမှာလဲ ငါလည်း ဒီနေရာတွေပဲ ရောက်ခဲ့လို့ ဒီအကြောင်းတွေ ပဲသိလို့ ဒါတွေပဲ ပြောရတာပေါ့။ မင်းတို့လည်း မင်းတို့တက္ကသိုလ် အကြောင်း ပြန်ပြောလေ”

လင်းဘုန်းထွဋ်က . . .

“မင်းမျက်လုံးတွေကြည့်ရတာမရိုးသားဘူး”

“အွန် ဘာလဲဟ ဘာလိင်းကြီး”

“မင်း ငါတို့ဆီလာချင်တာက တစ်ဝက်ပါကွာ၊ ခင်မေဦးဆီ သွားချင်လို့မလား”

“မသွားချင်ပါဘူး၊ ငါမင်းတို့ကို သတိရလို့လာတာ”

ထုံးတီတီကြီး ပြောချလိုက်သောစကားကြောင့် လင်းဘုန်း ထွဋ် နင်ကာသွားသည်။ သူက သူ့အကြံနဲ့သူ ပြောချလိုက်သူဖြစ်၍ ထွန်းကိုဆီက ဒီလိုပြန်ကြားလိုက်ရတော့ သူ့ဘာသာသူ မလုံမလဲဖြစ် သွားတာ . . .

“ထားပါတော့ကွာ ငါက အဖြစ်မေးကြည့်တာပါ”

ထွန်းကိုက လင်းဘုန်းထွဋ်ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံး လိုက်သည်။ ထိုအကြည့်ကြောင့် လင်းဘုန်းထွဋ် ပျာဖီးပျာယာဖြစ် သွားတာ . . .

“ဘာကြည့်တာလဲကွ ငါ့ကို”

ထွန်းကိုက တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း . . .

“မင်းကို အဲဒါကြောင့် ဒီကိစ္စတွေမှာ တုံးတယ်ပြောတော့ နာသေးတယ်”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဪ ငါက ခင်မေဦးကို ကျောင်းကိုလာမှတွေ့ရမှာလား ကွ . . . သူ့အိမ်ကိုအကြောင်းကိစ္စတစ်ခုခုနဲ့ သွားလည်းရတာပဲ . . . ပြီးတော့ သူတို့မိသားစုနဲ့ ငါတို့မိသားစုဆိုတာလည်း အကြောင်းကိစ္စတွေက တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု သွားဖို့လာဖို့ရှိနေတာလေ”

ထို့နောက် ဝေဖြိုးကဝင်၍ . . .

“ဒါဆို မင်းဒီရက်ပိုင်း ခင်မေဦးတို့အိမ်ကို အကြောင်းမခံ အကြောင်းရှာပြီး သွားနေတာပေါ့”

ထွန်းကို မိန့်မိန့်ကြီးဖြိုးကာ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း . . .

“ဒါပေါ့ကွ . . . ဟိုနေ့ကတောင် ခင်မေဦး နေမကောင်းလို့ သတင်းသွားမေးရင်း ရောက်ဖြစ်သေးတယ်”

“ဪ ဒါကြောင့် မင်းက ငါတို့ကို ပုန်ကန်နေတာကိုး”

လင်းဘုန်းထွဋ် သူ့စကားမှားသွားပြီဆိုတာ သိလိုက်သည်။ အမှန်ဆို ခင်မေဦးဆီ ထွန်းကိုဘက်က အပြင်မှာ အိမ်သွားလည်တာ သူတို့ကို ပုန်ကန်စရာမဟုတ်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဒီလိုအချိန်မှာ ကိုယ်တွေနှင့်အတူ ရှိနေတာတောင် ပျော်စရာ . . .

ပြီးတော့ ထွန်းကိုကို ခင်မေဦးဆီသွားဖို့ စကားအစထောင် ပေးတာက သူ . . . ထွန်းကိုက သွားရင်ကောင်းမယ်လို့ ပြောတာလည်းမဟုတ် . . . သို့သော် သူ့စကားမှားသွားတာကို ဟိုကောင်တွေဘက်က မရိပ်မိလိုက်၍ သက်ပြင်းကို ခိုးချမိသည်။

လူစိတ်ကလည်းတစ်မျိုး . . .

သွားခွင့်မကြိုပါဘူးဆိုမှ ပိုသွားချင်နေမိသည်။ ဂင်္ဂါဖူးလေး

ရဲ့ မျက်နှာတော်ကို မော်ဖူးချင်နေမိ၏။ တွေးရင်းနှင့် လင်းဘုန်းထွဋ် စိတ်ထဲမရိုးမရွှဲဖြစ်ကာလာ၏။ ထွန်းကိုဆိုတဲ့ကောင်က ဒီနေ့ ခင်မေဦးတို့ဘက် ခြေဦးတောင် လှည့်တော့မယ့်ပုံမပေါ်။ နောက်ဆုံးတော့ မနေနိုင်တော့၍ ရုတ်တရက်ထရပ်လိုက်တာ . . .

“ငါ အိမ်သာသွားဦးမယ်ကွာ”

ဆိုပြီး ကန်တင်းကထွက်ဖို့ ပြင်၏။ ဟိုကောင်နှစ်ယောက်က သူ့ကိုကြည့်ပြီး . . .

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ရုတ်တရက်ကြီး”

“ဟ အိမ်သာတက်ချင်တာပဲ မိုးလေဝသလို ခန့်မှန်းချက် ကြိုထုတ်လို့ရတာမှ မဟုတ်တာ”

ဟုပြောရင်း ပြေးထွက်ခဲ့လိုက်တော့သည်။

ကန်တင်းထဲမှထွက်သွားသော လင်းဘုန်းထွဋ်ကိုကြည့်၍ ထွန်းကိုတို့နှစ်ယောက် ကြိုတိရယ်ကာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လက်ဝါးချင်းရိုက်လိုက်ပါတော့သည်။ အမှန်တော့ လင်းဘုန်းထွဋ် ဂင်္ဂါဖူးဆီ ဟိုနေ့ကရောက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စကို သူတို့သိပြီးသား . . .

တကယ်တော့ လင်းဘုန်းထွဋ် တစ်ခုသတိလစ်သွားတာ ဖြစ်၏။ ခင်မေဦးနှင့် ထွန်းကိုက အဆက်အသွယ်ရှိနေခြင်းပင်။

ပြီးတော့ ဂင်္ဂါနှင့် ခင်မေဦးက အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေ။

ထို့နေ့ညနေ ကျောင်းအဆင်းမှာတင် ဂင်္ဂါက ခင်မေဦးတို့ အိမ်ဝင်၍ ခင်မေဦးနေမကောင်းတဲ့ကိစ္စ ဝင်မေးရင်း ထွန်းကိုနဲ့ ဆုံသည်။ ထို့နောက် စကားစမြည်ပြောကြရင်း သူမထံ ဒီနေ့ လင်းဘုန်းထွဋ် လာသွားကြောင်း စကားစပ်မိရင်း ပြောဖြစ်ကြ၏။

ထို့နောက် စတွေ့တဲ့နေ့က ကိစ္စကို လာတောင်းပန်သွားတာ ပါဆိုတာပါ ထည့်ပြောသွားသည်။ ထိုကိစ္စကိုလည်း ဝေဖြိုးက ပြောထား၍ ထွန်းကို သိပြီးသား။ ခင်မေဦးကလည်း ထိုနေ့ကမှ စကား

နိုးဆတ်လင်းဆတ်

အစဖော်ပေး၍ ဂင်္ဂါက ထိုကိစ္စကို ပြောသွားခြင်းပင်။ မပြောတာက ဒီတောင် လင်းဘုန်းထွဋ်။

သူတို့က လင်းဘုန်းထွဋ် ထိုကိစ္စကိုပြောမည်ထင်၍ စောင့်နေကြသည်။ သို့သော် လင်းဘုန်းထွဋ်က သူတို့ကို လျှို့ထားသည်။ ဒီနေ့အထိ ထိုကိစ္စကို မဟသေး။

ထို့ကြောင့် ဒီကောင် မရိုးမသား ခြေပုန်းခတ်နေတယ်ဆိုတာ သေချာသွား၍ သူတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းကာ ပညာပေးလိုက်ခြင်းပင်။ အခုလည်း လင်းဘုန်းထွဋ်ထွက်သွားပြီးတော့ ခဏအကြာမှာ လင်းဘုန်းထွဋ်နောက် သူတို့ ခြေရာခံကာ လိုက်သွားကြလေတော့သည်။

လင်းဘုန်းထွဋ်ကတော့ သူ့ကိုယ်သူ လည်လျပြီဆိုပြီး ရုက္ခအဆောင်တွေဘက် အပြေးတစ်ပိုင်း သုတ်ခြေတင်လိုက်ပါတော့သည်။

မိန်းကလေး

တစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားမိပြီဆိုလျှင် ဘယ်လိုပဲ ကြည့်ကြည့် ကိုယ့်မျက်စိကလဲမှာ လှနေသည်။ တော်ရုံတန်ရုံအဖြစ်မျိုးလောက်ကတော့ ချစ်တဲ့စိတ်က ဖူးလွမ်းသွားကာ အလိုလို လှပသွားတတ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် စကားပုံတစ်ခုတောင်ရှိသည်။

“ချစ်လျှင် ဘုပျောက်၏” တဲ့။

ချစ်မိသွားခဲ့လျှင် ကျောကုန်းက ထွက်နေတဲ့ ဘုကြီးတောင် အလိုလိုလှပသွားကြ၏။ ထို့ကြောင့် ရာဇဝင်မှာ မင်းကုသလည်း မိန်းမရခဲ့သည်။ မယ်ကုဝဏ်လည်း ရည်းစားရခဲ့၏။ အခလို ရာဇဝင်မှာ စာတင်လောက်အောင် ရုပ်ဆိုးခဲ့သူတွေတောင် သူတို့ကို ချစ်တဲ့သူနဲ့တွေ့တော့ အကြောင်းဆက်ပေါင်းဖက်ခဲ့ရလျှင် လင်းဘုန်းထွဋ်အဖို့တော့

သူ မျက်တောင်ခတ်မို့ မေ့နေသည်။ တစ်နည်းပြောရရင် မျက်တောင်တစ်ဖျတ်ခတ်လိုက်တဲ့အချိန်လေးအတွင်းမှာ ဂင်္ဂါဖူးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ အလှအပတရားလေးတွေနဲ့ ဝေးကွာသွားမှာစိုးသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ဂင်္ဂါဖူးကိုကြည့်ရင်း သူ ဟိုသီချင်းလေးကို သွားသတိရမိ၏။ ဘာတဲ့

www.burmeseclassic.com

ဒိုးဆတ်လင်းဆတ်

“ရှေ့က ကြည့်လည်း/ယဉ်တယ် . . . အနောက်က ကြည့်လည်း ယဉ်တယ် . . . ဘယ်လိုပဲ ကြည့်ကြည့် ယဉ်တဲ့သူရယ်”

ဆိုတဲ့ သီချင်းစာသားလေး . . . ။

ဟုတ်သည်။ ဂင်္ဂါဖူးလို ချောမောလှပ၍ အပြစ်ဆိုဖွယ်ရာ မရှိသော မိန်းကလေးသည် အရှေ့အနောက် တောင်မြောက် ဘယ်နေရာကကြည့်ကြည့် ရှုတိုင်းယဉ်နေရမည်ဆိုတာ အမှန်။

ဒါတောင် လင်းဘုန်းထွဋ်ဆိုတဲ့ ကောင်က သူများတွေလို ကော်ရစ်တာမှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး အခန်းရှေ့က ပေါ်တင်ရူစားရဲတာ မဟုတ်။ ဂင်္ဂါဖူးတို့ အခန်းရှေ့မျက်စောင်းထိုးလောက်က ကော်ရစ်တာ တိုင်အကွယ်မှာ ရင်ဘတ်နဲ့ တိုင်နံရံပြားနေအောင် ကပ်ပြီး မှုတ်လုံးလေးတစ်လုံးသာ တိုင်အပြင်ထုတ်၍ ခိုးကြောင်ခိုးပျက် ရူစားခြင်းပင်။

အမှန်တော့ ပေါ်တင်ကြီး ထွက်ကြည့်ရင်လည်း သူ့ကို ဘယ်သူကမှ ဖမ်းဆီးအရေးယူမည်မဟုတ်။ သို့သော် သူ မကြည့်ရဲ။ သူက မျက်နှာလေးကြည့်ပြီး မော်ဖူးရုံလောက်သာ ရည်ရွယ်ချက်ပါ လာသည်။ ထို့ကြောင့် အခန်းရှေ့က သွားကြည့်ရင် သူ့ကို ဂင်္ဂါဖူးက မြင်သွားနိုင်၏။ မြင်သွားရင် သူ အတန်းပြီးအောင်အထိ အပြင်မှာ စောင့်နေရလိမ့်မည်။

ပြီးတော့ သူမထွက်လာရင် စကားသွားပြောရမည်။ ဒီအတိုင်းပြန်လှည့်သွားလို့မကောင်း၊ တော်ကြာ ဂင်္ဂါက သူမကို အပျင်းပြေ လာကြည့်တယ်ထင်ရင် ခက်မည်။

သူမှာ အဲဒီလောက်အချိန်မရ။ ဟိုကောင်တွေကို အိမ်သာ သွားမယ်ဆိုပြီး လှိမ့်ထွက်လာသောကြောင့် ခဏသာ အလွမ်းပြေကြည့်ပြီး ပြန်လစ်ရဦးမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ခါခါကြည့်လိုက်သူမ မြင်သွားမှာစိုး၍ တိုင်နံရံမှာ ကျောခိုပြီး ရပ်နေလိုက်နှင့် သူ

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ်ကာနေ၏။

စာသင်ချိန်ဖြစ်၍ အခန်းတွေအပြင်မှာ လူရှင်းနေသော ကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ ဒီနေ့ သူမတို့ အတန်းရှေ့မှာ ရစ်သီရစ်သီလာလုပ်သူတွေ မရှိတော့သောကြောင့်တစ်ကြောင်း သူ့ကို ဘယ်လူမှ ဝရုမထားမိ။ သို့သော် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကျောင်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်နေသည့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကတော့ လင်းဘုန်းထွဋ်ကို ကြည့်ကာ စဉ်းစားမရဖြစ်နေ၏။

ဒီကျောင်းသား အခုလို သူ့ခိုးချောင်း ချောင်းနေရအောင် ဘာလုပ်မလို့လဲဟု တွေးနေမိသည်။ အခုလို တက္ကသိုလ်အဝန်းအဝိုင်းထဲမှာ နေခင်းကြောင်တောင်ကြီး ဖြတ်သွားဖြတ်လာတွေကို ဓားပြတိုက်ဖို့တော့ မဖြစ်တန်ရာ။

သို့သော် ဒီကျောင်းသား ပုံစံကို ကြည့်ရတာ တစ်စုံတစ်ခုကို သဲကြီးမဲကြီး ချောင်းမြောင်းနေတဲ့ပုံစံဖြစ်နေ၍ သက်မကင်းဖြစ်ကာ အပေါ်ထပ်အခန်းတွေဆီမှ ဆင်းလာသော ဆရာမဘစ်ယောက်ထံ အကြောင်းသွားကြားလိုက်ပါတော့သည်။

ဆရာမက လင်းဘုန်းထွဋ် အမူအရာကို ခဏစောင့်ကြည့်နေသေး၏။ တော်တော်လေးကြာသည်အထိ မူမမှန်တဲ့ပုံ ပေါက်နေ၍ လင်းဘုန်းထွဋ်ထံ လှမ်းလာလိုက်ပါတော့သည်။

ဘာကို ဒီလောက်ချောင်းနေရတာလဲကွယ် . . . ဆရာမ ဘာတူညီပေးရမလဲ”

ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရတဲ့ အသံကြောင့် လင်းဘုန်းထွဋ် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တက်သွားကာ လှည့်၍ကြည့်သည်။ ဆရာမကို မြင်သွားတော့ မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံး ပြူးထွက်သွား၏။ ဆရာမတောင် လင်းဘုန်းထွဋ် အမူအရာကိုကြည့်၍ ကြောက်သွားကာ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်သွားသည်။

လင်းဘုန်းထွဋ် အကြောက်လွန်သွားကာ ဆရာမကို ပြူးတိ ပြူးကြောင်ကြီး ကြည့်နေဆဲပင်။ အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ ဘာ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ကြောင်တောင်တောင်ကြီးဖြစ်နေသော ကြောင့် ဆရာမက . . .

“ဟဲ့ . . . ဆရာမ မေးနေတယ်လေ . . . ဘာလုပ်နေတာလဲလို့”
လင်းဘုန်းထွဋ် ထိုအချိန်ကျမှ အသိဝင်လာကာ မျက်နှာ ကြီးတစ်ခုလုံး နီမြန်းသွားပြီး . . .

“ဘာမှ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဆရာမ”
“ဘာမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒီအတန်းထဲကို ဘာလို့ ဒီလောက်ချောင်း နေရတာလဲ”

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

လင်းဘုန်းထွဋ်က . . .

“ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော် . . . အဲ . . . ဟို . . . သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို လာရှာတာပါ”

“အေးလေကွယ် . . . ရှာတယ်ဆိုလည်း အတန်းရှေ့သွား ရှာပေါ့ . . . မင်းကို ဘယ်သူက တရားစွဲမှာလဲ”

“ဟိုဟာ . . . အတန်းထဲမှာ ဆရာစာသင်နေလို့ပါ”

“စာသင်နေလည်းကွယ် အနှောင့်အယှက်မပေးရင် ဖြစ်ပါတယ် . . . အပြင်ကပဲ လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ လှမ်းပြောပေါ့ . . . အခုတော့ မင်းဟာက မဟုတ်သေးပါဘူး”

ထိုအချိန်မှာ ထွန်းကိုနဲ့ ဝေဖြိုးက နောက်ယောင်ခဲလိုက်လာ သောကြောင့် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မြင်လိုက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ဦးမည်ဆိုသည့် သဘောနှင့် နံရံအကွယ် တစ်ခုမှ သွားပုန်းရင်း ချောင်းကြည့်နေလိုက်ကြသည်။ လင်းဘုန်းထွဋ် တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တုန်နေပြီး ချွေးတွေမြင်မကောင်းတော့။ ခိုးလုပ်ပါတယ်ဆိုမှ တိုးမယ့်တိုးတော့ ဆရာမနဲ့မှ သွားတိုးရသည့်အဖြစ်။

ဆရာမက သူ့ကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချကာ . . .

“မင်းက ဘယ်မေဂျာကလဲ”

“အင်္ဂလိပ်စာကပါဆရာမ”

ဆရာမက သက်ပြင်းနောက်တစ်ချက်ချ၍ လက်ခါပြရင်း

“ကဲ ကဲ သွားတော့သွားတော့ . . . နောက် ဒီလိုမဖြစ်စေနဲ့”

လင်းဘုန်းထွဋ်မျက်နှာ ချက်ချင်းရွှင်လန်းကာသွား၏။ ထို့

ကြောင့် ဆရာမကို ဦးအကြိမ်ကြိမ်ညွတ်ကာ . . .

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာမ . . . နောက် ကျွန်တော် ဒီလို မဖြစ်စေရပါဘူး”

ဟု ပြောပြီး လစ်ထွက်ခဲ့လိုက်တော့၏။

ဦးဆတ်လင်းဆတ်

တစ်နေရာရောက်တော့ ထွန်းကိုနှင့် ဝေဖြိုးတို့က အခုမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သွားတွေ့သလိုလိုနှင့် . . .

“ဟင် . . . မင်း ဒီကို ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ”

ဟု မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မေးလိုက်တော့ လင်းဘုန်း ထွင့် အံ့ဩသွားကာ . . .

“မင်း . . . မင်းတို့”

“အေးလေ . . . ငါတို့လေ မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

“ဟာ . . . ဒီနေ့မှ ဘယ်လိုဖြစ် . . . အဲ . . . ဟိုဟာ . . . ငါ . . . ငါ အိမ်သာလာတာလေ”

ဝေဖြိုးနဲ့ ထွန်းကို တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ရင်း . . .

“ဘယ်လို . . . အိမ်သာလာတာဟုတ်လား”

လင်းဘုန်းထွင့်လည်း အခုမှ မထူးတော့ပြီမို့ . . .

“အေး . . . ဟုတ်တယ်”

“ဘာလဲ ငါတို့မေဂျာက အိမ်သာကျင်းတွေပြည့်သွားလို့လား”

ဝေဖြိုးစကားကြောင့် ထွန်းကိုက ရယ်သည်။ လင်းဘုန်းထွင့်လည်း ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ၍ ပါးစပ်ထဲရှိရာတွေ လျှောက်ပြော၏။

“ဟိုမှာ အခန်းတော်တော်များများ လူပြည့်နေလို့ကွ . . .

ငါလည်း မအောင်နိုင်တာနဲ့”

“လာကြည့်တယ်ဆိုပါတော့”

“အေး . . . ဟင် . . . အာ”

ဝေဖြိုးတို့က လင်းဘုန်းထွင့်အဖြစ်ကိုရယ်ကာ . . .

“လောကမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညာတာ အဆိုးဆုံးပဲကွသိ

လား”

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

“ငါက ဘာညာလို့လဲ”

“မင်းတို့ယ်မင်း ညာနေတာလေ . . . ဘာဖြစ်လဲကွာ ချစ်ရင် ချစ်တယ်ပေါ့ . . . ဘာရှက်စရာရှိလဲ”

လင်းဘုန်းထွင့်ငြိမ်နေမိသည်။ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် ဝန်ခံခြင်းဆိုတာ သူ သိသည်။ အခုအခြေအနေရောက်တော့ ဝန်ခံချင်လို့လည်း မရတော့။ ထို့ကြောင့် . . .

“ရုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့ မင်းတို့ကို ငါဖြောင့်နော်လို့ပါ . . . ဒါနဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဘယ်လာတာလဲ”

“ဒီကိုပဲလေ”

“ဟင် . . . ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဒီကောင် ခင်မေဦးဆီလာတာပေါ့”

“ဘာ . . . ခုနပြောတော့ မလာတော့ဘူးနဲ့”

ဝေဖြိုးတို့နှစ်ယောက်လုံး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကာ ပြုံးစိစိလုပ်၍ . . .

“မင်းကို အမြင်ကတ်လို့ . . . ငါတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး တွေးပေးတာ”

“ဪ . . . ဒါဆို မင်းတို့က ငါ့အကြောင်းတွေ သိနှင့်ပြီ သားပေါ့”

“ဒါပေါ့”

ထွန်းကိုက အကြောင်းစုံရှင်းပြတော့

“သေချင်းဆိုးတွေ”

ဟုသာ တစ်ခွန်းတည်း ပြောလိုက်နိုင်ပါတော့သည်။

သူတို့

ကျောင်းက ကန်တင်းမှာထိုင်ဖို့ ပျင်းနေသည်။ ထို့ကြောင့် ခင်မေဦး အကြံပြုသည့်အတိုင်း စိမ်းလန်းစိုပြည်သို့ ထွက်လာကြ၏။ ဝင်္ဂါကလည်း ခင်မေဦးခေါ်၍ ပါလာသည်။

စိမ်းလန်းစိုပြည်ရောက်တော့ ဝေဖြိုးက စကားစသည်။
“ဂင်္ဂါတို့ ခင်မေဦးတို့ နောက်ဆို သတိထားကြတော့နော်”
ရုတ်တရက်ပြောလိုက်သော ဝေဖြိုးစကားကြောင့် နှစ်ယောက်လုံး ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ကြည့်ကာ ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”
ဝေဖြိုးက ခပ်တည်တည်နှင့် ...

“ဘာမှတော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ... အခုတလော ကျောင်းမှာ လစ်ရင်လစ်သလို ဟိုချောင်းဒီချောင်း ချောင်းနေတဲ့လူတွေရှိတယ်ဗျာ ... တော်ကြာလူအလစ်မှာ ပိုက်ဆံအိတ်တွေဘာတွေ ဝင်ဆွဲခင် ဆွဲနိုင်တယ်”

ထွန်းကိုက ဝေဖြိုးစကားကို သဘောပေါက်၍ ထရယ်သည်။ လင်းဘုန်းထွဋ်ကတော့ မျက်နှာကြီးမဲပြီး ခေါင်းငုံ့သွား၏။ ခင်မေဦးနဲ့ ဂင်္ဂါကတော့ အာမူမသိ၍ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

တာ အူကြောင်ကြောင်နှင့် ဖြစ်နေကြသည်။
ထိုအချိန်မှာ ထွန်းကိုက ထပ်ပြီး ...

“ဝေဖြိုးပြောတာမှန်တယ်ဗျာ ... အခုခေတ်က စီးပွားရေးတွေ ကျပ်တည်းနေတဲ့လူတွေက ပြောလို့ရတာမဟုတ်ဘူး ... ကျောင်းမှာဆိုပြီး ပေါ့ပေါ့နေလို့မရဘူးဗျာ ... တချို့ကောင်တွေက အခန်းပြင်က ချောင်းနေတတ်တယ်”

“ဟင် ... ကိုထွန်းကို ပြောသလိုဆို ကျောင်းမှာ ခါးပိုက်နှိုက်ရိုက်တယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

“ထင်ရတာပဲဗျာ”
“ဟယ်တော့”

ဂင်္ဂါရဲ့ အာမေဋိုတ်သံဆုံးတော့ ဝေဖြိုးကထရယ်သည်။ ပြီးမှ
“သိပ်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ ... အဲဒီခါးပိုက်နှိုက်ကြီးက သတ္တိမရှိပါဘူး ... သူက လူလစ်မှလုပ်ရတာပါ”

ခင်မေဦးတို့ဘက်က နည်းနည်းတော့ သဘောပေါက်စပြုလာသည်။ ဝေဖြိုးတို့က တစ်စုံတစ်ခုကို ရည်ရွယ်ပြီး နောက်နေတယ်ဆိုတာကိုပါ ...

သို့သော် ဘယ်သူ့ကို ရည်ရွယ်နေလဲဆိုတာကိုတော့ မမှန်းဆတ်ပေ။ ဒါပေမဲ့ စကားပိုင်းထဲမှာ လင်းဘုန်းထွဋ်က ဝဲမပါဘဲ ခါးကြီးငုံ့ထား၍ သူမတို့က လင်းဘုန်းထွဋ်ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်လိုက်ကြသည်။

လင်းဘုန်းထွဋ်ကလည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မလဲမလဲဖြစ်နေစဉ် ဂင်္ဂါတို့နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွားတော့ ...

“ဟာ ... မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး ... ကျွန်တော်က အဲဒီအဓိပ္ပာယ်နဲ့မဟုတ်ဘူး”

ဆိုပြီး ထငြင်း၏။

ဝေဖြိုးက ပြုံး၍ ...

“မင်းကို ဘယ်သူက ဘာမေးနေလို့ မင်းက ထငြင်းရတာလဲ”

အဲဒီတော့မှ လင်းဘုန်းထွဋ်က ငခါင်းကုတ်လိုက်ကာ ...

“ဟိုဟာ ... ငါက ... ဟာ ... မထူးတော့ပါဘူးကွာ”

ဟုပြောပြီး သူ့ခုနစ်နှစ်ခွဲတဲ့ဖြစ်ရပ်ကို ဂင်္ဂါတို့အား ရှင်းပြနေသလို သို့သော် ဂင်္ဂါကို လာကြည့်တယ်လို့တော့ မပြော။ ကိစ္စတစ်ခုရှိ၍ ထရင်း ဂင်္ဂါတို့ခွဲမလားဆိုပြီး ချောင်းကြည့်လိုက်မိကြောင်းသာ ပြောသည်။

ဂင်္ဂါက ...

“ဪ ... အဲဒါဆို ကိုလင်းဘုန်းထွဋ်က ကျွန်မတို့ အခွေကိုအရင်ရောက်နေတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဝေဖြိုးတို့ကတော့ ပြုံးရုံသာပြုံးပြီး ဘာမှ ဆက်မပြောထေ့၍ လင်းဘုန်းထွဋ် သက်ပြင်းချမိသည်။

ဂင်္ဂါက ...

“ရောက်နေလည်း အပြင်က လက်လှမ်းပြလိုက်ရောမလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း ပထမတော့ နှုတ်ဆက်ဦးမလို့ပဲ ...

ဒါပေမဲ့ ဆရာစာသင်နေတာနဲ့ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားမှာစိုးပါ”

ဂင်္ဂါက ပြုံးရုံသာပြုံးသည်။ ခင်မေဦးကတော့ ဂင်္ဂါအဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်ကာ လက်ကုတ်ပြီး မဲ့ပြန်၏။

အမှန်လည်း လင်းဘုန်းထွဋ် ပြောတဲ့စကားကြီးကလေးအဓိပ္ပာယ်တော့ သိပ်မရှိလှ။

အင်္ဂလိပ်စာ မေဂျာနှင့် ရုက္ခဗေဒအဆောင်ဆိုတာ နှုတ်

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

နည်းတော့လှမ်းသည်။ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့လာရင်လည်း ဝေဖြိုးတို့နှင့် အတူလာရမည်။ အခုတော့ သူက တစ်ယောက်တည်း ကြိုရောက်နေပြီး ဟိုနှစ်ယောက်ကနောက်မှ ရောက်လာသည်ဆိုတော့ ဇာတ်လမ်းက နည်းနည်းလွဲနေ၏။

ပြီးတော့ ဝေဖြိုးတို့ပြောစကားအရဆို လင်းဘုန်းထွဋ်က ချောင်းကြည့်နေတာ သေချာသည်။

ဒါဆို လင်းဘုန်းထွဋ်ဘယ်သူကို လာချောင်းသလဲဆိုတာကတော့ ရှင်းနေပြီ။

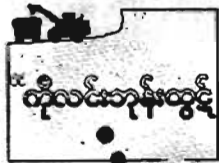
ဂင်္ဂါရော ခင်မေဦးပါ ဒါကို သဘောပေါက်လိုက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမှဆက်မပြောဘဲ အသာငြိမ်နေလိုက်တော့၏။

ထို့နောက်သူတို့တခြားကိစ္စတွေကို စကားလွဲ၍ ဆက်ပြောကြ၏။

လင်းဘုန်းထွဋ်ကတော့ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ်မို့ မလဲမလဲဖြစ်နေ၍ စကားသိပ်မပြောနိုင်။ ဒီလိုပဲ တွေတွေကြီးသာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည်။

သို့သော် တစ်ချက်တစ်ချက်တော့ ဂင်္ဂါကို ခိုးခိုးကြည့်၏။ သူ့ခိုးကြည့်စဉ် ဂင်္ဂါက ပြန်အကြည့်နဲ့ တိုး၍ သုံးခါလောက် မိသွားသေးသည်။

ကြီးက . . . နင့်ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီဆိုတာ သေချာတယ်ဟာ သိလား”

နောက်တစ်ရက် ကျောင်းကိုရောက်တော့ ဟိုနေ့က ကိစ္စ တိုပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဂင်္ဂါက နေကြာစေ့ထုပ်ထဲမှ နေကြာစေ့ ကိုယူ၍ တစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး . . .

“ငါ သိသားပဲ”

“သူကြည့်ရတာ သနားပါတယ်ဟယ်”

“ဘာဆိုလို့ နင်က အသားလွတ်ကြီး သနားနေရတာလဲ”

“ဪ . . . မနေ့ကဆိုကြည့်ပါလား . . . ကိုဝေဖြိုးတို့ နောက်နေတော့ သူ့ခမျာ ခေါင်းကြီးငုံပြီး ရှက်နေလိုက်တာ”

“အဲဒါနဲ့ နင်က သနားရရောလား”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . သနားစရာပေါ့ . . . သူ့မှာနင့်ကို ပေါ်တင်စောင်စာမကြည့်ဘူး . . . ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့”

ဂင်္ဂါကပြုံးလိုက်သည်။ ခင်မေဦးက ဂင်္ဂါပြုံးတာကို ကြည့်၍

“နင်က ဘာပြုံးတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဟာ . . . နင်ပြောမှ ရယ်ချင်သွားလို့ပါ”

ဒဏ်ရာ ရှင်းတမ်း

“ဘာကိုလဲ”

“ဪ . . . ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့လုပ်မှ သူ့ခမျာ လူမိသွားရ တယ်လို့”

ခင်မေဦးက ရယ်လိုက်တာ . . .

“အေးလေ . . . ဒါနဲ့ နင် သူ့အပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားလဲ”
ဂင်္ဂါက တစ်ချက်စဉ်းစားကာ . . .

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ သူ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး အခုအချိန်ထိ ဘာမှမရှိ သေးဘူးဟ”

“ဒါဆို . . . သူကနင့်ကို ဖွင့်ပြောလာရင်ကော”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ . . . စဉ်းစားပါဦးမယ်ပဲ ပြောရမှာပေါ့”

ခင်မေဦးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်သည်။ ထို့နောက် ဆရာမဝင်လာ၍ သူတို့စကားစပြတ်သွားကြတော့၏။

ဂင်္ဂါအတွေးထဲမှာတော့ လင်းဘုန်းထွဋ်အကြောင်းကို ဆက် တွေးနေမိသည်။ သူလင်းဘုန်းထွဋ် အပေါ် ဘယ်လိုသဘောထား လဲဆိုတာ သူ့စိတ်သူ ပြန်မေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် သူလင်းဘုန်းထွဋ်အပေါ် ဘယ်လို မှ သဘောထားလို့မရသေး။

ရင်ထဲမှ စတွေ့တဲ့နေ့က အရှက်ကွဲခံထားရသည့် ဒဏ်ရာက မပျောက်သေး။

ထိုအကြောင်းကိုတွေးမိရင် မာနက ရုတ်တရက် ခုန်တက် လာ၍ မှဲပြုံးတစ်ချက်သာ ပြုံးလိုက်မိတော့သည်။

ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုတာ ကြာကြာထားလို့ မသင့်တော်ဘူးဟု ဝေဖြိုးက ဆိုသည်။ ဝေဖြိုးရဲ့ အဲဆိုပြီအုတ်ကို ထွန်းကိုက ထောက်ခံ သည့်အခန့်နှင့် ခေါင်းညိတ်ပြကာ . . .

“ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်း လုပ်သင့်တာလုပ်ထား . . . မင်း

လည်း သူ့အပေါ် စိတ်ဝင်စားနေပြီဆိုတာ သေချာနေတာပဲ ... ဖွင့်ပြောလိုက်တော့ပေါ့”

လင်းဘုန်းထွဋ်က ခေါင်းခါလိုက်ကာ ...

“အချိန်စောသေးတယ်ကွ”

ဝေဖြိုးကဝင်၍ ...

“မင်းကို အချိန်စောသေးတယ်လို့ ဘယ်သူပြောလဲ”

“အခုမှ တွေတာ သိပ်မကြာသေးဘူးလေကွာ”

“ဘာဆိုလို့လဲ လင်းဘုန်းထွဋ်ရာ .. အချိန်နဲ့ဒီရေက လူကို မစောင့်သလို ဟိုကလည်း မင်းကိုစောင့်မှာ မဟုတ်ဘူးကွ သိလား ... တော်ကြာ မင်းမပြောခင် တခြားလူ ဦးသွားလို့ ပါသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ... ပြီးတော့ ဂင်္ဂါဆိုတာလည်း မင်း သိတဲ့အတိုင်း ဆွတ်ခူးချင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာ”

လင်းဘုန်းထွဋ်တစ်ချက်ငိုငိုသွားသည်။ ဝေဖြိုးပြောတာ လည်း ဟုတ်၏။ တော်ကြာ ဂင်္ဂါ တခြားသူလက်ထဲ ပါသွားရင် ခက် ပြီး သူ့ဘဝမှ အခုမှအချစ်ကို စတင်တွေ့ရှိချိန်တွင် အနူးပွဲနှင့် ရင် မဆိုင်လို့ အောင်မြင်မှုသာရချင်၏။ ပြီးတော့ ဂင်္ဂါကိုလည်း သူ့လက် မလွှတ်နိုင်ပေ။

ထွန်းကိုက လင်းဘုန်းထွဋ် ငိုငိုသွားတာကိုကြည့်၍ ပခုံး တစ်ချက်ပုတ်လိုက်ကာ ...

“ငိုငိုမနေနဲ့ သူငယ်ချင်း ... ဝေဖြိုးပြောတာမှန်တယ်

... အခု ငါတောင် ခင်မေဦးကို ဖွင့်ပြောတော့မလို့ လုပ်နေပြီ”

လင်းဘုန်းထွဋ် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ...

“ငါ သူ့ကို ဖွင့်ပြောဖို့ သတ္တိမရှိသေးဘူးကွာ”

“ဟ ... မင်းကို စစ်မြေပြင်လွှတ်နေတာမဟုတ်ဘူးနော်

... ရည်းစားစကားပြောခိုင်းတာ ... ဘာသတ္တိတွေလိုလဲကွာ

... ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလေးနှစ်ခွန်းသွားပြောခိုင်းတာပဲ”

လင်းဘုန်းထွဋ်က ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြု၍ ...

“အဲဒီ စကားနှစ်ခွန်းက ကျန်တဲ့စကားတွေနဲ့ မတူဘူးလေ

... အဲဒီစကားပြောဖို့ သတ္တိတော်တော်မွေးယူရမှာ”

ဝေဖြိုးက စိတ်မရှည်စွာဝင်၍ ...

“အေး ... မွေးမွေး ... ဟိုက ယောက်ျား ပြီး ကလေး

တွေဘာတွေ မွေးတဲ့အထိ မင်းစောင့်ပြီး မွေးနေ”

ဝေဖြိုးစကားကြောင့် ထွန်းကိုက ရယ်သည်။

လင်းဘုန်းထွဋ်က အဝေးတစ်နေရာကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေ့နေသလဲဆိုတာကိုတော့ သူ့သာကသိဆုံး ဖြစ် ပေလိမ့်မည်။

လင်းဘုန်းထွဋ်

က အတန်းချိန်လစ်၍ ဂင်္ဂါဆီသွားမလို့ ကြံစည်နေသည်။
မေဠိကလည်း . . .

“မင်းသွားချင်သွား ငါအတန်းတက်ပြီး ကျန်ခဲ့လိုက်မယ်
. . . နောက်တော့ ငါ့ဆီက စာပြန်ကူးပေါ့”

ဟု သူ့ကိုပြောသည်။ အခုတော့ သူက ဂင်္ဂါကိုချစ်နေပြီဖြစ်
ကြောင်း တရားဝင်ကြေညာထား၍ သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ကို တတ်
နိုင်သလောက် ကူညီကြသည်။ အရင်ကလို သူငယ်ချင်းတွေမသိ
အောင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်သွားနေ စရာမလိုတော့ပေ။

ထွန်းကိုကလည်း သူ့ဘက်က တတ်နိုင်သလောက် ကူညီ၏။
ခင်မေဠိက တစ်ဆင့် သူ့အကြောင်းတွေကို ဂင်္ဂါနားကိုပေါက်အောင်
ပြောပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ထွန်းကိုကလည်း ထိုသို့ ကူညီလိုသူအတွက်
လည်း အကျိုးအမြတ်ရသည်။ သူက လင်းဘုန်းထွဋ်နဲ့ ဂင်္ဂါတို့ကို
အောင်သွယ်ဖော်လုပ်ပေးသလိုလိုနှင့် ခင်မေဠိထံ အကြောင်းရှာ၍
သွားရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဟိုနေ့ကဆို . . .

“လင်းဘုန်းက ဂင်္ဂါနဲ့ကျမှအချစ်ကို စတင်တွေ့ရှိဖူးတာ
ဗျ . . . အဲ . . . ကျွန်တော်လည်း ဆယ်တန်းပြီးကတည်းက

ဒဏ်ရာ ရှင်းတမ်း

သင်္ဘောလိုက်နေရတာဆိုတော့ ဒီကောင့်လိုပဲ အချစ်ကို မတွေ့ရှိခဲ့
ဖူးပါဘူးဗျာ . . . အခုမှ”

ဆိုပြီး လင်းဘုန်းအကြောင်းပြောသလိုလိုနှင့် သူပြောချင်တဲ့
စကားတွေပါ အလျဉ်းသင့်ရင်သင့်သလို ညှပ်ညှပ်ပြောသည်။
ပြီးတော့ ခင်မေဠိဆီကလည်း ဂင်္ဂါရဲ့အကြောင်းအရာတွေကို စုံစမ်း
ပေးသည်။ ခင်မေဠိကတော့ ဂင်္ဂါအကြောင်း သူ့သိသလောက် ပြော
ပြ၏။ သို့သော် လင်းဘုန်းထွဋ်ကို ဂင်္ဂါဘက်က လက်ခံနိုင်၊ လက်မခံ
နိုင်ဆိုတာကိုတော့ အာမမခံနိုင်ကြောင်းဆို၏။ ထိုသို့ပြောရခြင်းမှာ
ဟိုတစ်ခါက သူ့ကိုဂင်္ဂါက သူ့မအကြောင်းတွေ ဘာမှ လျှောက်မပြော
ရန် ကတိတောင်းထားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ဂင်္ဂါစိတ်ထဲ
မှာ လင်းဘုန်းထွဋ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာကို သူ့မ
ခန့်မှန်းတတ်၍လည်းပါသည်။

လင်းဘုန်းထွဋ်ကတော့ ဂင်္ဂါဆီကို အခုနောက်ပိုင်းအ
ကြောင်း တစ်ခုခုရှာပြီးသွားသည်။ တစ်ခါတရံအကြောင်းရှာမရရင်
ဂင်္ဂါဆီကို သတိရလို့ဝင်လာတာပါဆိုပြီးသွား၏။

ဒီနေ့လည်း လင်းဘုန်းထွဋ်တစ်ယောက် မရိုးမရွဲဖြစ်နေ
သည်။ သူ့ဂင်္ဂါဆီသွားတွေချင်နေ၏။ ထို့ကြောင့် အထွန်းဖျက်ကာ
သွားဖို့ စီစဉ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရုက္ခဗေဒအဆောင်တွေဘက် သူထွက်လာခဲ့
သည်။ အတန်းရွှေ့ရောက်တော့ ဂင်္ဂါကိုရှာကြည့်သည်။ မတွေ့။
အချိန်တစ်ခုနဲ့တစ်ခု အကူးအပြောင်းဖြစ်၍ အတန်းထဲမှာ ဝင်လိုက်
ထွက်လိုက်နှင့် လူတွေက ရှုပ်ယှက်ခတ်ကာနေ၏။ ထို့ကြောင့်
လင်းဘုန်းထွဋ်က ဂင်္ဂါကို လူတွေကြားထဲမှာ ပျောက်နေမှာစိုး၍
သေချာရှာသည်။ မတွေ့။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းသူတစ်ယောက်ထံသွား
လိုက်၍ ဂင်္ဂါဘယ်သွားလဲ သွားမေးကြည့်သည်။

စိုးသက်လင်းအော်

ထိုကျောင်းသူက ဂင်္ဂါတို့ ကန်တင်းဘက်ထွက်သွားတယ်ဟု ပြောလိုက်၍ သူ ကန်တင်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ကန်တင်း ရောက်တော့ ဂင်္ဂါတစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတာကို သွားတွေ့သည်။ လင်းဘုန်းထွဋ်က ဂင်္ဂါစားပွဲနားကို ရောက်သွားတော့ ဂင်္ဂါက မော့ ကြည့်တာ . . .

“ဪ . . . ကိုလင်းဘုန်းထွဋ် ဘယ်ကလှည့်လာတာလဲ”
ပထမတော့ ဂင်္ဂါဆီလာတာဟု မြောမလို့လုပ်လိုက်သော် လည်း တကယ်တမ်းကျ ပြောမထွက်၍ . . .

“ဒီဘက်ခဏလာရင်း ဂင်္ဂါဒီမှာ ထိုင်နေတာတွေ့လို့ ဝင်လာ တာ . . . ဒါနဲ့ ခင်မေဦးကို မတွေ့ပါလား”

“ဪ . . . ဟုတ်တယ် . . . ခင်မေဦးက သမိုင်းဌာန ဘက်ကို သူ့သူငယ်ချင်းလာခေါ်လို့ ပါသွားတယ် . . . ထိုင်လေ ကိုလင်းဘုန်းထွဋ်”

“ဟုတ်ကဲ့”
လင်းဘုန်းထွဋ် နီးရာခုံတစ်လုံးဆွဲ၍ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ထို့ နောက် ဂင်္ဂါက . . .

“ကိုဝေဖြိုးမပါဘူးလား”

“သူက အတန်းထဲမှာကျန်ခဲ့တယ် . . . ဒါနဲ့ ဂင်္ဂါအတန်း မတက်ဘူးလား”

ဂင်္ဂါက ခေါင်းညိတ်ပြကာ . . .

“ဟုတ်တယ် . . . ကျွန်မအခန်းထဲမှာနေရတာ ပြီးစီစီကြီး ဖြစ်နေလို့ အပြင်ထွက်လာတာ”

“ဪ”

ထို့နောက် သူတို့စကားပြတ်သွားကြသည်။ လင်းဘုန်းထွဋ်က လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်လှမ်းမှာပြီး . . .

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

“ဂင်္ဂါက တစ်ဦးတည်းသောသမီးနော်”
လင်းဘုန်းထွဋ်စကားကြောင့် ဂင်္ဂါပြုံးလိုက်ကာ . . .

“ကိုလင်းဘုန်းထွဋ်ကလည်း သိုရက်သားနဲ့ ဘာလို့မေးတာ လဲ”

“အင်း . . . သေချာအောင်မေးကြည့်တာပဲ”

“ကိုလင်းဘုန်းထွဋ်က ဘာလို့မေးတာလဲ”

အမှန်တော့ လင်းဘုန်းထွဋ်လည်း အကြောင်းကိုမူ မယ်မယ် ရရ မရှိဘဲ ထမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ခုန စကားစပြတ်သွားတုန်းက ဂင်္ဂါကို ဘာစကားစပြောရမှန်းမသိဘဲဖြစ်နေစဉ် ထိုတစ်ဦးတည်း သော သမီးကိုစွဲကို တွေးလိုက်မိ၍ဖြစ်၏။

တစ်ဦးတည်းသော သားသမီးများသည် များသောအားဖြင့် အလိုလိုကိစ္စထားရသောကြောင့် တခြားသူတွေထက် နည်းနည်းဆိုး တတ်ကြသည်။ ကလေးဆန်တတ်သည်။ သူတို့အလိုမကျလျှင် စိတ် ကောက်တတ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဂင်္ဂါက တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ် နေ၍ ထိုကဲ့သို့ စိတ်အခြေအနေမျိုးတွေ ရှိနေမည်လားဟု တွေးနေမိ ၍ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ရှိနေရင်တော့ ဖွင့်ပြောတဲ့အချိန်ကရင် မတော် လို့ စိတ်ဆိုးသွားပြီး တစ်သက်လုံးစကားမပြောတော့သည့်အဖြစ်မျိုး၊ ဒါမှမဟုတ် ဒေါသသိပ်ထွက်သွားပြီး ပါးတွေဘာတွေ နှိပ်ပစ်လိုက် လျှင်နာပြီ။

ဒါကြောင့် လွတ်ခနဲမေးကြည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။
ဂင်္ဂါက . . .

“ကိုလင်းဘုန်းထွဋ် ကျွန်မမေးတာကို မဖြေသေးဘူးနော်”
လင်းဘုန်းက ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် မျောနေ၍ ရုတ်စရက်

ကြောင်သွားပြီး . . .

“ဘာကိုလဲဟင်”

“ဪ... ကျွန်မကို ဘာလို့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလားလို့ မေးတာလဲဆိုတာ”

လင်းဘုန်းထွဋ်က ...

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဗျာ ... မေးကြည့်တာပါ”

ဂင်္ဂါက ပြုံးလိုက်ကာ ...

“သိပါဘူး ... ကျွန်မက ကိုလင်းဘုန်းထွဋ် ဗေဒင်တွေ ဘာတွေများ တွက်မလို့လားလို့”

“ကျွန်တော်တွက်တတ်ရင် တွက်ကြည့်ချင်တာပေါ့ဗျာ”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“ဂင်္ဂါကိုလေ”

“ခစ်ခစ် ... ကိုလင်းဘုန်းထွဋ်က ကျွန်မကို ဗေဒင်တွက်ပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ဂင်္ဂါရဲ့ ဖူးစာရှင် ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါဟု ပြောလိုက် ချင်သော်လည်း တကယ်တမ်းကျ သတ္တိအင်္ဂါလောက်မရှိ၍ ...

“ဘာ ... ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ဂင်္ဂါရဲ့ ... ရှေ့ကို ဘာဖြစ်နိုင်လဲဆိုတာ ကျွန်တော်က ပြောပြနိုင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့”

ဂင်္ဂါက ရယ်သည်။ အရယ်ဆုံးတော့ ...

“ကိုလင်းဘုန်းထွဋ်ကတော့ နောက်တော့မယ်”

ဟုဆို၏။ ထိုအချိန်မှာ ခင်မေဦးက ပြန်ရောက်လာ၍ လင်းဘုန်းထွဋ်ကို တွေ့တော့ ...

“ဪ... ကိုလင်းဘုန်းထွဋ်ရောက်နေတာကိုး... ကြာပြီလား”

“မကြာတော့ မကြာသေးဘူး ... ခုနကမှ ရောက်တာပါ”

ထို့နောက် စကားခဏပြောပြီး လင်းဘုန်းထွဋ်က ပြန်ဖို့လုပ်

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

သည်။ ဂင်္ဂါက ...

“ကိုလင်းဘုန်းထွဋ် ပြန်တော့မလို့လား”

လင်းဘုန်းထွဋ်က ခေါင်းညိတ်ပြကာ ...

“ဟုတ်ကဲ့ ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

ဟု နှုတ်ဆက်ထပြန်လာခဲ့သည်။ လင်းဘုန်းထွဋ် ပြန်သွားတော့ ခင်မေဦးက ...

“ရွှေစွန်ညိုကြီးကတော့ မထွေးလေးဆီ ခဏခဏလာလာစဲ နေတယ်နော် ... မထွေးလေးကရော ဘယ်လိုလဲ”

ဂင်္ဂါကပြုံးရုံပဲ ပြုံးသည်။ ဘာမှတော့ မပြော ...

ထို့နောက် သူတို့ခဏ စကားပြတ်သွားကြသည်။ ဂင်္ဂါက အဝေးတစ်နေရာကို ငေးကာကြည့်နေသည်။ သူ့စိတ်ထဲ ဘာတွေ တွေးနေလဲတော့ မသိပေ။

တစ်ယောက်ကို ကိုယ်ကချစ်နေသည့်အကြောင်း အသိပေးဖို့ဆိုတာ နည်းလမ်းနှစ်မျိုးသာရှိသည်။ တစ်မျိုးက ပါးစပ်ကလိုက်ပြောရန်နှင့် နောက်တစ်မျိုးက စာပေးရန်သာရှိသည်။ လင်းဘုန်းထွဋ်တ ဒုတိယနည်းလမ်းကိုရွေးလိုက်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပထမနည်းလမ်းကို သူမလုပ်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဒုတိယနည်းလမ်းက မှဆိုး၊ ဂင်္ဂါဘက်က တကယ်လို့ စိတ်ဆိုးခဲ့ရင်တောင် သူ့ရှေ့မှာမဟုတ်၍ တော်သေးသည်။ ဒါတောင် စာကို ခင်မေဦးကတစ်ဆင့်ပေးဖို့ ကြံရွယ်ထားသည်။

အမှန်တော့ လင်းဘုန်းထွဋ်အတွေးက ကြောင်တောင်တောင်နိုင်လှ၏။ တက္ကသိုလ်နယ်မြေတွင် ကျောင်းသူတစ်ယောက်ကို စာလိုက်ပေးသည့် ကိစ္စသည် လက်ပစ်ဗုံးလိုက်ပေးတာမဟုတ်၍ ဘာမှ ပြဿနာမရှိလှ။ ဒါကို သူက ဘာကိုကြောက်လို့ကြောက်မှန်း မသိဘဲ စွတ်ရွတ်ကြောက်နေသည်။ သို့သော် မပေးဘဲလည်း မနေနိုင်၍ ထိုသို့စိစဉ်ခြင်းဖြစ်၏။

အခုတော့ ရည်းစားစာရေးဖို့ စာရွက်နဲ့ဘောပင်ကို သူ့ရှေ့

ဒဏ်ရာ ရှင်းတမ်း

က စားပွဲပေါ်မှာ ချထားသည်။ ဒီလိုစာမျိုးလည်း တစ်ခါမှမရေးဖူး၍ ဘယ်ကစရေးရမှန်း မသိပေ။ ထို့ကြောင့် စာရွက်အလွတ်ကြီးကိုသာ ကြောင်စိစိကြီး ထိုင်ကာကြည့်နေဒါ၏။ ဒကာနေတော့မှ စာတစ်လုံး စရေးသည်။

သို့

ဂင်္ဂါ

ပြီးနောက် ဘောပင်ကို ကိုင်ရင်း ဒဏ်ရာပေး၏။ ပြီးမှ ဒီစာလေးကို ထွန်တော်မူခဲ့ရုံမျိုး ရေးရတာပါ။ စိတ်ဆိုးသွားရင်လည်း ခွင့်ထွတ်ပါဗျာ ...

သူ့ကိုယ်သူ ပြစ်မှုတစ်ခု ကျူးလွန်မိတော့မည်လူက တစ်ယောက်လို အရင်ဆုံးတောင်းပန်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ...

ဂင်္ဂါကို ထွန်တော်မူခဲ့နေလို့ပါ ... စဉ်းစားပေးပါဦး ...

ဒါပဲရေးပြီး ဘောပင်ကိုချလိုက်ကာ စာကိုသပ်ရင်မှာ ခေါက်ပြဲ စာအိတ်ထဲထည့်ကာ သေချာပိတ်လိုက်၏။ သူ့စာက တစ်မျိုးတော့ ကောင်း၏။ ဘာမှ အဖွဲ့အနွဲ့ မပါဘဲမှီးရှင်း၍ တစ်ဖက်က မိန်းကလေးမှာ စာဖတ်ရတာ သက်သာသည်။ အမှန်တော့ သူ အဖွဲ့အနွဲ့တွေ မရေးတတ်၍ ထိုကဲ့သို့ ရေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အရေးကြီးဆုံးက သူချစ်နေတာကို ဂင်္ဂါသိသွားဖို့။

အစီအစဉ်ကို သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောပြတော့

“မင်းက ငကြောင်ပဲ”

ဟဲ့ သူ့ကို ဝိုင်းပြောကြသည်။ ဝေဖြိုးက . . .

“မင်းကွာ ဒီလောက်တိုးတက်နေတဲ့ ခေတ်ကြီးမှာ စာပေးတဲ့ စနစ်တွေ ကုန်သွားပါပြီ”

သူ့က . . .

“ဘာဖြစ်လဲကွာ . . . ငါ့ဘာသာပေးချင်လို့ပေးတာ မင်း အပူပါလား”

ဝေဖြိုးက ခေါင်းခါပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ထွန်းကို က . . .

“မင်းပါးစပ်နဲ့ဘာလို့ မပြောချင်တာလဲ”

သူက ထွန်းကိုကို တစ်ချက်ကြည့်၍ . . .

“ငါ . . . ပါးစပ်မရဲဘူးဖြစ်နေတယ်ကွ”

“အခုလို စာပေးလည်း ဘာထူးလဲကွာ . . . သူ့ကိုမင်းသွားပေးရင် ကြုံရဦးမှာပဲ။ ဒီစာပေးတယ်ဆိုကတည်းက မင်းသူ့ကို ရည်းစားစာပေးတယ်ဆိုတာ သူသိပြီးသားပဲ . . . ပါးစပ်က ဖွင့်ပြော

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

လိုက်လည်း ပြီးတာပဲ”

လင်းဘုန်းထွဋ်က တစ်ချက်ရယ်၍ . . .

“ငါက သူ့ကို စာသွားပေးမယ်လို့ မင်းကို တယ်သူပြောလဲ”

ထွန်းကိုက လင်းဘုန်းထွဋ်စကားကြောင့် တစ်ချက်ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားကာ . . .

“ဟင် . . . မင်းက စာကို ကိုယ်တိုင်မပေးလို့ ဘယ်လိုပေးချင်လို့လဲ . . . ဪ့ စာတိုက်ကနေပို့မှာလား . . . ကြောင်ပါကွာ ရည်းစားစာကိုများ စာတိုက်ကပို့ရတယ်လို့”

လင်းဘုန်းထွဋ်က တစ်ချက်ရယ်လိုက်ကာ . . .

“ငါ့ အဲဒီလောက်အထိတော့ မကြောင်ပါဘူးကွာ . . . မင်းတို့က ငါ့စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်ဦးမှပေါ့”

“ကဲပါ . . . ကဲပါ . . . ထားပါတော့ . . . ပြောစမ်းပါဦး . . . မင်းအကြံ”

“ခင်မေဦးက သစ်ဆင့်ပေးမှာပေါ့ကွ”

ထွန်းကို အံ့ဩသွားကာ . . .

“ခင်မေဦး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . ခင်မေဦးကတစ်ဆင့် ပို့ခိုင်းမှာပေါ့။ အဲဒီကိစ္စလည်း မင်းကူညီရမယ် . . . မင်းက ဒီစာကိုယူပြီး ခင်မေဦးကို သွားပေးပေး”

လင်းဘုန်းထွဋ်က ဆုံးတော့ ထွန်းကို လက်ကာပြလိုက်ကာ . . .

“ဒါတော့မဖြစ်ဘူးဟေ့ကောင် . . . ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်လုပ် . . . ပြီးတော့ ခင်မေဦးက သူ့သူငယ်ချင်းကို စာပေးမယ်ကိစ္စကူညီချင်မှကူညီမှာပေါ့ . . . နောက်ပြီး ငါတို့ပြောသလို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်သွားပေးပါလားလို့ ပြောလွှတ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ခိုးလုလုလင်းခေါ်

ထွန်းကိုစကားအဆုံးမှာ ဝေဖြိုးကလည်း ဝင်၍ . . .

“ဟုတ်တယ် လင်းဘုန်းထွဋ် . . မင်းလုပ်ရပ်က မဟုတ်သေးပါဘူး . . . စကားမပြောရဲလို့ စာပေးတယ်ဆိုတာတော့ ထားပါတော့ . . . စာကိုတောင် ကိုယ့်တိုင်မပေးရဲဘူးဆိုတော့ မလွန်လွန်းဘူးလား . . . ပြီးတော့ ဂင်္ဂါက သူ့ကို ကိုယ်တိုင်လာမပေးဘဲ ခင်မေဦးကတစ်ဆင့် ပေးခိုင်းလိုက်တယ်ဆိုရင် မင်းကိုတစ်မျိုးထင်သွားနိုင်တယ်”

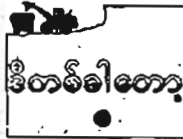
“ဘယ်လိုထင်မှာလဲ”

“ဪ . . . ဘဝအတွက် ဒီလောက်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကိုတောင် လူကိုယ်တိုင်မလာဘဲ ကြားလူနဲ့တစ်ဆင့်လုပ်ခိုင်းတယ်ဆိုတော့ မင်းကို အထင်သေးနိုင်တာပေါ့ . . . ပြီးတော့ မင်းနဲ့သူနဲ့က အပြင်မှာ မသိရင်လည်း တော်သေးတယ် . . . အခုတော့ မင်းတို့က အပြင်မှာလည်း မိတ်ဆွေတွေလိုသိပြီးသား”

“အဲဒါကြောင့်ငါက ပိုပြီး မျက်နှာပူတာပေါ့ကွ . . . မသိရင် တော်သေးတယ် . . . အခုတော့ . . . သိနေတယ်ဆိုတော့”

“တော်ပြီ ဟေ့ကောင် . . . ဒီလောက်ကြောက်နေရင်လည်း ရည်းစားထားဖို့ မစဉ်းစားနဲ့တော့ . . . အဲဒီလောက်မှ အဖြစ်မရှိရင်လည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အေးအေးသာနေပါတော့ကွာ”

လင်းဘုန်းထွဋ် ငြိမ်ကျသွားသည်။ ဒီကောင်တွေပြောတာ မှန်သင့်သလောက်မှန်နေ၍ ဘာမှဆက်ပြီး စောဒက မတတ်မီ။ ထို့ကြောင့် မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ သတ္တိတွေ အကုန်မွှေးပြီး ကိုယ်တိုင်ပဲ စာသွားပေးတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတော့သည်။

ချောင်းမနေတော့ပေ။ ပေါ်တင်ပဲ အခန်းဝမှာ မတ်တတ်ရပ်ကာ စောင့်နေမိသည်။ သူ့ရောက်ပြီးခဏအကြာမှာပဲ ဂင်္ဂါက သူ့ကိုတွေ့သွားသည်။ ကွေ့သွားတော့ ပြုံးပြ၏။ သူကလည်း ပြန်ပြုံးပြလိုက်ရင်း ဆက်ရပ်နေလိုက်၏။

ဂင်္ဂါတို့အတန်းထဲမှာ စာသင်ချိန်ဖြစ်၍ စောင့်နေရခြင်းဖြစ်သည်။ ခဏနေတော့ ဆရာမထွက်သွား၍ အတန်းထဲကလူတော်တော်များများ ထွက်လာကြသည်။ ဂင်္ဂါကတော့ တော်တော်နဲ့ ထွက်မလာသေးပေ။

လင်းဘုန်းထွဋ် ဂင်္ဂါထွက်အလာကိုစောင့်ရင်းနှင့် ရင်တွေ့တဒန်းဒုန်းခုန်ကာနေသည်။ ဂင်္ဂါကို သူ့စာပေးလိုက်ချိန်တွင် ဘာတွေဖြစ်လာမလဲဆိုတာ တွေးနေမိ၏။

အံ့ဩသွားမလား၊ စိတ်ဆိုးသွားမလား (ဒါမှမဟုတ်) အသာတကြည်ပဲယူသွားမလား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆိုးဝါးတဲ့အခြေအနေတော့ ဖြစ်မလာလောက်ဘူးလို့ဘော့ တွက်ဆထားသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဂင်္ဂါလိုယောက်ျားပေါင်းများစွာရဲ့ စာပေးခြင်း၊ စကားလိုက်

နိုးဆခပ်လင်းဆခပ်

ပြောခြင်းခံရသော ကျောင်းသူတစ်ဦးအဖို့ အခုလိုအခြေအနေမျိုး သည် သူမအတွက် အဆန်းတကြယ်မဟုတ်တော့ပေ။ သူ့ကို မလိုလားရင်တောင် ဝတ္တရားအရတော့ စာကိုယူသွားလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဂင်္ဂါအပြင်ထွက်လာတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့ခါးတုံ့မတ်ကာ အသင့်အနေအထား နေရာယူလိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာ ဂင်္ဂါသူ့ရှေ့လာရပ်၍ . . .

“အခု ဘယ်သွားရင်း ဝင်လာတာလဲ . . . လမ်းကြိုလို့ပဲလား” ဒီတစ်ခါတော့ လင်းဘုန်းထွဋ်က ဒဲ့ပဲပြောလိုက်တော့သည်။

“ဒီတစ်ခါ ဂင်္ဂါဆီကိုပဲ လာတာပါ”

ဂင်္ဂါမျက်ခုံးလေးပင့်၍ . . .

“ကျွန်မဆီကို . . . ဟုတ်လား”

လင်းဘုန်းထွဋ်က ခေါင်းညိတ်ပြကာ . . .

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကိစ္စရှိလို့လားဟင်”

ထိုအချိန်မှာပင် လင်းဘုန်းထွဋ်က ဘောင်းဘီအိတ်ထဲထည့်လာတဲ့ စာအိတ်လေးကိုယူ၍ . . .

“ဒါလေး ဂင်္ဂါကို ပေးချင်လို့ပါ”

ဂင်္ဂါ စာအိတ်လေးကိုကြည့်၍ ပထမတော့ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွား၏။ ပြီးမှ သဘောပေါက်သွားကာ ပြုံးလိုက်၍ . . .

“ဒါက”

လင်းဘုန်းထွဋ်က . . .

“ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော် ဂင်္ဂါကိုပေးတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဟိုတာ”

ဂင်္ဂါ မဲ့ပြုံးတစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။ ဂင်္ဂါအပြုံးကို တွေ့သွားတော့ လင်းဘုန်းထွဋ်ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲတစ်ချက်ဖြစ်ကာသွား၏။

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

သို့သော် ဂင်္ဂါက စာကို အသာဆွဲကာယူသွား၍ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

ဂင်္ဂါက စာကိုယူ၍ ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ လင်းဘုန်းထွဋ်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၍ . . .

“ရည်းစားစာပေါ့ ဟုတ်လား . . .”

လင်းဘုန်းထွဋ်ပြုံးကျဲကျဲလေး လုပ်နေလိုက်သည်။ သူ့အမူအရာက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းလည်းမဟုတ်။ သိသိကြီးနှင့်မေးနေသည့် ဂင်္ဂါကို အသည်းယားသွား၍ဖြစ်သည်။

ဂင်္ဂါကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်ရှိသည်။ ထို့နောက် စာကိုကိုင်သွား၍ ရုတ်တရက်ဆွဲဖြုတ်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းက အမှိုက်ပုံးထဲသွားထည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟင်”

ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာသော ဂင်္ဂါ၏အမူအရာကြောင့် လင်းဘုန်းထွဋ် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်ကာသွား၏။ ပြီးဘာ့ ဂင်္ဂါကို လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ *

ဂင်္ဂါရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို အတန်းလွတ်ချိန်ဖြစ်၍ လူတော်တော်များများ သတိထားမိသွားကြသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လက်တို့ပြီး တိုးတိုးတွေ့ဖြစ်ကုန်ကြလေသည်။

ဂင်္ဂါကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝမေ့သွားသူဟန်ယောက်လို လင်းဘုန်းထွဋ် ရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၍ . . .

“ရှင်က တကယ်တမ်းကျတော့ အခွင့်အရေးသမားပဲ”

“ဘာ . . . ဘာလို့”

“ရှင်ကို ကျွန်မက ကိုထွန်းကိုတို့ မျက်နှာကြောင့် မကောင်းတတ်လို့ မိတ်ဆွေအဖြစ် လက်ခံထားတာကို ရှင်က အခွင့်အရေးယူပြီး ကျွန်မကို ရည်းစားစာပေးတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား . . . ဒီမှာ

နိုးထင်လင်းထင်

ကိုလင်းဘုန်းထွဋ် ဂင်္ဂါဖူးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကိုရှင်က
 စကားဆက်ပြောမလို့လုပ်ပြီးမှ ခဏရပ်လိုက်ကာ လင်း
 ဘုန်းထွဋ်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးတစ်ချက်ကြည့်ပြီး
 “သိပ်အထင်သေးတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

လင်းဘုန်းထွဋ် ဘာပြန်ပြောလို့ပြောရမှန်းမသိဘဲ အံ့ဩ
 စိတ်နှင့် ကြောင်တောင်တောင်ကြီး ကြည့်နေမိသည်။ ဖြတ်သွားဖြတ်
 လာကျောင်းသားများနှင့် အတန်းထဲက လူတွေကလည်း ဝိုင်းကြည့်
 နေကြသည်။ ခင်မေဦးလည်း ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရ
 မှန်းမသိဘဲ တွေ့တွေ့ကြီးသာငေးကြည့်နေမိသည်။

ဂင်္ဂါရဲ့မျက်နှာက တည်ငြိမ်တင်းမာနေသည်။
 မျက်ဝန်းတစ်စုံက စိမ်းကားခက်ထန်ကာနေ၏။ လွန်ခဲ့တဲ့
 မိနစ်ပိုင်းလောက်က ဂင်္ဂါနဲ့တခြားစီပင်။ လွန်ခဲ့တဲ့မိနစ်ပိုင်းက ဂင်္ဂါ
 တ ယုန်သူငယ်လေးလို အပြစ်ကင်းစင်လွန်းသည်။ အခု ဂင်္ဂါကတော့
 ရန်သူကိုရင်ဆိုင်သတ်ဖြတ်တော့မည့် ကျားရဲတစ်ကောင်လို့ . . .
 ဂင်္ဂါက လင်းဘုန်းထွဋ်ကို လက်ညှိုးတစ်ချက်ထိုးလိုက်၍ . . .
 “ရှင်အခု ကျွန်မရှေ့က ထွက်သွားပါ . . . ရှင်ကျွန်မအပေါ်
 ဒီလိုအပြုအမူမျိုးလုပ်တာ ဒါနောက်ဆုံးအကြိမ်ဖြစ်ပါစေ . . .
 နောက်တစ်ခါဆို ကျွန်မလုံးဝ သည်းခံမှာမဟုတ်ဘူး”

လင်းဘုန်းထွဋ် တစ်ခုခုပြောဖို့အတွက် ပါးစပ်ကို အားယူ
 ကာဟသည်။ သို့သော် သူပြောချင်သောစကားများသည် လည်
 ချောင်းဝမှာတင် ပျောက်ကာသွားသည်။ လူက ဝိညာဉ်နှင့်ခန္ဓာ ခဏ
 ကွဲသွားသလို ခံစားနေရပြီး မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တို့ ချက်ချင်း
 ရစ်ဝိုင်းလာ၏။

ထိုမျက်ရည်များမှာ ရှက်ခြင်း၊ နားမလည်နိုင်ခြင်း၊ ဇော်ကား
 ခံရခြင်း စသည်တို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ပြယုဂ်ဖြစ်သည်။

ဒဏ်ရာ ရှင်းတမ်း

ထို့ နောက် ဂင်္ဂါတို့အတန်းရှေ့မှ သူ့ဘယ်အခန်းထွက်လာခဲ့
 လဲ သူ မသိတော့။
 သူ့အခန်းထဲကို ဘယ်လိုပြန်ရောက်လာလဲလည်း သူမမှတ်မိ
 တော့။
 ပြီးတော့ ဝေဖြိုးရဲ့ အမေးစကားတွေကိုလည်း သူ့ဘာမှ
 မကြားနိုင်တော့ပေ။
 သူ့သိတာ တစ်ခုပဲရှိသည်။
 သူ့အခုလောလောဆယ် သေပစ်လိုက်ချင်၏။

နင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ဂင်္ဂါ”

ခင်မေဦးက ဂင်္ဂါကို မေးခြင်းဖြစ်၏။ သူမက ဂင်္ဂါနဲ့ လင်း
ဘုန်းထွဋ်တို့ဖြစ်ပျက်သမျှကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အားလုံးမြင်နေရသည်။
ဇုတ်တရက်ဆိုတော့ ဂင်္ဂါရဲ့လုပ်ရပ်ကို သူမလည်း ကြောင်ကာ ကြည့်
နေမိ၏။ သူမ အသိပြန်ဝင်လာတော့ လင်းဘုန်းထွဋ်က သူမတို့
အခန်းရှေ့က ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ
သော ဂင်္ဂါကို သူမကမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဂင်္ဂါက ခင်မေဦးစကားကို မကြားသည့်အလား အတန်းရှေ့
က ကျောက်သင်ပုန်းကြီးကို ငေးကာကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ မျက်
လွှာချကာ သက်ပြင်းကိုပါ ချလိုက်၏။

ခင်မေဦးက . . .

“ဟဲ . . . ငါမေးနေတာဖြေလေ . . . ဘာငေးနေတာလဲ”

ဂင်္ဂါက ခင်မေဦးဘက်ကို တစ်ချက်လှည့်ကာကြည့်သည်။

ခင်မေဦးက . . .

“နင် ငါ့ကို အပြစ်တင်ချင်လို့လား”

ခင်မေဦးက . . .

ဒဏ်ရာ ရှင်းတမ်း

“ငါနင့်ကို အပြစ်တင်တာထက် ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိ
တော့တာ ခက်တယ် . . . နင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ဘယ် . . .
ဟိုက နင့်ကိုစာပေးတယ်ဆိုတာ နင့်ကို ကာယက္ကန္တေပျက် ပြားအောင်
လုပ်တာမှမဟုတ်တာ . . . ပြီးတော့ နင်လည်း ဒီလိုစာမျိုးတွေ အပေး
မခံဖူးတဲ့မိန်းမလည်း မဟုတ်ဘူး . . . နင် သူ့ကို အဲဒီလောက်အထိ
လူလယ်ခေါင်မှာ အရှက်ခွဲပစ်စရာမလိုပါဘူး”

ခင်မေဦးစကားဆုံးတော့ ဂင်္ဂါက မျက်စောင်းထိုးကာ . . .

“ငါအရှက်ကွဲခံလိုက်ရတုန်းကတော့ နင်ဘာမှ မခံစားရဘူး
ပေါ့”

“ဟယ် ငါပြောတာ အဲလိုမဟုတ်ဘူး . . . နင့်တုန်းကတော့
သူက တမင်ရည်ရွယ်တာမဟုတ်ဘူးလေ . . . တိုက်ဆိုင်မှုတွေကြောင့်
ဖြစ်သွားရတာပဲဟာ . . . နင်ကကျတော့ တမင်ရည်ရွယ်သလို ဖြစ်
နေပြီ”

ဂင်္ဂါက ချက်ချင်းပင် . . .

“နင်က ငါ့ဘက်ကမပါဘဲ သူ့ဘက်ကပါနေတာပေါ့ ဟုတ်
လား . . . အေးပေါ့လေ . . . နင့်ရဲ့အမျိုးတွေနဲ့သူက သူငယ်ချင်း
ဆိုတော့ နင်က သူ့ဘက်ကပါသွားပြီပေါ့”

ဂင်္ဂါပုံစံက ချက်ချင်းညှိုးနွမ်းကာသွားသည်။ ခင်မေဦးက
လည်း ဂင်္ဂါမျက်နှာလေးကိုကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၍ . . .

“နင်ငါ့ကို အဲလိုမထင်ပါနဲ့ဟာ . . . ငါက နင့်ဘက်ကို
မလိုက်ဘဲ သူ့ဘက်ကဝင်ပါတာမဟုတ်ပါဘူး . . . ဒါပေမဲ့ သူငယ်
ချင်းရယ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့တွေ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခင်မင်
ပြီးသား သူတွေပါ . . . ပြီးတော့ ကိုလင်းဘုန်းထွဋ်ဆိုတာလည်း
မိကောင်းမခင် သားသမီးတစ်ယောက်ပါ . . . ပြီးတော့ နင်သိတဲ့
အတိုင်း ကိုလင်းဘုန်းထွဋ်က မိန်းကလေးကိစ္စလည်း ကင်းရှင်းတဲ့လူ

မိုးခေါင်လင်းခေါင်

ပါ . . . နင့်ကို တကယ်ချစ်လို့သာ သူ့အရဲ့စွန့်ပြီး လုပ်ရတာ”
ခင်မေဦးက ထိုစကားကိုပြောပြီး ဘာမှ ဆက်မပြောတော့
ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ဂင်္ဂါလည်း တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားနေသလို
ငြိမ်သွား၍ သူ့တို့စကားဝိုင်းလေးသည် တိတ်ဆိတ်ကာသွား၏။
တော်တော်လေးကြာမှ ဂင်္ဂါဆီက သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ထွက်
လာတာ . . .

“မတတ်နိုင်ဘူးဟာ . . . ငါလည်း ငါလုပ်ချင်တာပဲ ငါသိ
တယ် . . . မှန်တယ်၊ မှားတယ် မစဉ်းစားမိတော့ဘူး”
ဆိုပြီး လွယ်အိတ်ကိုဆွဲကာ ထရပ်လိုက်တော့သည်။

ခင်မေဦးက . . .
“နင့် ဘယ်အွားမလို့လဲ”
“ငါ အိမ်ပြန်တော့မယ်”
“ဘာလို့လဲ”

“စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေတယ်ဟာ . . . ငါအတန်းဆက်
တက်ချင်စိတ်မရှိတော့ဘူး”
ထို့နောက် ဂင်္ဂါထွက်သွားသည်။ ခင်မေဦးကလည်း မတား
တော့ . . . ဂင်္ဂါစိတ်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေမယ်ဆိုတာ သူ့နားလည်၍
ဖြစ်လေ၏။

အရက်ကို

မိုးအောင်သောက်ပြီး ချုံးပွဲချအောင်ငိုပစ်ရင် ကောင်းမလား
စဉ်းစား၏။ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကောင်မလေး တစ်
ယောက်ကို ရည်းစားစာပေးတာ ကောင်မလေးက မယူသွား၍ ငိုရ
သည်ဆိုလျှင် ကြည့်မကောင်း။ အသည်းကွဲသည်ဟု အကြောင်းပြပြီး
သောက်လျှင်ကော . . .

ဒါလည်း အဓိပ္ပာယ်သိပ်မရှိလှ . . .
အသည်းကွဲရအောင် ဆူနဲ့ဂင်္ဂါက ရည်းစားတွေလည်း
မဟုတ်ပေ။ ရည်းစားအချင်းချင်း ပြတ်ကြဲကြဲမှ အသည်းကွဲသည်
ဟု ဆိုလို့ရသည်။ အခုတော့ ဘာကြီးမှန်းမသိ။
သို့သော် တစ်ခုတော့ရှိသည်။

ဂင်္ဂါသူ့အပေါ် အဲဒီလောက်အထိ မဆက်ဆံလိုက်သင့်ဘူးဟု
ထင်သည်။ ပြီးတော့ ဂင်္ဂါကို သူက အော်ကြီးဟစ်ကျယ်လုပ်ပြီး စာ
လိုက်ပေးခြင်းလည်း မဟုတ်သလို၊ လူလယ်ခေါင်မှာ သိသိသာသာ
ဣန္ဒြေပျက်လောက်အောင် လိုက်လုပ်ပြီး အတင်းအဓမ္မ လိုက်ပေးခြင်း
လည်းမဟုတ် . . .

ဒါကို ဘာကြောင့် ဒီလိုဆက်ဆံလိုက်ရသနည်း။

နိုးခေတ်လင်းခေတ်

ဒါကို သူမစဉ်းစားတတ် . . .

သူသိတာတစ်ခုတော့ရှိသည်။

ဂင်္ဂါသူ့ကို နာနာကြည်းကြည်းဖြစ်သွားတာတော့ ကျိန်းသေပင်၊ ဂင်္ဂါသူ့ကိုကြည့်သည့် အကြည့်၊ ပြီးတော့ ခပြာလိုက်သည့် စကား၊ ဒါတွေက နားမလည်နိုင်လောက်အောင် ရင့်သီးလွန်း၏။

ဆိုသို့တွေးနေစဉ် ဝေဖြိုးနဲ့ထွန်းကို သူ့အိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ အိပ်ရာပေါ် ခွေနေတဲ့သူ့ကို အတင်းဆွဲထူကာ ရေချိုးခိုင်း၏။ သူတို့လည်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေကို သိပြီးသားဖြစ်နေ၍ အားပေးနှစ်သိမ့်ရန်လာခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။

သူလည်း တစ်နေ့လုံး အခန်းအောင်းနေ၍ ငြီးစိစိကြီးဖြစ်နေသောကြောင့် ရေချိုးကာ အဝတ်အစားလဲလိုက်သည်။ အဝတ်အစားလဲပြီးတော့ သူ့ကို ဘီယာဆိုင်သွားဖို့ခေါ်ကြသည်။ သူကလည်း ခြင်းမိပါ။ အရင်ကတည်းက စိတ်ညစ်နေ၍ ခေါင်းစဉ်တစ်ခုတပ်ကာ အရင်သောက်ဖို့ စဉ်းစားနေသူဖြစ်၍ ဒီကောင်တွေခေါ်ရာသို့ လိုက်ခဲ့ပါတော့သည်။

အတန်အသင့် အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်ပြီး စကားပြောလို့ ကောင်းသည့် ဆိုင်လေးသို့ သူတို့ထွက်လာကြသည်။ ဆိုင်ရောက်တော့ ဝေဖြိုးက ဘီယာတစ်ဂျားနှင့် မြည်းဖို့ အကြော်အလှော်လေး များမှာလိုက်သည်။ ဘီယာဂျားရောက်လာတော့ သုံးခွက်ထည့်လိုက်တာ အရင်ဆုံးချီးယားစ်လုပ်လိုက်ကြ၏။ တစ်ဝိုက်သောက်ပြီးတော့ ဝေဖြိုးက စကားဝိုင်းကို စလိုက်သည်။

“ဒီလော့စ်လည်း စိတ်ပျက်ပြီး အိမ်ထဲမှာ အောင်းမနေပါနဲ့ကွာ . . . ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်ပါတယ်”

သူကမှ ပြန်မပြောမိ။ ဝေဖြိုးကပင် ဆက်ပြောသည်။

“မင်းက အုတွေအကြံမရှိတော့ ခဲလိုက်ရတာပေါ့ . . .

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

အမှန်တော့ မိန်းမတွေဆိုတာ ခန့်မှန်းရသိပ်ခက်တယ်ကွ . . . ရာသီဥတုကပု ခန့်မှန်းလို့ရသေးတယ် . . . မိန်းကလေးတွေစိတ်က ခန့်မှန်းလို့မရဘူး”

လင်းဘုန်းထွဋ် သက်ပြင်းကိုချလိုက်ကာ . . .

“သူ့ငါ့ကို လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း အေးအေးဆေးဆေး ပြင်းပေါ့ကွာ . . . အခုတော့ သူ့အတန်းရှေ့မှာ ငါ့ကို . . .”

သူ့စကားပြောရင်း ဆိုးနစ်လာ၍ စကားကို ရပ်လိုက်၏။

ပြီးတော့ ခေါင်းကိုခါကာ ဘီယာကို တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်သည်။ ခဏကြာမှ . . .

“ငါ့ကို သူတစ်ခုခု နာကြည်းနေပုံရတယ်လို့ ငါထင်တယ်” ထွန်းကိုက အဲဒီဟော့မှ စကားဝိုင်းထဲဝင်လာ၍ . . .

“အဲဒါကိုတော့ ငါတို့လည်း စဉ်းစားမိတယ်ကွ . . . အင်း . . . မင်းအရင်က သူ့ကို ဘာတွေများ သွားလုပ်ဖူးလဲ”

“ဟာ . ငါဘာမှမလုပ်ဖူးပါဘူး”

အားလုံးခဏငြိမ်သွားကြသည်။ ခဏကြာမှ ထွန်းကိုမေးလိုက်တဲ့ စကားကို လင်းဘုန်းထွဋ်က တစ်ခုသတိရသွားဟန်နှင့် . . .

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်ကွ . . . အဲဒီကိစ္စကိုလည်း မင်းတို့ သိပြီးသားပါ . . . သူနဲ့ငါနဲ့ ဟိုတစ်ခါ စစခြင်းတွေတုန်းက ပြဿနာ တက်ဖူးတယ်ဆိုတာလေ . . . အဲဒီတုန်းကတော့ ငါလည်း ထူပူနေတာနဲ့ ပေါက်ကရတွေဖြစ်သွားမိတယ်”

ဝေဖြိုးက စားပွဲကိုလက်ဝဲနဲ့ တစ်ချက်ရိုက်လိုက်ကာ . . .

“အဲဒါကြောင့် ဖြစ်နိုင်တယ် လင်းဘုန်းထွဋ် . . . အဲဒီတုန်းက ငါလည်းပါတော့ ငါအဲဒီကိစ္စကို သိနေတယ် . . . မင်းနဲ့သူနဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်တော့ ဘေးကလူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်လေ . . . အဲဒီအချိန်မှာ သူတကယ်ရှက်သွားတာတော့ သေချာတယ် . . . မင်းကသာ

နိုးဆော်လင်းခေတ်

မင်းအတွေးနဲ့မင်း မွန်ပြီး သူ့ကို သတိမထားမိလို့ကွ . . . ငါတွေ့ရ သလောက် သူ့မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်တွေတောင် ဝေ့လာတာ တွေ့ရ တယ်”

လင်းဘုန်းထွဋ် တစ်ချက်စဉ်းစားသွားသည်။ ခဏကြာတော့

မှ . . .

“ဤသူ့ကို အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး တောင်းပန်ပြီးသွားပါပြီ

. . . သူကလည်း ရပါတယ်တဲ့”

“ဟ . . . ရပါတယ်ပြောတိုင်း အပြိုးတစ်ခုဆိုတာ ပြေလည်

သွားတာမှ မဟုတ်တာကွ . . . သူ့စိတ်ထဲမှာ အခွင့်ကြုံရင် ပြန် လက်စားချေဖို့ ပြင်ဆင်ထားမှာပေါ့”

လင်းဘုန်းထွဋ်က သက်ပြင်းတိုချသည်။

“အဲဒီအတွက် ငါ့ကို ပြန်လုပ်တာဆိုရင်တော့ ငါ့ကံဆိုးတာ

ပဲကွာ . . . ဒါပေမဲ့ ငါ့သူ့ကို စိတ်ဆိုးလို့ကိမရဘူးဖြစ်နေတယ် . . .

အခုလိုဖြစ်ပြီးမှ သူ့ကိုငါ ပိုတောင်ချစ်လာသေးတယ် . . . ပြီးတော့

ပိုပြီးတွေ့ချင်လာတယ် . . . ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘူးကွာ

. . . ငါ့သူ့ကို သိပ်ချစ်သွားပြီ”

လင်းဘုန်းထွဋ်ရဲ့ ခံစားချက်ကို နှစ်ယောက်စလုံး နားလည် ကြ၍ ငြိမ်နေလိုက်ကြသည်။ လင်းဘုန်းထွဋ်ကလည်း ဘာမှဆက် မပြောတော့ပေ။ ချထားတဲ့ ဘီယာဂျားထဲက တစ်ခွက်ထပ်ငှက်က သောက်လိုက်၏။

ထွန်းကိုက ဝင်၍ . . .

“သူ့ကို တွေ့ချင်ရင် ကျောင်းကိုသွားတွေ့ပေါ့ကွ”

“ဟာ အဲဒီကိစ္စကတော့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး . . . ငါ့သူ

အတန်းရှေ့ကို ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ သွားရမှာလဲ”

အဲဒါကလည်း ဟုတ်နေ၍ ထွန်းကိုပါးစပ်ပိတ်ကာသွား

ဒဏ်ရာ ရှင်းတမ်း

သည်။ ဂေဖြူးက မေးစေ့ကိုလက်နဲ့ပွတ်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို လေးလေး နက်နက်စဉ်းစားနေ၏။ တော်တော်လေးကြာမှ လက်ခုပ်တစ်ချက် တီးလိုက်ကာ . . .

“ဟုတ်ပြီ . . . ငါတစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်”

“ဘာလဲ”

“မိန်းမဆိုတာ သနားတဲ့စိတ်ကို သူများတွေထက်ပိုထား တတ်ကြတယ်ကွ”

“ဟာ . . . သူ မသနားတတ်လို့ ငါ့ကို ဒီလိုလုပ်လွှတ်လိုက်

ပါတယ်ဆိုမှ”

“ငါပြောတာအဲဒါမကုတ်ဘူးလေ . . . ငါ့စကားကို ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး . . . ဒီလိုကွ”

ဟု အဝခိုကာ သူ့အကြံကိုပြောပြသည်။ သူပြောသည့် ဇာတ် လမ်းသည် ရှုပ်ရှင်ဆန်သည်။

ဂင်္ဂါဖူးရဲ့ အိမ်အဝင်အထွက်ကိုလေ့လာရမည်။ ဒို့ဘာလုပြေး ဖို့မဟုတ်ပါ။ သူ့မ ကျောင်းအားချိန်များတွင် ဘယ်အချိန်အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ထွက်တတ်သနည်းဆိုတာကိုဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွေကို လေ့လာပြီးဘာလုပ်ဖို့လဲ အကြံရှိသည်။

လူနှစ်ယောက်က လူပြတ်ချိန်တွင် ဂင်္ဂါဖူးကို ဝင်ရောက် နှောင့်ယှက်ရမည်။ အခြေအနေမေးလျှင် ဆွဲလားရမ်းလားလုပ်ပစ်ရ မည်။ ထိုအချိန် လင်းဘုန်းထွဋ်က ရောက်လာမည်။ သို့လူဆုံးသုံး ယောက်လောက်နဲ့ လင်းဘုန်းထွဋ်နဲ့ အပြန်အလှန်ထိုးကြကြိတ်ကြ ရင်း ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်သွားရမည်။

ထိုသို့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေစဉ် တစ်ယောက်က လမ်း ဘေးမှာကျနေသည့် တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် လင်းဘုန်းထွဋ်ကို ရိုက်ပစ် လိုက်ရမည်။

စဉ်းဆက်လမ်းစေ့စဉ်

ထိုအခါ လင်းဘုန်းထွဋ်လဲကျသွားပြီး ကုန်းရန်းပြန်ထကာ
ထပ်ချမည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဇာတ်လမ်းသဘောအရ ရွှေဘကသာ နိုင်
သွားလေသည်။ သို့သော် ဇာတ်ရိုက်လေးနာအောင် လင်းဘုန်းထွဋ်က
ဂင်္ဂါအန္တရာယ်ကင်းရှင်းသွားပြီလည်းသိရော စိတ်ချသွားသည့် အမှု
အရာနှင့် စိတ်လျှော့လိုက်စဉ် တစ်ခါတည်း ပုံလျက်မေ့လဲသွားရမည်။

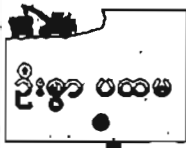
ထိုအချိန် ဝေဖြိုးတို့က အံ့ကိုက်ရောက်လာကာ လင်းဘုန်း
ထွဋ်ကို အိမ်ခေါ်သွား။ အိမ်ရောက်တော့ လင်းဘုန်းထွဋ်က သတိရ
လာကာ အိပ်ရာထဲက မထနိုင်။

အဲဒီတော့ ဂင်္ဂါက သနားသွားပြီး လာပြုစုပေးရင်းအရင်က
ပြစ်ထွတ်ခဲ့တာတွေကို လင်းဘုန်းထွဋ်က တောင်းပန်၊ ဂင်္ဂါကလည်း
သူ့မှားသွားကြောင်းဝန်ခံ၍ ဇာတ်လမ်းက အဲဒီမှာထင် ပြတ်ပြီ။

နောက်ဆုံး လင်းဘုန်းထွဋ်နဲ့ ဂင်္ဂါတို့ချစ်ကြလေသတည်း။
ဝေဖြိုးစကားဆုံးတော့ လင်းဘုန်းထွဋ်က ဖြစ်ပါ့မလားကွာ
ဟုဆို၏။ ထွန်းကိုကတော့ ဘာမှမပြော၊ ဆိတ်ဆိတ်နေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဝေဖြိုးက သူဒီကိစ္စကို အားလုံးစိစဉ်မည်။
မီးစဉ်ကြည့်ကရန်သာ လင်းဘုန်းထွဋ်အား ပြောလိုက်သောကြောင့်
လက်ခံလိုက်လေသည်။

ထွန်းကိုကတော့ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေ သိပ်မကျွမ်း၍ အကူအညီ
လိုရင်ပြောပါဟုသာ ဆိုလိုက်လေသည်။

ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုနှင့်ပတ်သက်သည့် ဇာတ်ဝင်ခန်းများတွင်
အသုံးပြုရန်ပစ္စည်းများ အတုလုပ်သည့်နေရာကိုစုံစမ်းရသည်။

ဥပမာ- စိုက်တင်ခန်းများတွင် အသုံးပြုရသည့် တုတ်အတု၊
အုတ်ခဲအတုများ ပြုလုပ်ခြင်းကိုဆိုလိုသည်။

ပထမတော့ အဆက်အသွယ်မရှိ၍ အခက်အခဲတွေ့နေရ
သည်။ နောက်တော့ ထွန်းကို သင်္ဘောက မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့
အစ်ကိုက ရှုတင်တစ်ခုမှာ မန်နေဂျာလုပ်နေ၍ ထိုကိစ္စအဆင်ပြေ
သွားသည်။

ထို့ကြောင့် လူရိုက်လို့ကောင်းသည့်အရွယ်လောက် တုတ်
တစ်ချောင်းကို အော်ဒါမှာလိုက်သည်။ သစ်သစ်ရပ်ရပ်နှင့် တကယ့်
တုတ်အစစ်နှင့် တူသည့်တုတ်ကို ပြုလုပ်ပေးပါရန်နှင့် ဘစ်ရက်နှစ်
ရက်နှင့် အမြန်လိုချင်သောကြောင့် ပိုက်ဆံပိုပေးကာမှာလိုက်သည်။

နောက်တော့ လူကြမ်းကိစ္စ . . .

ထိုကိစ္စကလည်း ဝေဖြိုး အဖေရဲ့အလုပ်ထဲက လူခိုက်ရှုပ်
ပေါက်နေသည့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းဗလတောင့်တောင့် လူသုံးယောက်

နိုးဆက်လင်းထေရီ

လောက်ရွေးလိုက်၍ အဆင်ပြေတာသွားသည်။ အားလုံးပြီးသွားတော့ ဂင်္ဂါမူရဲ့ အိမ်အဝင်အထွက်ကိုလေ့လာသည်။

ဂင်္ဂါက ကျောင်းအားရက်များတွင် အပြင်သိပ်ထွက်တာ မတွေ့ရ။ အိမ်ထဲမှာပဲ အနေများသည်။ သူမတို့ နေထိုင်ရာ အိမ်ရာ ကလည်း လူရှင်း၍ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အနီး အနားမှာ လတ်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့် ဓားသောက်ဆိုင်တွေမရှိ။ အိမ်သုံး ပစ္စည်းလေးတွေရောင်းသော ဆိုင်တစ်ခုတလေသာ အနီးအနားမှာ တွေ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် စာအုပ်တို့၊ ခွေတို့ ငှားချင်လျှင်လည်း လမ်းထိပ် ဘက်ထွက်ကာ ငှားရ၏။ ဂင်္ဂါကတော့ ညနေ ဂက်တစ်ချိန် အပြင် ထွက်တတ်တာကို သူတို့နောက်ယောင်ခံလိုက်ရင်း သိရှိရခြင်းပင်။

ထိုတစ်ချိန်သာ သူမအပြင်ကို တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ဖြစ်၊ အိမ်က ကောင်မလေးနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ထွက်တတ်သည်။ ကျန်တဲ့အချိန်မှာ တော့ အိမ်မှာပဲ နေတာများသည်။ နေ့လယ်နေ့ခင်းထွက်ချင်ရင် လည်း ကားနဲ့ထွက်၏။

ထို့ကြောင့် သူတို့အကြံအစည်ကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် ဂင်္ဂါ အခွေသွားငှားတဲ့အချိန်နှင့် စာအုပ်သွားအပ်တဲ့အချိန်တွေကို သာ ရွေးချယ်လိုက်ပါတော့သည်။

ဒီရက်ပိုင်း

အတွင်း လင်းဘုန်းထွဋ် ကျောင်းဘက်ဘာလည်း မတွေ့ရ သလို သူမဆီကိုလည်း အရင်ကလိုလာတာမတွေ့ရ၍ ဂင်္ဂါ စိတ်ထဲ တစ်မျိုးလေးဖြစ်နေသည်။ လင်းဘုန်းထွဋ် နေမှကောင်းရဲ့လားဟု တွေးမိခြင်း။ အရှက်လွန်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တစ်ခုခုများ ကြံစည်လိုက် ပြီးလားဟု တွေးမိခြင်း စသည့်အတွေးတို့ ခေါင်းထဲကို တစ်ခါတစ်ခါ ဝင်ရောက်လာသည်။

ထိုသို့တွေးမိတိုင်းလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်တာ အမှန်။ သို့သော် တစ်ခုခုကိုလုပ်ချင်လျှင် မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်ရမှဟု မွေးကတည်းက ပါလာသောသူရဲ့ညဉ့်ကြောင့် အရာအားလုံးပြီးသွား ခဲ့ပြီ။ လင်းဘုန်းထွဋ်ကို မတွေ့မိတော့လည်း သတိရမိသား။

ထို့ကြောင့် ခင်မေဦးကတစ်ဆင့် စုံစမ်းကြည့်တော့...
“ငါလည်း ဘာမှမကြားရဘူး... ကိုထွန်းကိုပြောတော့ ကိုလင်းဘုန်းထွဋ်က သူတို့ကိုလည်း အတွေ့မခံဘူးပြောတယ်... ပြီးတော့ ပြဿနာဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ရက် အပြင်းဖျားပြီး သတိတွေ ဘာတွေတောင် လစ်သွားတယ်ဆိုပဲ”

ဒိုးခေဗ်ခေဗ်ခေဗ်

အမှန်လည်း ထွန်းကိုတို့ဘက်က ထိုသို့သတင်းလွင့်ထားခြင်း
ပါ။ ဒါကို ခင်မေဦးကလည်း သူ့သိလောက် ဂင်္ဂါကိုပြန်ပြောပြ၏။

ဂင်္ဂါထိုသတင်းကိုကြားတော့ စိတ်မကောင်းတော်တော်ဖြစ်
သွားသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်နေ့လုံး ငူငူငေါင်ငေါင်ကြီး ဖြစ်နေမိ၏။
ခင်မေဦးက ဂင်္ဂါကိုကြည့်၍ . . .

“နင်က အခုမှ ဘာဖြစ်နေတာလဲ . . . နင်ပဲ မုန်းလို့လုပ်
ပြီးမှ သူ့ဘာသာသူ သေပါစေပေါ့”

ခင်မေဦးပြောတော့ . . .

“ငါက သူ့ကိုမုန်းတော့ မမုန်းပါဘူးဟယ် . . . ငါ့တုန်းကလို
ပြန်ခံစားစေချင်လို့ လုပ်လိုက်တာပါ . . . အခုလိုဖြစ်သွားမယ် မ
ဆင်ဘူး . . . ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငါ့တုန်းကလည်း အဲဒီလိုမှမဖြစ်
ခဲ့တာ . . . သူ့ကို စိတ်နာကြည်းသွားတာပဲရှိတာ”

“ဟဲ့ အခြေအနေချင်းက ထူမလားဟဲ့ . . . နင်နဲ့ဖြစ်တုန်းက
နားလည်မှုတွေလွဲပြီး ဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စလေ . . . ဒါက အတည်ဖြစ်
သွားတဲ့ကိစ္စ . . . ရင်ထဲမှာဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ခံစားချက်ချင်းက တခြား
ပီပဲ”

ခင်မေဦးပြောတာမှန်သည်။ လင်းဘုန်းထွဋ် တကယ်ခံစား
သွားရတာသေချာသည်။ သူလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ အ
ဘယ်၍သာ ကျောင်းတွေဘာတွေ ဆက်မတက်တော့ရင် ဘယ်လိုလုပ်
ခလဲ

ဂင်္ဂါသက်ပြင်းချမိ၏။ တစ်ရက်ရက်တော့ ကိုဝေဖြိုးဆီ သေ
ချာသွားပြီး သတင်းမေးဦးမှဟု စိတ်ထဲတွေးထားလိုက်တော့၏။

ဒီရက်စိုင်း

အတွင်း သူတို့ပြုလုပ်မည့် အကြံအစည်များ အကောင်
အထည်ဖော်နေရ၍ သူတို့ကျောင်းသို့ မရောက်ဖြစ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။
ထွန်းကိုထံမှတစ်ဆင့်တော့ လင်းဘုန်းထွဋ်အကြောင်းကို စုံစမ်းတာ
တော့ သိသည်။ ထို့ကြောင့် ထွန်းကိုက ခင်မေဦးကို လင်းဘုန်းထွဋ်
အကြောင်း ပိုပိုသာသာလျှောက်ပြောထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဒီနေ့ကျောင်းအားရက်ဖြစ်၍ သူတို့ ဂင်္ဂါနေထိုင်သည် အိမ်
ရာဘက်ထွက်လာခဲ့သည်။ လူကြမ်းနေရာတွင် သရုပ်ဆောင်ရမည့်
လူကြမ်းသုံးယောက်ကလည်း ပါလာ၏။

ထိုသူတွေက လူမိုက်ငှင်းတွေသာ ပေါက်နေကြသော်လည်း
စိတ်သဘောကောင်းသူများဖြစ်သည်။ ဝေဖြိုးတို့အဖေလုပ်ငန်းတွင်
အရင်ကတည်းက သစ္စာရှိစွာ တာဝန်ထမ်းဆောင်လာကြသူများဖြစ်
၏။ ထို့ကြောင့် ဒီကိစ္စမှာ ဝေဖြိုးအကူအညီတောင်းမှုကြောင့် ဝင်
ရောက်ကူညီပေးကြခြင်းပါ။ ဒါတောင် စိတ်ကတန့်နဲ့နှင့် . . .

“ဖြစ်ပါ့မလားကွာ . . . တော်ကြာ မင်းတို့ရောက်မလာခင်
ရပ်တုတ်ကတွေ့ပြီး ဆွမ်းကြီးစိုင်းလောင်းလိုက်လို့ ငါတို့ဒုက္ခရောက်
နေပါဦးမယ်”

မိုးဆက်လင်းထွေ

“စိတ်ချပါ အစ်ကိုတို့ရာဖြစ်ပါတယ် . . . ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာထားမှာပါ . . . ပြီးမှ အစ်ကိုတို့နောက်မှာ တွန့်တော်တို့ရှိမှာပါဗျ”

ထို့နောက်ပါလာတဲ့ တုတ်ကိုမေးသည်။ မနေ့က ညနေက တည်းက တုတ်အတုလုပ်သည့်နေရာမှာ သွားယူလာခဲ့သော သူက တုတ်ကို ထုတ်ပေးသည်။

တုတ်ကို ဝေဖြူးက ကိုင်ကြည့်လိုက်ပြီး . . .
“အားပါးပါး တယ်တူပါလား . . . အစစ်နဲ့ တစ်ထပ်ထည်းပဲ”
“ဒါကြောင့်လည်း ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ ရိုက်တဲ့၊ ပုတ်တဲ့ အခန်းတွေ ပီပြင်တာပေါ့ကွ”

ဝေဖြူးက . . .
“ဟုတ်မယ်”
ဆိုပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း . . .

“အစ်ကိုတို့ ရိုက်ရင် တကယ်ပီပြင်အောင် အားနဲ့ လွှဲရိုက်ပစ်သိလား . . . ဒီတုတ်က အားနဲ့ရိုက်ရင် ပြောင်းခနဲ ကျိုးသွားရောလို့ လုပ်တဲ့ လူကပြောတယ် . . . လူလည်း “နာသူးတဲ့ . . . ပြီးတော့ အဲဒီလိုကျိုးသွားတော့ ပိုပြီး ပီပြင်တာပေါ့”

လင်းဘုန်းထွဋ်ကတော့ တုတ်ကိုကြည့်ကာ ကံတွေးကို တစ်ချက်မျှချလိုက်သည်။

ဒီလိုတုတ်မျိုးအစစ်နဲ့သာ ရိုက်ခံလိုက်ရရင်ဆိုပြီး ပွေးလိုက်မိ၍ဖြစ်၏။

ထို့နောက် သူတို့စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း တုတ်ကို အခင်းဖြစ်ပွားမည့်နေရာလောက်က ဓာတ်တိုင်တစ်ခုတွင် ဝေဖြူးက သွားထောင်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့နဲ့ ထွန်းကိုက ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ထားလိုက်ကြ၏။ လင်းဘုန်းထွဋ်ကတော့ အကွယ်တစ်ခုမှာ

ဒဏ်ရာ ရှင်းတမ်း

ချောင်း၍ ကြည့်နေလိုက်မိသည်။ လူကြမ်းသုံးယောက်ကလည်း အဆင်သင့်။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ ဂင်္ဂါဖူး သူမ အိမ်မှ ထွက်လာ၏။ သူတို့ပဲ ကံကောင်းတာလား၊ ဂင်္ဂါဖူးကပဲ ကံဆိုးတာလားတော့မသိ ဒီနေ့မှ အိမ်ကကောင်မလေးပါမလာပေ။ ပါမလာလည်းကိစ္စမရှိ၊ ထိုကောင်မလေးက ကလေးသာသာရှိသေးသည်။

လင်းဘုန်းထွဋ်က လူကြမ်းသုံးယောက်ကို မျက်စပပ်ပြလိုက်သည်နှင့် ထိုလူသုံးယောက်က ခပ်တည်တည်နှင့် ခါးထောက်ကာ ထွက်သွား၏။

ဂင်္ဂါဖူးအနားကို ရောက်တော့ ကြိုတင်ကြံစည်ထားသည့် အတိုင်း ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို ဘာမှမဆိုဘဲ ထရယ်ပစ်လိုက်သည်။

သူမရှေ့မှာ ရုတ်တရက်ကြီးလာရယ်ပြနေသော လူသုံးယောက်ကြောင့် သူမ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်ကာသွား၏။ နောက်မှ လူပေါ်တွေဟု သဘောထားကာ ဆက်သွားမလို့လုပ်သည်။ ထိုအချိန်မှာ တစ်ယောက်က . . .

“ဒီမှာမိန်းကလေး ခဏရပ်လိုက်ပါ”

အသံက ပြတ်သားကာ မာန်ပါသည်။ ဗိုလ်အောင်ဒင်က မမြဝင်းကိုပြောသည့် လေသံနှင့်တစ်ထပ်တည်း၊ ဂင်္ဂါက တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ . . .

“ဘာလဲ”

ဂင်္ဂါဖူး၏ တင်းမာနေသောမျက်နှာနှင့် အသံကြောင့် ဟိုလူနည်းနည်းတွန့်ကာသွားသည်။ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဘဲ တစ်ခေါ့ထစ်ငေါ့ဖြစ်နေ၍ နောက်တစ်ယောက်က ဝင်လိုက်ကာ . . .

“မင်းတစ်ယောက်တည်း ဒီလိုလျှောက်သွားနေလို့ ကိုကြီးတို့က စိတ်မချလို့ပါ”

နိုးဆက်သွားအောင်

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ထိုလူစကားအဆိုးမှာ နောက်တစ်ယောက်က အသားလွတ်ကြီး ထရယ်၍ ထိုလူက ကြောင်တောင်တောင်ကြီးဖြစ်သွားကာ ရယ်တဲ့လူကိုလှည့်ကာကြည့်သည်။ ရယ်တဲ့သူက သူ့ကို ဘုန်းလှည့်နိုးတာတွေ့ရ၍ ရယ်နေရာမှ ရုတ်တရက်ကြီး ရပ်ပစ်လိုက်ကာ ငေါင်ငေါင်ကြီးပြန်ဖြစ်သွား၏။ သူ့ခမျာ လူမိုက်ဆိုတာ ဘာမှမဟုတ်ဘဲ အသားလွတ်ရယ်ပေးနေမှရမည်ဟု တွေးထားပုံလည်းရသည်။

ထိုလူက စကားဆက်မလိုလုပ်စဉ် ဂင်္ဂါဖူးက . . .

“ကျွန်မ ခြေထောက်နဲ့ ကျွန်မသွားတာ ဘယ်သူ့ဂရုစိုက်ရမှာလဲ . . . ဒီလမ်း၊ ဒီနေရာကို ကျွန်မမွေးကတည်းက သွားနေကျ”

“ဒါပေမဲ့ မင်းလေးကို ငိုယ့်တို့ဒီနေ့သွားခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

“ဘာရှင့်”

ခုနုရယ်တဲ့ လူက ထပ်ရယ်မလိုလုပ်ပြီးမှ ဂင်္ဂါဖူး၏ ဒေါသသံကြောင့် မရယ်ဖြစ်တော့ဘဲ တန်းလန်းကြီးဖြစ်သွားသည်။ ဂင်္ဂါဖူးကလည်း ဒီလူသုံးယောက် သူမကို လာနှောင့်ယှက်နေပြီဆိုတာ သိလိုက်၍ ဒေါသထောင်းခနဲ ထွက်သွားကာ . . .

“ဪ . . . ရှင်တို့က ဒီလိုကိုး . . . မဟာပလေ . . .

ဒါရှင်တို့လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ရမယ်ထင်လား . . . ကျွန်မတစ်ချက်အော်လိုက်တာနဲ့ ဘာဖြစ်သွားမယ်ထင်လဲ”

ထိုသို့ပြောလည်းပြော အော်မလို့ဟန်ပြင်ပြီးမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်စဉ် သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်က သူ့မဟန်အမူအရာကိုကြည့်၍ လန့်သွားကာ . . .

“ခ . . . ခဏလေး . . . အော်ပါနဲ့ဦး”

အော်တော့မယ့်လူကို မအော်နဲ့လို့ တားတာလည်း မဟုတ်၊ မအော်ပါနဲ့ဦးဆိုတော့ သူမ ရုတ်တရက်ကြောင်သွား၏။

ခက်ရာ ရှင်းတမ်း

ထိုလူက သူ့စကားကို ချက်ချင်းပြင်လိုက်ကာ . . .

“ဟို . . . ဟိုဟာ အော်ရင် ဘာဖြစ်သွားမယ်ထင်လဲလို့ ပြောတာပါ”

သူမကလည်း . . .

“ဘာဖြစ်သွားမလဲ”

ထိုအချိန်တွင် အောင်မြင်ခဲ့သားသော အသံတစ်သံ ထွက်လာပါတော့သည်။

“ကောင်မလေးကို လွှတ်လိုက်”

တို့ရွှေဘတော့ လာချေပြီ . . . သူကတော့ လင်းဘုန်းထွင် . . .

လင်းဘုန်းထွဋ်ကို ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရတော့ ပထမအံ့ကြ
 ကာသွားသည်။ နောက်တော့ ဝမ်းသာကာသွား၏။
 ဝမ်းသာရခြင်းမှာ နှစ်ချက်ရှိသည်။ ပထမတစ်ချက်က . . .
 ဒီလိုအခက်အခဲဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ တွေ့လိုက်ရ၍ ဖြစ်ပြီး ဒုတိယ
 တစ်ချက်က သူမစိတ်ထဲမှာလည်း လင်းဘုန်းထွဋ်ကို တွေ့ချင်နေ
 သောကြောင့်ဖြစ်၏။
 လင်းဘုန်းထွဋ်က ခပ်တည်တည်နှင့် ဝင်လာ၍ ဂင်္ဂါကိုတွေ့
 တော့မှ အခုမှတွေ့သလိုနှင့် . . .
 “ဪ ဂင်္ဂါဘာဖြစ်တာလဲ”
 ဂင်္ဂါက
 “ဒီလူတွေ ကျွန်မကို”
 ဂင်္ဂါစကားမဆုံးလိုက် လင်းဘုန်းထွဋ်က လက်ကာပြကာ . . .
 “ကိုယ်သဘောပေါက်တယ် . . . ကိုယ်အစောကြီးကတည်း
 က လှမ်းမြင်လိုဝင်လာတာ . . . က ခင်ဗျားတို့က ဘယ်ကလဲ”
 ထိုလူသုံးယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်

ဒဏ်ရာ ရှင်းတမ်း

လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လင်းဘုန်းထွဋ်ကိုပြန်ကြည့်ကာ . . .
 “ဒီမယ်မောင်ရင် . . . ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ရင် ဝင်မပါနဲ့ . . .
 ကိုယ့်လက်သီးက လူမရွေးဘူး”
 လင်းဘုန်းထွဋ်က ဇာတ်တိုက်ထားသည့်အတိုင်း အရင်စ
 ထိုး၏။ လက်သီးက မျက်နှာနားမရောက်ခင်မှာပင် ထိုလူက အလိုက်
 သင့် လှဲချပေးလိုက်သည်။ နောက်တစ်ယောက်က လင်းဘုန်းထွဋ်ကို
 ဝင်ထိုးသည်။ လင်းဘုန်းထွဋ် ရှောင်ကာပေးလိုက်သည်။
 ဒီလိုနဲ့ တစ်ယောက်တစ်ပြန် ထိုးကြရင်း တစ်ယောက်က
 ဓာတ်တိုင်အောက်မှာ ကြိုတင်စီစဉ်ကာ ထောင်ထားသောတုတ်ကို
 ပြေးဆွဲကာ လင်းဘုန်းထွဋ်ကို ပြေးရိုက်တော့သည်။
 “ဒေါင်”
 လင်းဘုန်းထွဋ် ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ညာဘက်ခေါင်းတစ်
 ခြမ်းလုံး ပူခနဲဖြစ်သွား၏။ ထို့နောက် ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်သွား
 ကာ မျက်စိနှစ်လုံး ရုတ်တရက်ပြုမှုထွက်သွားသည်။
 အစစ်။ ထုတ်က တကယ်တုတ်အစစ်။ ရေတောင်မရော။
 လင်းဘုန်းထွဋ်ရိုက်တဲ့လူကိုလှည့်ပြီး အသိပေးမလို့လုပ်စဉ် ထိုသူက
 သူ့လက်ထဲကတုတ်က မကျိုး၍ ခပ်ပြင်းပြင်း နောက်တစ်ချက် ထပ်
 တီးပေးလိုက်သည်။
 “ဖြောင်း”
 “အင့်”
 ဒီတစ်ချက်က အားပါသည်။ ရိုက်ချက်ပြင်း၏။ တုတ်က
 ဖွာခနဲဖြစ်သွားကာ ဖျောင်းခနဲကျိုးသွားတော့သည်။ ထိုအချိန်ကျ
 မှ ရိုက်လိုက်တဲ့လူက သူ့တာဝန်ကို သူ့ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နိုင်
 သူလို ကျိုးသွားသောတုတ်ကိုကြည့်၍ တျေနပ်စွာပြုံးလျက် . . .
 လင်းဘုန်းထွဋ်ကတော့ မြေပြင်မှာ မှောက်လျက်ကလေး။

မိုးသစ်လင်းထု

သူတို့ကတော့ ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ပြန်ထလာ နေထိုင်၍ အသင့်အနေအထားပြင်ဆင်ထားသည်။ သို့သော် လင်း ဘုန်းထွဋ်ခမျာ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်တော့ပေ။ ခဏကြာတော့ ချို စောင်းမှာ သွေးတွေစီးကျလာတာကိုကြည့်၍ . . .

“ဟင်”

သုံးယောက်လုံး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ရိုက်လိုက်တဲ့လူက သူလက်ထဲကိုင်ထားသည့် တုတ်အပိုင်းကို မယုံသင်္ကာကြည့်၍ ကိုယ့် ခေါင်းကိုရိုက်ကြည့်၏။

“ဟာ . . . ဒါ . . . ဒါ . . . အ . . . အစစ်”

“ဟေ”

ထိုလူပြောစကားကြားတော့ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက် ပြာသွား သည်။ ရိုက်လိုက်တဲ့လူက တုတ်တိုပစ်ချလိုက်သည်။ သူတို့ခမျာထွက် ပြေးရုန်းနိုး၊ လင်းဘုန်းထွဋ်ကိုပဲ ပြေးပွေ့ရုန်းနိုး၊ ဗျာတွေများသွား သည်။

ထွက်ပြေးရအောင်လည်း တကယ်ဖြစ်ကြတာမဟုတ်၍ လင်းဘုန်းထွဋ်ကို ဒီအတိုင်းမထားခဲ့နိုင်။ ဆက်နေရအောင်လည်း ပြဿနာက ပေါ့သေးသေးမဟုတ်။

ဂင်္ဂါဖူးကတော့ အရာအားလုံးကို ကြောင်တက်တက်လေး ကြည့်နေရင်းမှာ မြေပြင်ပေါ် မှောက်လျက်ကြီး ပြုတ်ကျသွားသော လင်းဘုန်းထွဋ်ကိုကြည့်၍ အသိဝင်လာကာ . . .

“လာကြပါဦးရှင် . . . ဒီမှာ လူသတ်နေလို့ပါ . . .

လာကြပါဦး”

ဟု ထအော်သည်။

“ဟာ မအော်ပါနဲ့ မမလေးရယ် . . ကျွန်တော်တို့ကတကယ်

လူဆိုးတွေ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ . . . ဒီက အစ်ကိုလေးနဲ့ သိပါတယ်”

ဒဏ်ရာရှင်းတမ်း

“ဘာရှင် သူနဲ့သိရင် သူ့ကိုရိုက်စရာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်မလေးရယ် ရိုက်ရတာကလည်း သူက ရိုက်ခိုင်းလို့ပါ”

ဂင်္ဂါက ခေါင်းကိုချာခနဲ ခါလိုက်ကာ . . .

“လူတစ်ယောက်လုံးကိုရိုက်ပြီးမှ သွေးဇူးသွေးတန်း လျှောက် ပြောမနေနဲ့ ရှင်တို့ကို တရားစွဲမယ်”

ဂင်္ဂါက ပြောလည်းပြော၊ ထပ်အော်မလို့ဟန်ပြင်ရင်း လဲကျ သွားသော လင်းဘုန်းထွဋ်ကို ပြေးပွေ့သည်။

ထိုအချိန်မှာ ဝေဖြိုးနှင့် ထွန်းကိုက ပုန်းနေရာမှ ပြေးထွက် လာကြသည်။ ထိုနေရာရောက်တော့မှ အခြေအနေကို ရိပ်မိသွား ကာ . . .

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဟိုသုံးယောက်ကလည်း မျက်နှာငယ်လေးတွေနှင့် . . .

“ကျွန်တော်တို့လည်း ခပြောတတ်တော့ပါဘူး . . . ညီလေး ရယ် . . . တကယ်ရိုက်လိုက်တော့ အစစ်ကြီးဖြစ်နေတယ်”

ဝေဖြိုးနဲ့ ထွန်းကိုက လင်းဘုန်းထွဋ်ကို ပွေ့ကာ နှိုးကြည့် သည်။ လင်းဘုန်းထွဋ်က တုတ်တုတ်မျှမလှုပ် . . . ဂင်္ဂါက လူဆိုးတွေ နှင့် ဝေဖြိုးတို့ အပြန်အလှန်ပြောနေကြတာတွေကို နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်နေ၍ ထွန်းကိုက . . .

“ဂင်္ဂါ အခုနားလည်မှာမဟုတ်သေးဘူး . . . နောက်မှ အစ်ကိုတို့ရှင်းပြပါရစေ . . . အခုလောလောဆယ် လင်းဘုန်းထွဋ်ကို ဆေးခန်း အမြန်ပို့ဖို့လိုတယ်”

ဟုဆိုကာ လင်းဘုန်းထွဋ်ကို အားလုံးဝိုင်းမ၍ ကားပေါ် တင်လိုက်ကြတော့သည်။

ဂင်္ဂါလည်း လင်းဘုန်းထွဋ်အတွက် စိတ်ပူပန်စွာ သူတို့နဲ့

ပါလာတော့၏။ သို့သော် ဂင်္ဂါအခုထိဘာကိုမှ သဘောမပေါက်သေး။
ခုနု လူဆိုးသုံးယောက်က အခုတော့ သေတော့မလို့ မျက်နှာလေးတွေ
နှင့် လင်းဘုန်းထွဋ်အတွက် စိုးရိမ်နေကြသည်။

ပြီးတော့ ထွန်းကိုနှင့် ဝေဖြိုးတို့ကိုလည်း အသိအကျွမ်းတွေ
လို စကားတွေပြောနေသေး၏။
ဘာတွေလဲ

သတိရရခြင်း

အရင်ဆုံး ရှုရှိုက်မိတာ အရက်ပြန်နဲ့ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့
ခေါင်းတစ်ခြမ်းက ထူထူကြီးဖြစ်နေသည်။ မျက်လုံးကို အသာဆွဲဖွင့်
ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကို စိုးရိမ်သည့် မျက်နှာလေးတွေနှင့် ဝိုင်းကြည့်
နေသော သူငယ်ချင်းတွေနှင့် လူကြမ်းသုံးယောက်ကို တွေ့ရ၏။ သူ
ထမလို့လုပ်လိုက်စဉ် ခေါင်းထဲက စစ်ခနဲဖြစ်သွား၍ လှမ်းကိုင်လိုက်
ရာ ပတ်တီးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“မထနဲ့ဦး လင်းဘုန်းထွဋ် . . . မင်းခေါင်းက ချုပ်ရိုးက
နာနေမှာပေါ့”

“ချုပ်ရိုးဟုတ်လား”

“အေး . . . ဟုတ်တယ် . . . ခြောက်ချက်တောင်ချုပ်ရ
တယ်”

“ဟင်”

ထိုအချိန်ကျမှ လွန်ခဲ့တဲ့ဖြစ်ရပ်တွေကို မှတ်မိသွားကာ . . .

“ငါမသိလို့တစ်ခုမေးပါဦးမှယ် . . . အဲဒီတုတ်က ဘယ်လို
ဖြစ်သွားတာလဲ”

ဒိုးသတ်လင်းဒေသီ

ထိုအချိန်မှာ လူကြမ်းသုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်က ရှေ့သို့နို့လေးထွက်လာကာ . . .

“ကိုအပြစ်တွေပါ ညီလေးရာ . . . အစ်ကိုက အဲဒီတုတ်တို့ သွားယူပြီးတော့ အိမ်က တံခါးကြားထဲမှာ ထားထားတာ . . . ညကလည်း ဘော်ဒါတွေနဲ့တွေ့ . . . တွေ့ပြီးသောက်တာနည်းနည်းများသွားလို့ မနက်နိုးတော့ နည်းနည်းခေါင်းနောက်နေတယ် . . . အဲဒါနဲ့ ဒီကိုလာကာနီး တံခါးလှိုင်းတဲ့ မင်းတုန်းတုတ်နဲ့မှားပြီး ယူလာခဲ့တာပါ . . . ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကိုယ်လည်း မခွဲတတ်ဘူးဖြစ်သွားတယ်”

လင်းဘုန်းထွဋ် သက်ပြင်းကိုချရင်း . . .

“သေလိုက်ပါတော့ကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ညီလေးရယ် . . . ကို သေသင့်ပါတယ်”

ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်တော့ပါ။ ဘယ်သူမပြု မိမိမူသာဖြစ်သည်။ ဒီကိစ္စတွေစခဲ့တာက ကိုယ်တွေပဲလေ ခံပေါ့။ တွေးရင်းတစ်ခုသွားသတ်ရ၍ . . .

“ဂင်္ဂါ . . . ဂင်္ဂါရောဟင်”

သူ့ရဲ့ အမေးစကားကြောင့် ဝေဖြိုးနဲ့ ထွန်းကို တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးစိစိဖြစ်သွားကြသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဘာပြုတာလဲ ဂင်္ဂါရောလို့ မေးနေတယ်လေ”

“ငါတို့ အဖြစ်မှန်တွေကို ရှင်းပြလိုက်လို့ ဂင်္ဂါအားလုံးသိသွားပြီ”

“ဟေ . . . သူ . . . သူ့ငါ့ကို ဘာပြောသေးလဲ”

“သေတာတောင် နည်းသေးတယ်တဲ့”

လင်းဘုန်းထွဋ် မျက်နှာချက်ချင်းညှိုးသွားသည်။ လင်းဘုန်းကို ကြည့်ပြီး ထွန်းကိုနဲ့ ဝေဖြိုးက . . .

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

“အဲဒီလောက်လည်း ဖြစ်မသွားပါနဲ့ကွာ ငါတို့က အလကားစတာပါ . . . အဲဒီအကြောင်းတွေလည်း သိသွားရော . . . ဂင်္ဂါမျက်နှာငယ်လေးဖြစ်သွားထယ်ကွ သိလား . . . ပြီးတော့ ငါတို့ကလည်း ပိုင်ပြီဆိုပြီး ဆက်တွန်းတာပါ . . . မင်းက သူ့ကိုဘယ်လောက်ချစ်ကြောင်း အခုလိုလုပ်ရတာကလည်း သူ့ရဲ့အချစ်ကို ရယူဖို့ ကြိုးစားရင်း ဖြစ်သွားတဲ့အကြောင်းပေါ့”

“အဲ အဲ တော့ သူက ဘာပြောလဲ”

“အင်း . . . ဘာပြောလဲဆိုတော့ . . . ပထမတော့ မျက်နှာငယ်လေးကွ ပြီးတော့ ဘာကိုတွေ့မိသွားလဲ မသိဘူး . . . ငပေါတွေပဲဆိုပြီး ပြန်သွားတာပဲ”

“ဟင် သူပြန်သွားပြီဟုတ်လား”

“ဟဲ ! . . . ဟဲ မင်းသတိရလာရင်စားဖို့တဲ့ ကြက်စွပ်ပြုတ်သွားလုပ်တာပါ”

လင်းဘုန်းထွဋ်မျက်နှာကြီး ရုတ်တရက်ဖြိုးသွားသည်။

“ဟုတ် . . . ဟုတ်လို့လားကွာ”

“အမယ် . . . ရုပ်ကိုက”

လင်းဘုန်းထွဋ်က ရှက်ရယ်ကြီးရယ်သည်။ ထွန်းကိုက ဝင်၍

“အခုဆို ငါတို့လေ့လာရသလောက် ဂင်္ဂါက မင်းကို သနားသွားပုံပဲကွ သိလား . . . အဲ . . . ဒီလိုလုပ်ပါလား . . . ဒီတစ်ခါ ငါရိုက်ပေးမယ်လေ”

အားလုံးရယ်ဖြစ်ကြသည်။ ထိုအချိန်မှာ ဂင်္ဂါနဲ့ ခင်မေဦးက အခန်းထဲဝင်လာကြသည်။ ဂင်္ဂါလက်ထဲမှာ စတီးချိုင်းလေးနဲ့၊ ခင်မေဦးက . . .

“ဒီလောက်ဖြစ်နေတာတောင် ရယ်နိုင်သေးတယ်နော်” ထွန်းကိုကဝင်၍ . . .

ဒို့သော်လင်းသော်

“ဒီကောင့်အဖြစ်ကိုက ရယ်စရာဖြစ်နေတာကိုး”

“ဟုတ်ပါ... တတ်လည်း တတ်နိုင်ကြတယ်... မတော် လို့သေသွားရင် ဒုက္ခ”

ဝေဖြိုးကဝင်၍ . . .

“သေသွားလည်း မြှုပ်ပေးလိုက်တာပေါ့ဗျာ”

ဒီတစ်ခါတော့ ဂင်္ဂါတို့ပါ ပါလာ၍ ရယ်သံက တော်တော် ကျယ်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ ထွန်းကိုနဲ့ ဝေဖြိုးက ခင်မေဦးကို မျက်ရိပ်ပြ၍ အခန်းအပြင်ကို ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနှင့် ထွက်သွားကြသည်။ ခင်မေဦးက ထွန်းကိုတို့ ထွက်သွားသည်နှင့် ခဏအကြာမှ . . .

“အဲ . . . ဟိုဟာ ခဏသွားဦးမယ်”

ဆိုပြီး မရေမရာနှင့် လစ်ထွက်၏။ ထို့ကြောင့်အခန်းထဲမှာ ဂင်္ဂါနှင့် လူကြမ်းကြီးသုံးယောက်သာကျန်ခဲ့သည်။

လူကြမ်းကြီးတွေက ပထမတော့ ကြောင်တောင်တောင်ကြီး ရပ်နေသေး၏။ ပြီးတော့မှ သဘောပေါက်သွားကာ . . .

“ဒါဆို ငါတို့လည်း လစ်ဖို့”

ဆိုပြီး ပေါ်တင်ကြီး ရှောင်ထွက်လာကြတော့၏။

အားလုံးမရှိတော့ အခန်းထဲမှာ ဂင်္ဂါနဲ့လင်းဘုန်းထွဋ်တို့ နှစ်ယောက်တည်း။

ဂင်္ဂါက ချိုင့်ကလေးကို စားပွဲပေါ်တင်၍ အထဲက စွပ်ပြုတ် ရည်ကို ပန်းကန်ထဲပြောင်းထည့်နေသည်။ ပြီးတော့ လင်းဘုန်းထွဋ် ခုတင်ဘေးက စားပွဲပေါ်မှာတင်ရင်း . . .

“ကြက်စွပ်ပြုတ်လေး သောက်လိုက်ရအောင်နော် . . .

အားရှိသွားတာပေါ့”

လင်းဘုန်းထွဋ်က . . .

“ဂင်္ဂါကိုယ်တိုင် တိုက်မှာလား”

ဒက်ရာ ရှင်းတမ်း

“အို ပေါက်သွားတာခေါင်းပဲ . . . လက်မှမဟုတ်တာ”

“ဒါဆိုမသောက်တော့ဘူး”

“ဟာ ကလေးလား”

“ကလေးဆို ဘယ်ချစ်တတ်ပါ့မလဲ . . . လူကြီးဖြစ်နေလို့ ချစ်တတ်နေတာပေါ့”

ဂင်္ဂါက မျက်စောင်းလေးတစ်ချက်ထိုးပြီး . . .

“ဟွန်း . . . ဒါတောင်ခြောက်ချက်ချုပ်ထားရလို့ တော်သေး တယ်”

ဆိုပြီး ပန်းကန်ကိုယူလိုက်ကာ . . .

“ကဲ . . . ကဲ ထထိုင်ပြီး အနောက်ကိုမှီထား”

ဟုဆို၏။

လင်းဘုန်းထွဋ်ပျော်ပြီး ရုတ်တရက်ထထိုင်လိုက်စဉ် . . .

“အားလားလား”

ချုပ်ရိုးက နာသွား၍ အော်လိုက်၏။

ဂင်္ဂါက စိတ်ပူသွားကာ စွပ်ပြုတ်ပန်းကန်ကို အလျင်အမြန် ချပြီး လင်းဘုန်းထွဋ်ကို ပြေးပွေ့လိုက်သည်။

လင်းဘုန်းထွဋ်က ဂင်္ဂါတို့ အလိုက်သင့်မှီထားရင်း ကြည့် လိုက်ကာ . . .

“ဂင်္ဂါ”

“ရှင်”

“ကျွန်တော် ဂင်္ဂါကိုအရမ်းချစ်လို့ လုပ်လိုက်ရတာပါဗျာ”

“အို ကိုလင်းဘုန်းထွဋ်ကလည်း ဘာတွေ . . .”

ဂင်္ဂါ စကားမဆက်ဘဲ ရပ်သွားသည်။ လင်းဘုန်းထွဋ်က ဂင်္ဂါရဲ့လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သောကြောင့်ဖြစ်၏။ ဂင်္ဂါ မရုန်း

ပါ။ ပြီးတော့ ရှက်ပြုံးလေးပြုံးပြီး ခေါင်းငုံ့ကာသွားသည်။

မိုးဆတ်လင်းခေတ်

“ဂင်္ဂါ”

“ဘာလဲ”

“ချစ်လားဟင်”

“သိဘူး . . . သွား”

“ဘယ်ကိုလဲ ဂင်္ဂါအိမ်ကိုလား”

“ဟာ”

လင်းဘုန်းထွဋ်က အသည်းယားသွား၍ ဂင်္ဂါကို သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွေးပိုက်ထားလိုက်တော့၏။

“ဟောတော့”

ဒါကို အခန်းအပြင်ကနေ ခန်းခါးလိုက်ကာလေးဟပြီး ချောင်းကြည့်နေတဲ့လူတွေ အားလုံးမြင်သည်။ အားလုံးကလည်း တစ်ခါနှင့် ကြိတ်ရယ်နေကြ၏။

အားလုံးထဲမှာ ထွန်းကိုတစ်ယောက် ဂင်္ဂါနဲ့လင်းဘုန်းထွဋ်တို့ အဆင်ပြေသွားတာကိုကြည့်၍ ဘာစိတ်ကူးပေါက်သွားမှန်းမသိဘဲ ခင်မေဦးနားသို့ တိုးတိုးလေးသွား၍ . . .

“ခင်မေဦး”

ခင်မေဦးက လှည့်ကြည့်ပြီး တိုးတိုးလေးပဲ ပြန်ဖြေသည်။

“ရှင်”

“ဟို . . . ဟိုဟာလေ ကျွန်တော့်အလှည့်ကျရင်တော့ ခြောက်ချက်အချုပ်မခံရခင် အဖြေပေးပါနော်”

“ဟောတော့”

ကြိုးစားလျက်
မိုးဆတ်လင်းထက်